

การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ “กลุ่มคนเสื้อเหลือง”

นายวันฉัตร โกมลวิวัฒน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

POLITICAL COMMUNICATION VIA ONLINE SOCIAL NETWORK OF THE MULTI-
COLOR SHIRT GROUP

MR. WANCHAT KOMOLVIVAT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Development
Communication Department of Public Relations

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ
“กลุ่มคนเสื้อเหลือง”

โดย

นาย วันฉัตร โกมลวิวัฒน์

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์พัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์.ดร.กาญจนา แก้วเทพ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(รองศาสตราจารย์.ดร.ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ พัทธนี เขยจรรยา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์.ดร.กาญจนา แก้วเทพ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ดร.กฤษณ์ ศาสตราวุฒิจ)

วันฉัตร โคมลวิวัฒน์ : การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ
 “กลุ่มคนเสื้อหลากสี”. (POLITICAL COMMUNICATIN VIA ONLINE SOCAIL
 NETWORK OF THE MULTI-COLOR SHIRT GROUP) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์
 หลัก: รศ.ดร.กาญจนา แก้วเทพ, 164หน้า.

กลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นปรากฏการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในสังคม โดยมีรูปแบบ
 การเกิดของกลุ่มจากสื่อออนไลน์ และด้วยเหตุผลความไม่พอใจและต้องการแสดงออกทาง
 การเมืองของตนเอง ซึ่งมีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับอีกฝ่ายที่ได้มีการออกมาชุมนุม ณ ช่วงเวลา
 นั้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการวิจัยศึกษาขึ้น เพื่อค้นหาว่าปัจจัยการเกิดของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น
 เกิดขึ้นได้อย่างไร มีการใช้สื่อชนิดใดและกลุ่มคนเสื้อหลากสีมีรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมือง
 อย่างไรบ้าง

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า

1. รูปแบบการเกิดของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีลักษณะจากการชักชวนให้เข้าร่วมกลุ่ม
 ของคนที่มีความสนิทสนมหรือรู้จักกันมาก่อนและได้มีการชักชวนเข้ากลุ่มตามลำดับ
 โดยจะเห็นได้ว่าผู้ที่ชักชวนและเข้าร่วมกลุ่มกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจะมีผลที่
 คล้ายคลึงกันเช่นความเดือดร้อนส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็นในสถานที่ทำงาน การใช้
 ชีวิตประจำวันรวมถึงความไม่พอใจต่อการชุมนุมของอีกฝ่าย
2. สื่อที่กลุ่มคนเสื้อหลากสีใช้เป็นหลักนั้นจะเป็นสื่อบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการส่งต่อ
 ข่าวสาร ตรวจสอบข้อมูลข่าวสาร และมีการใช้สื่อออนไลน์รองลงมา โดยจะพบว่า
 สื่อมวลชนนั้นมีความสำคัญน้อยกว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสี
3. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นพบว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีจะมี
 รูปแบบในการแสดงออกหรือการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่น้อยมาก เนื่องจากกลุ่ม
 คนเสื้อหลากสีนั้นมีการเกิดขึ้นในลักษณะเฉพาะกิจ

ภาควิชา การประชาสัมพันธ์ ลายมือชื่อนิติ.....
 สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
 ปีการศึกษา 2554..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

5284714928 : MAJOR Development Communication

KEYWORDS : SOCIAL NETWORK/POLITICAL COMMUNICATION

WANCHAT KOMOLVIVAT : POLITICAL COMMUNICATION VIA ONLINE
 SOCIAL NETWORK OF THE MULTI-COLOR SHIRT GROUP. ADVISOR
 :ASSOC.PROF.KANJANA KEAWTHEP,Ph.D., 164 pp.

The multicolor shirt group gathered in political situation in society ,and the cause of gatherings of this group is that they were not satisfied with the politics and wanted to express their own feelings which opposed another group who came together at that time so we have this study to find out what is the factors that could make everyone participate in this political situation, which instrument they used and how they participated in the politics.

This study indicates that:

1. The cause of their gatherings in to group is that they were persuaded by their close friends and they have many personal problems of inconvenience of working and daily life when the other group came to protest the government in the public places ,so they were not satisfied with the other group.

2. The media equipment which the multicolor shirt group used is sending news to each other and check the it by using online network. This indicates that they didn't use public media.

3. The multicolor shirt group hardly participated in politics because the gathering of this group happened especially in special situation

Department : PUBLIC RELATION Student's Signature

Field of Study : DEVELOPMENT COMMUNICATION Advisor's Signature

Academic Year : 2011 Co-advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ดีด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ กาญจนา แก้วเทพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยชี้แนะ ให้คำปรึกษา ตลอดจนความช่วยเหลือทางด้านต่างๆ ด้วยดีตลอดจนวิทยานิพนธ์ได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ พัทธนี เขยจรรยา ประธานสอบวิทยานิพนธ์ ผู้แนะนำแนวทางและให้คำปรึกษา อันเกิดประโยชน์ต่อการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ ตลอดจน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลทิพย์ ศาสตรระรุจิ ที่สละเวลาในการเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้มาตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ได้รับความกรุณาและร่วมมือจากผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 40 คน อันเป็นบุคคลซึ่งมีที่มาแตกต่างกัน ที่ยอมสละเวลาให้แก่ผู้สัมภาษณ์ในการตอบคำถามของผู้วิจัย และข้อมูลต่างๆ ที่มีประโยชน์ต่องานวิจัย ทั้งที่รู้จักเป็นการส่วนตัวและรู้จักโดยการติดต่อด้วยวิธีต่างๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งไว้ ณ ที่นี้

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ป้า ม้า ยาย ที่คอยให้กำลังใจและความห่วงใยแก่ผู้วิจัยเสมอมาตลอดเวลา 27 ปี และโกเจนพี่ชายผู้ซึ่งเป็นทั้งพี่และเพื่อน ที่มอบแรงบันดาลใจและแรงผลักดันในการใช้ชีวิตแก่ผู้วิจัยในทุกๆ วินาทีที่ยังมีชีวิตและจากไป ขออาลัยด้วยความรักและคิดถึงในทุกๆ ลมหายใจ ขอขอบคุณเพื่อนทุกคนที่อยู่ข้างกายเมื่อยามท้อแท้ รวมถึงเพื่อนราชวิทย์ 33 และเพื่อนๆ ชาวนิเทศศาสตร์พัฒนาการทุกคนที่ร่วมเรียนมาด้วยกัน จากงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหวังและตั้งใจว่า ประสบการณ์การศึกษาในทุกระดับที่ผ่านมา ผู้วิจัยจะได้นำไปใช้เพื่อก่อนประโยชน์ทั้งตัวเองและสังคมในวันพรุ่งนี้ และต่อไป

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ซ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
วัตถุประสงค์.....	13
ปัญหาคำวิจัย.....	13
ขอบเขตงานวิจัย.....	14
นิยามศัพท์.....	14
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
แนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายการสื่อสาร.....	18
แนวคิดการสื่อสารทางการเมือง.....	27
แนวคิดความคล้ายคลึงและแรงดึงดูดระหว่างบุคคล(Similarity and Interpersonal Attraction).....	31
แนวคิดการสื่อสารแบบมีส่วนร่วม.....	32
แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง.....	34
แนวคิดการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์(Computer-mediated Communication).....	42
แนวคิดการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network).....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	53
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัย.....	53
ขั้นตอนการวิจัย.....	54

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
จำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
แนวคำถาม.....	56
วิธีการตรวจสอบข้อมูล.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
การนำเสนอข้อมูล.....	59
4 ผลการวิจัย.....	60
ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มคนเสื้อเหลือง.....	60
ส่วนที่ 2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	65
2.1 ข้อมูลเชิงลึกของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	69
2.2 แรงจูงใจและปัจจัยที่เข้าร่วมเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง.....	87
2.3 กระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง.....	86
2.4 รูปแบบการแสดงออกการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อเหลืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์.....	103
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	130
สรุปผลงานวิจัย.....	130
อภิปรายผลงานวิจัย.....	143
ข้อค้นพบในงานวิจัย.....	158
ข้อจำกัดในงานวิจัย.....	160
ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	160
รายการอ้างอิง.....	161
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	164

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงกิจกรรมการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	61
2	แสดงข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	65
3	แสดงข้อมูลแสดงรูปแบบของการร่วมกลุ่มของคนเสื้อหลากสี.....	70
4	แสดงประสบการณ์ก่อนที่เข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	73
5	แสดงประเภทของสื่อที่ทำให้รู้จัก เฟซบุ๊ก ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	75
6	แสดงการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อคนเสื้อหลากสี.....	76
7	แสดงผลการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการชุมนุมในอนาคต.....	80
8	แสดงการติดต่อการสื่อสารภายหลังจากเหตุการณ์ชุมนุม.....	83
9	แสดงชนิดของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้ในการรับข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	87
10	แสดงวิธีการตรวจสอบข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	94
11	แสดงการส่งต่อข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	96
12	แสดงชนิดของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้ในการส่งข่าวสาร.....	97
13	แสดงการส่งต่อข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีบนเฟซบุ๊กและเครือข่ายสังคมออนไลน์ชนิดอื่นๆ.....	99
14	แสดงการร่วมชุมนุมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	103
15	แสดงเหตุผลที่ออกมาร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	105
16	แสดงเหตุผลที่ออกไปร่วมชุมนุมทั้งที่สามารถแสดงตนผ่าน เฟซบุ๊ก ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้.....	108
17	แสดงรูปแบบการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย.....	109
18	แสดงเหตุผลที่ไม่มีการแสดงออกว่าเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสี.....	110
19	แสดงความเข้าใจการมีส่วนร่วมและการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย.....	115

บทที่ 1

การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ “กลุ่มคนเสื้อเหลือง”

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการสื่อสารในปัจจุบันสามารถพิจารณาได้จากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารและโทรคมนาคม รวมทั้งทุนนิยมแบบโลกาภิวัตน์ได้ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ก่อให้เกิดวิถีชีวิตแบบใหม่ของคนในสังคม รวมไปถึงการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ดังนั้นกระบวนการสื่อสารทางการเมืองในยุคโลกาภิวัตน์จึงมีความเปลี่ยนแปลงตามไป โดยกระบวนการดังกล่าวได้ถูกผสมผสานเข้ากับสื่ออิเล็กทรอนิกส์รูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอินเทอร์เน็ต วิทยุและโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมตรงต่อผู้ชม การส่งข้อความสั้นผ่านโทรศัพท์ เป็นต้น

ด้วยเทคโนโลยีต่างๆที่ก้าวเข้ามามากขึ้น ยุคของสื่อ โทรทัศน์และวิทยุจึงมีความสำคัญน้อยลงโดยมีสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีบทบาทมากในปัจจุบัน เข้ามาแทนที่ด้วยการนำเทคโนโลยีของภาพและเสียงที่สมจริง การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตเกิดจากเพียงกลุ่มบางกลุ่มส่งสารไปยังกลุ่มชุมชนจำนวนมหาศาล Alvin Toffler กล่าวว่า สื่อมวลชนยุคนี้ช่วยสร้างภาพพจน์ที่เป็นมาตรฐานให้กับมนุษย์อย่างไม่ขาดสาย ทำให้เกิดสิ่งที่นักวิจารณ์เรียกว่า “ความนึกคิดที่มีลักษณะมวลชน” อันสามารถหล่อหลอมความคิดของของบุคคลให้ไปในทิศทางเดียวกันได้ ความคิดเห็นที่ขัดแย้งจากเสียงข้างมากมักไม่ได้รับการเปิดเผย (ศิริชัย ศิริกาเย และกาญจนา แก้วเทพ, 2532)

ในยุคปัจจุบัน ที่มีสื่อคอมพิวเตอร์เป็นหลักในการสื่อสาร เนื่องจากความสามารถก้าวข้ามอุปสรรคของระยะทาง(Space) และ เวลา (Time) นอกจากนี้ Alvin Toffler ได้กล่าวว่าเป็นยุค แห่งการเร่งกระแสนการไหลเวียนของข่าวสาร รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพื้นฐานของข่าวสารที่เรายึดถือและปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ข่าวสารมีอยู่หลากหลายและกระจายอยู่ทุกที่ กลุ่มคนเล็กๆที่กระจายก็สามารถส่งและรับข่าวสารจากจินตนาการของกันและกัน

ขณะที่ความเห็นของ E. Rogers (1986) เชื่อว่า การสื่อสารแบบใหม่ทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถโต้ตอบกันอย่างฉับพลันทันที และทั้งสองฝ่ายสามารถควบคุมการสื่อสารที่เกิดขึ้นได้อย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งแต่ละบุคคลเลือกใช้หรือรับข้อมูลตามที่ตนต้องการได้ ผู้สื่อสารมีความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องราวต่างๆอย่างเป็นอิสระและเท่าเทียมกัน ตามความรู้ ความเข้าใจในเรื่องรานั้นๆ

รูปแบบการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่เห็นได้ชัดในปัจจุบันมากที่สุด คือ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตและการใช้งานผ่านสื่อดังกล่าวเป็นที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน เนื่องจากมีความสะดวก รวดเร็วและต้นทุนการส่งข่าวสาร โดยรูปแบบการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์นั้นจะต้องมีการใช้เครือข่ายที่เรียกว่าเวิลด์ ไรด์ เว็บ (World Wide Web) เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร

Michael Stragelove กล่าวว่า อินเทอร์เน็ตเป็นเทคโนโลยีแบบเปิดและมีการกระจายตัวอย่างกว้างขวาง (An Open and Distribute Technology) ซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ด้านการสื่อสารของมนุษย์อย่างแท้จริง ทั้งยังเป็น “วัฒนธรรมใหม่” ที่มวลชนผู้รับสาร (Mass Audience) สามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวอย่างไม่จำกัด และสามารถควบคุมเนื้อหาของสื่อได้ด้วยตนเอง เขากล่าวว่า ธรรมชาติของสื่ออินเทอร์เน็ตจะให้ทั้งเสรีภาพ(Liberating) และความเสมอภาค(Equalizing) แก่ผู้สื่อสาร (อ้างถึงในสุกัญญา ตั้งเรื่องเกียรติ,2545)

เนื่องจากระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะหลากหลาย ซึ่งอำนวยความสะดวกต่างๆแก่ผู้ใช้ ทำให้อินเทอร์เน็ตเป็นทางเลือกหนึ่งในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ตรงกับความต้องการของตน โดยรูปแบบการบริการในสื่ออินเทอร์เน็ต สามารถแบ่งประเภทได้ดังนี้ (วนิดา จันทจุริการ , 2543)

1.จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-mail) เป็นรูปแบบการให้บริการซึ่งเป็นที่นิยม เนื่องจากการสื่อสารเช่นเดียวกับทางจดหมาย ทำให้ผู้ใช้สามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลที่ต้องการได้อย่างรวดเร็วภายในระยะเวลาอันสั้นไม่ว่าจะอยู่ที่ทำงานเดียวกัน หรืออยู่ห่างกันคนละมุม โลก นอกจากนี้ยังไม่เปลืองค่าใช้จ่ายและยังสามารถติดต่อผู้รับจำนวนมากได้ในเวลาเดียวกัน

2. การสืบค้นแบบเครือข่ายใยแมงมุม (World Wide Web : www) เป็นรูปแบบการให้บริการข้อมูลใยเชิงลึก มีการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบกราฟิก และเสียง ทำให้การใช้การสืบค้นแบบเครือข่ายใยแมงมุมเปรียบเสมือนการเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด ที่สมบูรณ์มากกว่าหนังสือทั่วไป เพราะสามารถฟังเสียงและดูภาพเคลื่อนไหวประกอบได้

3. การโอนย้ายข้อมูล (File Transfer Protocol : FTP) เป็นรูปแบบการให้บริการถ่ายโอนข้อมูลรวมไปถึง โปรแกรมต่างๆ จากแหล่งข้อมูลทั่วไป มายังเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลที่ใช้งานอยู่

4.การแลกเปลี่ยนข่าวสาร (Usenet) เป็นรูปแบบการให้บริการจากกระดานประกาศข่าว (Bulletin Board) กล่าวคือ ผู้ที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เช่น เมื่อมีข้อมูลใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อสมาชิกอื่น หรือ ปัญหา หรือคำถามที่ต้องการความช่วยเหลือ สมาชิกจะส่งข้อมูลของตนไปติดประกาศไว้บนกระดานข่าว (Web board) และถ้าสมาชิกอื่นมีความคิดเห็นเพิ่มเติมหรือพบข้อมูลบางอย่างไม่ถูกต้อง หรือ มีคำตอบที่จะช่วยแก้ปัญหาได้ ก็ส่งข้อมูลตอบกลับไปติดประกาศไว้เช่นกัน

5. การสนทนาเครือข่าย (Talk หรือ Chat) รูปแบบการให้บริการนี้ เป็นการสื่อสารแบบสองทาง คือ สามารถสื่อสารโต้ตอบกันได้ทันทีเหมือนการใช้โทรศัพท์ ในการสนทนาผ่านเครือข่ายนี้สามารถทำได้ทั้งแบบข้อความ (Text Based) และเสียง (Voice-Based) โปรแกรมที่นิยมใช้ในการส่งข้อความ คือ ทอล์ค (Talk) และ ไอ อาร์ ซี (Internet Relay Chat : IRC) ส่วนในการสนทนาผ่านเครือข่ายด้วยเสียง จะใช้โปรแกรมเน็ตมิตติ้ง (Net Meeting) ของ ไมโครซอฟท์ หรือ อินเทอร์เน็ต โฟน (Internet Phone) ของ โวคาลเทค (Vocaltec)

6. การเข้าใช้เครื่องระยะไกล (Telnet) เป็นการขอเข้าไปใช้บริการจากคอมพิวเตอร์แม่ข่ายจากระยะไกลโดยคอมพิวเตอร์ของเราในฐานะเครื่องลูกข่ายสามารถเชื่อมโยงเข้าไปใช้งานเครื่องแม่ข่าย ทำให้สามารถใช้งานข้อมูลและ โปรแกรมต่างๆ ของคอมพิวเตอร์แม่ข่ายนั้นได้ แต่ทั้งนี้เครื่องลูกข่ายต้องมีรหัสผ่าน (Password) จึงสามารถเข้าใช้เครื่องแม่ข่ายได้

7. เกมสื่อกอมพิวเตอร์ เป็นโปรแกรมที่ใช้วิธีเล่นด้วยการถ่ายโอนข้อมูล โดยผู้ให้บริการหลัก (Main Server) จะเป็นผู้ให้บริการเกมสื่อกอมพิวเตอร์ผ่านทางระบบเครือข่าย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เล่น สามารถเข้ามาเล่นเกมสื่ได้หลายคนพร้อมๆกัน (Multi User Dimensions : MUD) ซึ่งเกมสื่เหล่านี้จะเป็นการสร้างภาพเหตุการณ์เสมือนจริง ให้ผู้ใช้เครือข่ายจากสถานที่ต่างๆ ช่วยกันแก้ปัญหา เล่นเกมสื่ผจญภัย รวมทั้งสนทนากับสมาชิกอื่น

ในระยะเริ่มแรกของการติดต่อสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตที่ได้กล่าวมาซึ่งจะมีลักษณะการสื่อสารเพียงทางเดียวคือ เจ้าของเว็บไซต์จะมีการผลิตเนื้อหาของเว็บไซต์ และผู้ที่ต้องการข้อมูลจะเข้าไปอ่านจากเว็บไซต์หรือทำการค้นหาจาก Search Engine ซึ่งเป็นเครื่องมือหรือโปรแกรมในการค้นหาเว็บต่างๆเป็นส่วนใหญ่ ผู้เข้าชมเว็บไซต์ส่วนใหญ่สามารถทำได้เพียงรับข้อมูลจากเนื้อหาของเว็บไซต์แต่ ไม่มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นหรือมีการโต้ตอบกันระหว่างเจ้าของเว็บไซต์กับ ผู้เข้าชมเว็บไซต์ ถึงแม้ว่าในการพัฒนาต่อมาจะมีการนำกระดานข่าว (web board) มาใช้เป็นแหล่งที่ให้ผู้เข้าชมเว็บไซต์สามารถแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารกันได้ แต่กระดานข่าวยังไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อรองรับการเข้าชมจากผู้ชมเว็บไซต์คนอื่น รวมไปถึงไม่มีการสนับสนุนหรือตัวช่วยในการค้นหาข้อมูลสำหรับผู้เข้าชมเว็บไซต์ ซึ่งข้อจำกัดต่างๆส่งผลให้มีการพัฒนาเว็บไซต์เพื่ออำนวยความสะดวกต่อผู้เข้า ซึ่งต่างจากยุคปัจจุบันที่มีการสร้างระบบการสื่อสารสองทางไว้ในเว็บไซต์ กล่าวคือผู้ใช้บริการสามารถถามตอบคำถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ให้บริการด้วยกันหรือกับเจ้าของเว็บไซต์ได้โดยตรงจึงมีการเรียกระบบปฏิบัติการเหล่านี้ว่า Web 2.0 ในปี พ.ศ. 2547

ในปัจจุบันได้มีการนำประโยชน์ของระบบ Web 2.0 มาสร้างรูปแบบการติดต่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในรูปแบบใหม่ของกลุ่มคนต่างๆที่เรียกว่า สื่อเครือข่ายสังคมออนไลน์ หรือที่เราคุ้นเคยว่า Social Network ซึ่งเกิดจากรูปแบบของเว็บไซต์ที่ได้มีการสร้างเครือข่ายทางสังคมให้แก่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยมีการสร้างสมาชิกของตนเองเพื่อทำการติดต่อสื่อสารเฉพาะกลุ่มตามเรื่องที่ตนเองสนใจ โดยใน Social Network นี้ยังได้มีการใส่การสนทนาระหว่างบุคคล หรือการแสดงความคิดเห็นที่เราเรียกว่าหัวข้อการสนทนาเพื่อให้คนที่ป็นสมาชิกหรือเพื่อนของผู้ใช้ได้ทำการตอบคำถามเหล่านั้น หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกัน มีการแสดงรูปภาพที่ตนสนใจ หรือแสดง

ตัวตน และกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ผู้ที่เข้ามาได้ชมและรับรู้เกี่ยวกับกิจกรรมที่ตนได้ทำอยู่หรือความสนใจของตน

Social Network คือ เครือข่ายสังคมออนไลน์ มักปรากฏให้เห็นในลักษณะของการนำมาใช้เพื่อดำเนินงานหรือกิจกรรมต่างๆ โดยมีตัวบุคคลหรือหน่วยงานต่างๆ ร่วมกันเป็นเครือข่าย เพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรร่วมกัน แลกเปลี่ยนแบ่งปันทรัพยากร ข้อมูลข่าวสาร ฯลฯ แต่ปัจจุบันคำว่า Social Network จะหมายถึงระบบเครือข่ายบนโลกออนไลน์ หรือการติดต่อสื่อสารถึงกันผ่านอินเทอร์เน็ตนั่นเอง Wikipedia (2009) ให้ความหมาย Social Network ว่าเป็นโครงสร้างสังคมที่ประกอบด้วยโหนด (Node) ต่างๆ เชื่อมต่อกัน ซึ่งแต่ละโหนด(Node) ที่เชื่อมโยงกันก็อาจมีความสัมพันธ์กับโหนด(Node) อื่นๆ ด้วย โดยอาจมีระดับของความสัมพันธ์กัน มีความซับซ้อน มีเป้าหมาย

Social Network จึงหมายถึงการที่มนุษย์สามารถเชื่อมโยงถึงกัน ทำความรู้จักกัน สื่อสารถึงกันได้ ผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งหากเป็นเว็บไซต์ที่เรียกว่าเป็นเว็บ Social Network ก็คือเว็บไซต์ที่เชื่อมโยงผู้คนไว้ด้วยกันนั่นเอง โดยเว็บไซต์เหล่านี้จะมีพื้นที่ให้ผู้คนเข้ามารู้จักกัน มีการให้พื้นที่ บริการเครื่องมือต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการสร้างเครือข่าย สร้างเนื้อหาตามความสนใจของผู้ใช้ ปัจจุบันมีเว็บไซต์ประเภท (Social Network) เกิดขึ้นจำนวนมาก ทั้งที่มีเป้าหมายเชิงพาณิชย์ และไม่แสวงหากำไร เช่น Wikipedia โดย 10 อันดับเว็บไซต์ Social Network ยอดนิยม คือ

10 อันดับสุดยอด Social Media ที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย

1. Facebook (Social Network)
2. Youtube (Video Sharing)
3. Hi5 (Social Network)
4. Pantip.(Board)
5. Blogger (Blog)
6. MThai (Social Network)
7. Manager (Social Network)
8. exteen (Blog)
9. Twitter (Social Network)
10. multiply (Blog & Photo Sharing)

ข้อมูลจาก <http://www.alex.com/topsites/countries;0/TH>

ปัจจุบันในประเทศไทย ได้มีการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์มากขึ้นตามจำนวนของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต และเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมคือ เฟซบุ๊ก(Facebook) ซึ่งเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ชนิดนี้ เกิดขึ้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2547 โดย มาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ในช่วงแรกนั้นเฟซบุ๊กเปิดให้ใช้งานเฉพาะนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ซึ่งต่อมาได้ขยายตัวออกไปสำหรับมหาวิทยาลัยทั่วสหรัฐอเมริกา และตั้งแต่ 11 กันยายน พ.ศ. 2549 ได้ขยายมาสำหรับผู้ใช้ทั่วไปทุกคนเหมือนในปัจจุบัน เว็บไซต์เฟซบุ๊ก (Face Book) ก่อตั้งที่เมืองเคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ปัจจุบันมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ แพลโลแอลโท รัฐแคลิฟอร์เนีย

ชื่อของ “เฟซบุ๊ก” (Face Book) นั้นมาจากหนังสือแจกสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยในช่วงเริ่มปีแรก ซึ่งมีภาพและชื่อเพื่อนที่เรียนด้วยกันเพื่อไว้สำหรับจดจำชื่อคนอื่น แล้วจึงพัฒนามาเป็นรูปแบบของเฟซบุ๊กในปัจจุบัน คือ ในเวลาที่เราสืบหาข้อมูลเพื่อนหรือคนที่เราต้องการค้นหา จะไม่ได้ดูตามรายชื่อหรือค้นหาจากข้อมูลอื่นๆ แต่ดูจากรูปหน้าของเพื่อนที่มีอยู่ตรงหน้าโปรไฟล์ว่าใช่เพื่อนคนนั้นหรือคนที่เราต้องการติดต่อหรือเปล่า ถ้าเราอยากจะทำเพื่อนสมัย ป.4 เจอ วิธีเดียวก็คือ ต้องแสดงรูปจริงของเราลงไป เพราะถ้าเป็นรูปปลอมก็จะไม่มีใครหาใครได้เจอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทุกคนให้ข้อมูลที่เป็นความจริงและลงรูปที่แท้จริงของตนเองลงไปในเว็บไซต์

ภายในเวลา 3 ปี เว็บไซต์เริ่มต้นจากการเป็นเว็บชุมชนออนไลน์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย กลายเป็นเว็บที่มีผู้ใช้ที่ลงทะเบียน 19 ล้านคน ซึ่งรวมถึงข้าราชการในหน่วยงานรัฐบาล และพนักงานบริษัทที่ติดอันดับ Fortune 500 มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ใช้เข้าเว็บนี้เป็นประจำทุกวัน และขณะนี้กลายเป็นเว็บที่มีผู้เข้าชมมากเป็นอันดับ 6 ในสหรัฐฯ เวลาทั้งหมดที่ใช้บน อินเทอร์เน็ต ถูกใช้ในเว็บ เฟซบุ๊ก(Facebook) นอกจากนี้ยังได้รับการจัดอันดับเป็นเว็บที่ผู้ใช้ Upload รูปขึ้นไปเก็บไว้มากเป็นอันดับหนึ่งของสหรัฐฯ โดยมีจำนวนรูปที่ถูก Upload ขึ้นไปบนเว็บ 6 ล้านรูปต่อวัน และกำลังเริ่มจะเป็นคู่แข่งกับ Google และเว็บยักษ์ใหญ่อื่นๆ

เฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นเครื่องมือทางสังคม ที่ทำให้คนสามารถแบ่งปันข้อมูลกับคนที่อยู่ในสังคมเดียวกันได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นชุมชนในโลกจริง ที่ใช้ชื่อ E-mail เดียวกัน และต้องการที่จะทำความรู้จักคนอื่นๆ ในสังคมเดียวกันในโลกจริง ข้อมูลที่นำมาแบ่งปันกันใน เฟซบุ๊ก(Facebook) จะเป็นอะไรก็ได้ เช่น รูปถ่ายตอนไปเที่ยวปิดเทอม ที่อยู่ของ

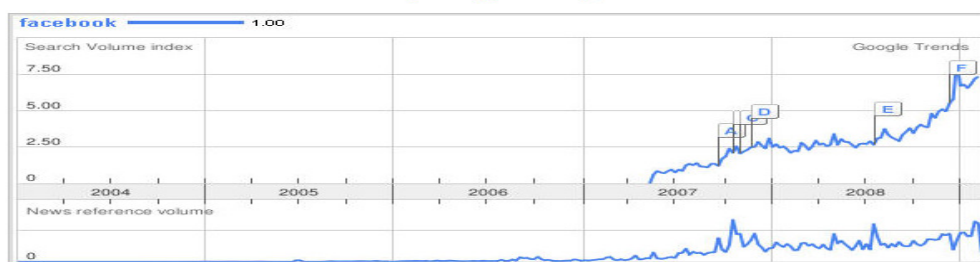
เพื่อน หน้าที่ชอบ และทุกๆ อย่าง ซึ่งตอบสนองความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัย ที่กระตือรือร้นอยากจะรู้จักคนอื่นๆ ในสังคมเดียวกันให้มากขึ้น

ในเดือนกันยายนปี 2005 เฟซบุ๊ก(Facebook) ขยายตัวด้วยการเปิดชุมชนออนไลน์สำหรับนักเรียนโรงเรียนมัธยม และในเดือนมิถุนายน ปี 2006 เปิดชุมชนออนไลน์สำหรับคนวัยทำงาน และขณะนี้ชุมชนออนไลน์ของคนทำงานมากกว่า 20,000 ชุมชนแล้วใน เฟซบุ๊ก(Facebook) มีตั้งแต่ชุมชนของเจ้าหน้าที่ CIA ไปจนถึงพนักงานของ Macy's, McDonald's, Time inc. กระทั่งกองกำลังนาวิกโยธินของสหรัฐฯ จำนวนผู้ใ้รายใหม่ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างท่วมท้นจำนวนโดยประมาณ 100,000 คนต่อวันในเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ตลาดมหาวิทยาลัยในแคนาดาและอังกฤษของ เฟซบุ๊ก(Facebook) เติบโตเกือบ 30% ต่อเดือนและ 28% ของผู้ใ้ เฟซบุ๊ก(Facebook) ทั้งหมดอยู่นอกสหรัฐฯ นอกจากนี้ อายุของผู้ใ้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เริ่มหลากหลายมากขึ้นเช่นมี ผู้ใ้อายุ25-34 ปีมี 3 ล้านคน อายุ 25-44 ปีมี 380,000 คน และอายุเกิน 64 ปีมี 100,000 คน ในปัจจุบันเว็บไซต์นี้มีผู้ลงทะเบียนกว่า 70 ล้านชื่อ ซึ่งเป็นที่นิยมอันดับต้นสำหรับเว็บเครือข่ายสังคมเช่นเดียวกับไฮไฟว์ (hi5) และมายสเปซ (MySpace)

สัญลักษณ์ของ เฟซบุ๊ก(Facebook)

ความนิยมของ facebook ในประเทศไทย โดยดูจากข้อมูลของ Google Trend

เว็บไซต์ url : www.facebook.com

ที่มา : [http://www.crunchbase.com/company/เฟซบุ๊ก\(Facebook\)](http://www.crunchbase.com/company/เฟซบุ๊ก(Facebook)) (สืบค้นเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2553) แผนภูมิที่ 1 แสดงความนิยมการใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) ในประเทศไทย

แผนภูมิที่ 1 นี้จะเห็นได้ว่า ในเดือนกรกฎาคมปี 2551 มีจำนวนคนไทยใช้ เฟซบุ๊ก (Facebook) 114,180 คนและในเดือนเดียวกันปี 2552 จำนวนคนไทยใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เพิ่มขึ้นเป็น 697,340 คน และล่าสุดวันที่ 15 กันยายน 2552 คนไทยใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เพิ่มเป็น 1,210,020 คน Growth rate สูงถึง 959.75% เมื่อเทียบกับเดือนกรกฎาคมปีที่แล้ว

จุดเด่นที่ทำให้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เกิดการแพร่หลายอย่างรวดเร็วเนื่องจาก ระบบTag และการสร้างประเด็น ที่ เฟซบุ๊ก(Facebook) นำมาใช้ซึ่งทำให้เกิดความสะดวกสบายในการสนทนาและแสดงความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อน อีกทั้งสามารถแบ่งปันภาพถ่ายของตนเองหรือรูปภาพต่างๆที่ได้ทำการอัปโหลดขึ้นบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของตน ให้เพื่อนได้เห็นด้วยการTag ชื่อของเพื่อนไว้บนรูปที่ตนอัปโหลดไว้ โดยเรียกระบบนี้ว่า ระบบ Tag จึงทำให้เกิดลูกเล่นใหม่ๆเพื่อดึงดูดผู้ที่เข้ามาใช้บริการ ส่วนทางด้านการค้นหาเพื่อนนั้นสามารถค้นหาได้จาก ชื่อสถานศึกษา ที่ทำงาน จึงทำให้เพื่อนที่ผู้ใช้ไม่มีE-mail สามารถค้นหาเพื่อนได้ทางนี้อย่างสะดวก รวมถึงระบบการสนทนาเหมือนกัน Windows Live Messenger จึงทำให้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นการรวมตัวในจุดเด่นต่างๆ ของ การติดต่อสนทนาโดยใช้ Social Network อีกทั้งมีการสร้างกลุ่มที่ตนเองสนใจขึ้นมาเพื่อนรวมกลุ่มติดตามข่าวสารและกิจกรรมต่างๆโดยเรียกว่า แฟนเพจ(Fan Page) เช่น “*มันใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้าน ต่อด้านการยุบสภา*” ปัจจุบันมีสมาชิกมากกว่า 3 แสนคน” ซึ่งเป็น แฟนเพจ(Fan Page) ของกลุ่มผู้ที่มีความต้องการติดตามข่าวสารทางการเมืองรวมทั้งการแสดงออกความคิดเห็นทางการเมืองของตนเอง

จากที่ประชาชนในยุคปัจจุบันได้มีความนิยมการในการใช้ Social Network มากขึ้นในเรื่องต่างๆไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมที่ตนสนใจการติดต่อหรือรวมกลุ่มของเพื่อนของตนเอง การค้นหาความรู้จากการถามตอบผ่านระบบ หรือแม้กระทั่งการติดตามบุคคลที่มีชื่อเสียงในด้านต่างๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าระบบของ Social Network นั้นมีการใช้งานมากขึ้นในทุกๆสภาพสังคม จึงทำให้กลุ่มของบุคคลที่มีความสนใจทางการเมืองได้เกิดการรวมกลุ่มของผู้ที่มีความสนใจเดียวกันผ่านระบบของ Social Network เพื่อแสดงออกความคิดเห็นของตนเอง

จากงานวิจัยเรื่อง “การสร้างภาพลักษณ์ด้วยการกำหนดบุคลิกภาพของอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะผ่านHi5” ของอภิรดี ตันตีสุนทโรดม(2551) ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนายอภิสิทธิ์

เวชชาชีวะ ที่เป็นนักการเมืองที่มีการใช้ Social Network เพื่อสร้างภาพลักษณ์ในการประชาสัมพันธ์ตนเอง ในขณะที่ยังไม่ได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จะเห็นได้ว่ามีผู้ติดตามและสนใจในตัวของ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จำนวน 212,742 View (ครั้งในจำนวนเข้าชม) และมีผู้ติดตามจำนวน 115,916 คนซึ่งเป็น Hi5 ของนักการเมืองที่ได้รับความนิยมในช่วงที่มีการเริ่มใช้ Social Network จะเห็นได้ว่าเป็นยุคแรกของการนำเอา Social Network เข้ามาทำการประชาสัมพันธ์ จากผลงานวิจัยได้พบว่า นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้ใช้ Hi5 เพื่อเป็นสื่อหนึ่งเพื่อที่แสดงออกภาพลักษณ์ของตนเองในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง หรือภาพลักษณ์ของผู้ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆรวมทั้งการสื่อสารเนื้อหาเกี่ยวกับนโยบายของพรรคและสิ่งที่คุณเองกำลังทำในด้านการเมือง โดยผู้ใช้ Hi5 จะเลือกเป็นสมาชิกเนื่องจากต้องการรับรู้ข่าวสารของนาย อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ซึ่งจะมีความคล้ายกับงานวิจัยของผู้วิจัยที่ว่า มีผู้ติดตามข่าวสารทางการเมืองหรือกลุ่มทางการเมืองต่างๆผ่าน Social Network

ในส่วนของการเมืองในประเทศไทยได้มีการนำเอาข่าวสารทางการเมืองไม่ว่าจะเป็น การทำกิจกรรมต่างๆ เรื่องราวที่เกิดขึ้นเผยแพร่ผ่านช่องทางของ Social Network เป็นจำนวนมากซึ่งจะเห็นได้จากเหตุการณ์ เดือนเมษายน 2553 นั้นเกิดเหตุการณ์ทางการเมืองและสังคมเป็นอย่างมากจึงทำให้เกิดความแตกแยกของคนในสังคมออกเป็นสองฝ่าย ได้มีการเดินขบวน การชุมนุมและการทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆเพื่อเคลื่อนไหวทางการเมืองให้กับฝ่ายของตน หนึ่งในกิจกรรมทั้งหลายนั้นได้มีการนำเอาสื่อสมัยใหม่ (New Media) มาใช้ในการขับเคลื่อนหรือถ่ายทอดข่าวสารต่างๆ หรือแม้กระทั่งการรวมกลุ่มกันเพื่อผลักดันวัตถุประสงค์ของตนให้ประสบความสำเร็จ โดยได้มีกลุ่มเคลื่อนไหวผ่านทางระบบ Social Network นั้นเกิดขึ้นมาเพื่อผลักดันข้อเสนอและต่อต้านทางการเมืองต่างๆของตน ตัวอย่างเช่น

“มั่นใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้าน ต่อต้านการยุบสภา” ปัจจุบันมีสมาชิกมากกว่า 3 แสนคน

<http://www.facebook.com/group.php?v=wall&gid=108372992525155>

"พวกเราชาวไทยไม่ยุบสภาและไม่เอาคนโกงชาติทักษิณกลับคืนมา" มีมากกว่า 8 หมื่นคน

<http://www.facebook.com/NoThaksin?ref=sgm>

"มั่นใจว่าคน ไทยเกิน 20 ล้าน ต้องการยุบ " นปช." มีสมาชิกมากกว่า 6 หมื่นคน

<http://www.facebook.com/group.php?gid=111193035574484>

"I Support PM Abhisit" มีสมาชิกมากกว่า 5 หมื่นคน

[Abhisit/113378595341758?ref=ts&bcsi_scan_709DC4C3F2752622=EbXYc1A/L77Fouhg6U+wd6Y6HYMMAAAuEiUEw==](http://www.facebook.com/Abhisit/113378595341758?ref=ts&bcsi_scan_709DC4C3F2752622=EbXYc1A/L77Fouhg6U+wd6Y6HYMMAAAuEiUEw==)

อ้างอิง(<http://www.oknation.net/blog/prompzy/2010/04/19/entry-2>)

การสื่อสารทางการเมืองนั้นเป็นองค์ความรู้ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้ในเรื่องการสื่อสารกับความรู้ทางด้านการปกครอง โดยให้คำอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในสังคมที่เราศึกษาด้วยตัวแปรของกระบวนการสื่อสาร หรือมีเช่นนั้นก็จะมีการอธิบายในทางกลับกันว่า การสื่อสารในสังคมเป็นผลกระทบมาจากปัจจัยทางการเมืองอย่างไร เช่น การศึกษาการรณรงค์ทางการเมืองเพื่อให้อำนาจปกครองของประเทศ การถกเถียงเรื่องเสรีภาพของสื่อมวลชน เป็นต้น (จจร ฝ้ายเทศ, 2548)

หากพิจารณางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง การร้องทุกข์ผ่านสื่อมวลชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล จากรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ผู้รัฐบาลนายอานันท์ ของกฤษณ์ ทองเลิศ(2534) ซึ่งผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เข้าใจถึงกระบวนการและบทบาทของสื่อมวลชนในการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์จากประชาชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล โดยสื่อมวลชนได้แสดงบทบาทในการเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ร้องทุกข์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่บทบาทดังกล่าวไม่ได้ดำเนินไปอย่างเสรีและไม่ได้เปิดโอกาสให้เรื่องร้องทุกข์ทุกประเภทได้รับการนำเสนอผ่านสื่อมวลชน โดยจะเป็นรูปแบบการสื่อสารจากประชาชนสื่อสารถึงรัฐบาล ทั้งนี้เพราะกระบวนการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์ต้องผ่านการคัดเลือกนำเสนอ โดยการคัดเลือคนั้น ผู้ทำการสื่อสารมวลชนต้องคำนึงถึงบริบทต่างๆ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกองค์กรสื่อมวลชน ซึ่งก็พบว่าบริบททางการเมืองในช่วงเวลาดังกล่าวมีผลกระทบต่อ การคัดเลือกการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์ของหนังสือพิมพ์ โดยอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับการเมืองเป็นอย่างมาก

โดยผลจากงานวิจัยของ ของกฤษณ์ ทองเลิศ(2534) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสื่อสารทางการเมืองจากยุคก่อนซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบการสื่อสารทางการเมืองนั้นมีรูปแบบเป็น ไปในทิศทางเดียว โดยจะเป็นรูปแบบการสื่อสารจากล่างขึ้นบน โดยผู้ที่มีอำนาจในการส่งข่าวนั้นจะเป็นรัฐบาล

หรือเจ้าของสื่อซึ่งต่างจากในช่วงเดือนเมษายนถึง กรกฎาคม พ.ศ. 2553 รูปแบบการสื่อสารนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงไปโดยประชาชนจะเป็นผู้ส่งสารไปยังประชาชนด้วยกัน โดยการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นเวทีในการกระจายข้อมูลต่างๆออกไปยังผู้รับสารคนอื่น

จากเหตุการณ์ในเดือนเมษายนปี 2553 ที่ผ่านมามีเกิดการเคลื่อนไหวทางการเมืองครั้งใหญ่ของกลุ่มคนที่เรียกตนเองว่า “แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน”(นปช.) โดยมีจุดประสงค์เพื่อคัดค้านการดำเนินการทางการเมืองด้านต่างๆของรัฐบาลในปัจจุบันและมีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ประกาศยุบสภา และจัดการเลือกตั้งใหม่ ต่อมา รัฐบาลใช้มาตรการทางทหารเข้ากดดันกลุ่มผู้ชุมนุม จนทำให้มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 80 คน และมีผู้บาดเจ็บมากกว่า 2,100 คน จากนั้น นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ประกาศแผนปรองดอง ซึ่งผู้ชุมนุมมีข้อเรียกร้องเพิ่มเติม การชุมนุมจึงดำเนินต่อไป และนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะก็ประกาศยกเลิกวันเลือกตั้งใหม่ตามแผนปรองดอง ก่อนจะใช้กำลังทหารเข้าสลายการชุมนุมที่แยกราชประสงค์ เมื่อกลางเดือนพฤษภาคม จนกระทั่ง แกนนำ นปช.แดงทั้งแผ่นดิน ประกาศยุติการชุมนุม ในวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

จากวิกฤติทางการเมืองที่กล่าวมาข้างต้นได้มีการรวมกลุ่มของผู้ที่ใช้ระบบ Social Network ในปัจจุบัน เพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมืองและเรียกร้องความชอบธรรมทางสังคม โดยใช้ชื่อว่า “กลุ่มคนเสื้อหลากสี” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของประชาชนเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน พ.ศ. 2553 ซึ่งได้รับความเดือดร้อนจากการปิดถนนและปิดห้างสรรพสินค้าที่แยกราชประสงค์ทำให้เศรษฐกิจของชาติได้รับความเสียหายอย่างมากและก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชนทั่วไปและให้กำลังใจรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี และทหาร โดยการชุมนุมเป็นไปในลักษณะไม่มีวีลีสื่อ โดยมีผู้นำการชุมนุม คือ ผศ.นพ.ศุภชัย ลิขิตสมวงศ์ ที่ใช้ชื่อกลุ่มในการชุมนุมครั้งนี้ว่า “กลุ่มคนเสื้อหลากสี”

หน้าแฟนเพจ(Fanpage) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ผศ.นพ.ตุลย์ ลีทธิสมวงศ์

กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น เริ่มครั้งแรกที่เคลื่อนไหวในเฟซบุ๊กนี้เมื่อวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2553 และมีจำนวนผู้เข้าร่วมด้วยในวันหนึ่ง จำนวนมากประมาณ 2,000 คน โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในแต่ละวัน โดยมีการตั้งกระทู้เพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเองโดยมีการให้ผู้ที่เข้ามาอ่านแสดงความคิดเห็นของตนเองใส่ลงไปเพิ่มเติม หรือการรายงานสถานการณ์ที่ทางแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดินได้มีการเคลื่อนไหวไปยังสถานที่ต่างๆ นอกจากนี้แล้วกลุ่มคนเสื้อหลากสียังผนวกรวมกับกลุ่มสหเครือข่ายภาคประชาชน หรือกลุ่มคนเสื้อสีชมพู ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่เป็นคณาจารย์หรือศิษย์เก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่รวมตัวกันก่อนหน้านี้ที่สวนลุมพินีหรือในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2553 โดยกลุ่มคนเสื้อหลากสี รวมตัวกันทำกิจกรรมครั้งแรกเมื่อวันที่ 13 เมษายน พ.ศ. 2553 ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ โดยมีผู้เข้าร่วมเริ่มแรกเพียง 20 คนเท่านั้น ก่อนที่จะมีกิจกรรมเช่นเดียวกันนี้อีกครั้งในวันรุ่งขึ้นคือวันที่ 14 เมษายน ณ สถานที่เดียวกัน และมีผู้เข้าร่วมกันมากขึ้น โดยลักษณะกิจกรรมจะเป็นการชุมนุมเพื่อต่อต้านการชุมนุมของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน และให้กำลังใจรัฐบาลและให้กำลังใจทหาร เป็นต้น โดยกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นได้มีการนัดหมายและบอกกล่าวว่าการชุมนุมของตนเองนั้นจะมีที่ใดโดยใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มเป็นตัวกลางในการสื่อสารกับผู้ติดตาม แฟนเพจ(Fan Page) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ด้วยเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าในปัจจุบันรูปแบบการสื่อสารทางการเมืองนั้นได้มีการเปลี่ยนไปจากยุคก่อนๆเป็นอย่างมาก เพราะรูปแบบการสื่อสารทางการเมืองสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่

ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่ทำงาน หรือแม้แต่สถานที่สาธารณะต่างๆ เพียงแค่มีการใช้ระบบ Social Network ผ่านอินเทอร์เน็ต ก็สามารถรับรู้เหตุการณ์เหล่านั้นได้ จนทำให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อแสดงความคิดเห็นที่เป็นของตนเองบนระบบ Social Network ซึ่งต่างจากยุคก่อนที่มีเพียงแค่การรวบรวมบุคคลจากหลายๆสถานที่ เพื่อไปแสดงความคิดเห็นของตนเองตามสถานที่ต่างๆ จากรูปแบบการสื่อสารทางการเมืองที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยใหม่ โดยรูปแบบการสื่อสารทางการเมืองยุคก่อนจะพบว่าส่วนมากจะเป็นรูปแบบการสื่อสารจากรัฐสู่ประชาชน หรือประชาชนสื่อสารกับรัฐโดยผ่านช่องทางต่างๆ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยชิ้นนี้ที่เป็นการสื่อสารทางการเมืองระหว่างประชาชนโดยใช้สื่อต่างๆเป็นข้อมูลในการแสดงความคิดเห็น จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์และกระบวนการสื่อสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่ออกมาแสดงความคิดเห็นทางการเมืองของตนเองในช่วงเดือนเมษายนถึง กรกฎาคม พ.ศ. 2553 รวมถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการแสดงออกทางการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงไปของประชาชนในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
2. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
3. เพื่อศึกษารูปแบบการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ปัญหาคำวิจัย

1. ปัจจัยใดที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์
2. กระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์เป็นอย่างไร
3. รูปแบบการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นเป็นอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะมุ่งศึกษาเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันคือ เฟซบุ๊ก(Facebook) โดยผู้วิจัยจะเลือกศึกษารูปแบบกระบวนการเกิดเครือข่ายทางสังคมโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองเป็นหลักโดยได้เลือกกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่ได้มีการขับเคลื่อนและมีการรวมกลุ่มทางการเมืองอย่างเห็นได้ชัดจากเหตุการณ์ในช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2553 ถึง กรกฎาคม พ.ศ. 2553

นิยามศัพท์

ปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) หมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทำให้เกิดการรวมตัวของกลุ่มบุคคลที่มีความคิดเห็นทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน โดยแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยคือ 1.ปัจจัยที่ทำให้เกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น การรวมตัวของกลุ่มบุคคลต่างๆเพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมืองผ่าน เฟซบุ๊ก (Facebook) 2.ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการเข้าร่วมเครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่นความสนใจในข่าวสารการเมือง การแลกเปลี่ยนข่าวสารทางการเมือง

เครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) หมายถึง รูปแบบการติดต่อสื่อสารผ่านเว็บไซต์บนระบบอินเทอร์เน็ต โดยมีลักษณะการรวมกลุ่มที่มีการโต้ตอบ สนทนาและแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้เลือกเว็บไซต์ เฟซบุ๊ก (Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี ที่มีชื่อว่า “มั่นใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้าน ต่อต้านการยุบสภา”ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่มีกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นสมาชิกมากที่สุดโดยพิจารณาจากผู้เข้าร่วมติดตามข่าวสารซึ่งมีจำนวน 144,780 คน

กระบวนการการสื่อสารทางการเมือง หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารของ“กลุ่มคนเสื้อหลากสี”ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการเมืองไม่ว่าจะเป็น

- กิจกรรมการสื่อสารที่มีการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง
- การแสดงความคิดเห็นทางการเมืองต่างๆ การถ่ายทอดข้อมูลหรือแลกเปลี่ยนข่าวสารทางการเมือง

- การนำเอาข้อมูลเกี่ยวกับข่าวสารการเมืองที่ได้นำไปเผยแพร่ให้กับบุคคลอื่น หรือ การพูดจาหว่านล้อมบุคคลอื่นให้เกิดความคิดเห็นทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกับตน
- การแสดงทัศนคติของตนเกี่ยวกับการเมืองที่ตนได้รับข้อมูลมาผ่านระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network)

การแสดงผลออกการมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การกระทำที่มีลักษณะเกิดผลกระทบต่อการเมืองของประเทศ และเป็นลักษณะการกระทำทางการเมือง ดังนี้

- การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง
- การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง
- การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง
- การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง
- การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า
- การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง
- การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง
- การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง
- การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง
- การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง
- การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค
- การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค
- การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง
- การที่บุคคลเป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค

กลุ่มคนเสื้อหลากสี หมายถึง กลุ่มคนที่มีการรวมตัวเกิดขึ้นบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ โดยเว็บไซต์เฟซบุ๊ก (Facebook) เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร โดยมีจุดประสงค์เพื่อแสดงผลออกทางการเมืองของผู้ที่ไม่เห็นต่อการกระทำของฝ่ายต่างๆ ในช่วงเดือนเมษายนถึง กรกฎาคม พ.ศ.2553 โดยมีการออกมาชุมนุมเพื่อเรียกร้องและ แสดงออกความคิดเห็นทางการเมืองของตน

โดยมี ผศ.นพ.ศุภย์ สิทธิสมวงศ์ เป็นผู้นำในการชุมนุมตามสถานที่ต่างๆเช่น อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ สีลม สวนลุมพินีและราชประสงค์เป็นต้น โดยกลุ่มคนเสื้อหลากสีจะลักษณะเป็นกลุ่มคนที่ไม่ฝักใฝ่การเมืองในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่จะร่วมกันแสดงออกเพื่อหาทางออกให้แก่สังคมในช่วงเวลานั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบรูปแบบการสื่อสารและปัจจัยการเกิดขึ้นของเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) ของผู้ใช้บริการ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการศึกษารูปแบบการเกิดการสื่อสารชนิดนี้ ในช่วงวิกฤตการณ์ทางการเมืองในสังคมปัจจุบัน
2. ผลการวิจัยที่ได้สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ตลอดจนการใช้สื่อแบบใหม่เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมทางการเมือง และเป็นข้อมูลในการทำวิจัย ค้นคว้า เรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

กรอบแนวคิดและทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี” ผู้วิจัยได้มีการนำเอากรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เพื่อกำหนดกรอบงานวิจัยของตนดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสาร

- 1.1 แนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายการสื่อสาร
- 1.2 แนวคิดเรื่องการสื่อสารทางการเมือง(Political Communication)
- 1.3 แนวคิดความคล้ายคลึงและแรงดึงดูดระหว่างบุคคล (Similarity and Interpersonal Attraction)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

- 2.1 แนวคิดสื่อสารแบบมีส่วนร่วม
- 2.2 แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต

- 3.1 แนวคิดการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ (Computer-mediated Communication)

- 3.2 แนวคิดการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสาร

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายการสื่อสาร

การที่มนุษย์มาอยู่รวมกันเป็นกลุ่มนั้นจำเป็นที่จะต้องใช้ “การสื่อสาร” มาเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงบุคคลในกลุ่มเข้าด้วยกัน ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสารก็คือ ต้องการระบุถึงโครงสร้างการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจถึงภาพรวมของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่ม โดยมีผู้ได้ให้ความหมายของ “เครือข่ายการสื่อสาร” ไว้หลากหลายดังต่อไปนี้

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2526:47) กล่าวว่าเครือข่ายการสื่อสาร หมายถึง ระบบการแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารในบรรดาสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งมีทั้งเครือข่ายแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

วินิจ เกตุขำ (2522 :45) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เครือข่ายการสื่อสาร หมายถึง แบบแผนการติดต่อเกี่ยวข้อง และประสานกันภายในกลุ่มโดยสมาชิกภายในกลุ่มจะมีการรับการถ่ายทอดเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้

Rogers (1986:203) กล่าวว่าเครือข่ายการสื่อสารเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเชื่อมโยงกันโดยรูปแบบการไหลของข่าวสาร

นอกจากนั้น Rogers และ Kincaid (1981:42) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์เครือข่ายทางการสื่อสาร ว่าเป็นวิธีการศึกษาเพื่อระบุถึงโครงสร้างการสื่อสารในระบบ โดยการวิเคราะห์การไหลของข้อมูลข่าวสาร ซึ่งอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นหน่วยในการวิเคราะห์

จากลักษณะการวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสาร ที่ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลวิเคราะห์

ดังนั้นสถานภาพของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มก็จะต้องสัมพันธ์กับการสื่อสารบุคคล ยังมีสถานภาพสูง เช่น เป็นหัวหน้า การสื่อสารมักจะออกมาในรูปการเสนอความคิดเห็น และรับเอาความคิดเห็นจากสมาชิกอื่น ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารและสถานภาพของสมาชิกอาจแยกได้เป็น 3 ลักษณะคือ (วินิจ เกตุขำ : 2522)

1. การสื่อสารมักมีแนวโน้มไปสู่บุคคลที่มีสถานภาพสูงในกลุ่ม เช่น หัวหน้า หรือประธาน กลุ่มจะมีการสื่อสารกับคนอื่นในกลุ่มมากกว่าลูกน้องหรือสมาชิก เพราะอย่างน้อยหัวหน้าจะต้องคอยติดต่อประสานงานรับฟังสมาชิกในกลุ่ม

2. การสื่อสารจะมีแนวโน้มไปสู่บุคคลที่มีสถานภาพเท่าเทียมกัน มากกว่าแตกต่างกัน เช่น กลุ่มที่มีคนหลายฐานะ ต่างวัยวุฒิ คุณวุฒิกันมากๆ จะมีการสื่อสารน้อยกว่าในกลุ่มที่มีฐานะวัยวุฒิ คุณวุฒิ เท่าเทียมกัน

3. การสื่อสารจะไม่ค่อยเกิดขึ้นในกลุ่มที่บุคคลที่มีสถานภาพเหลื่อมล้ำต่ำสูงกว่ากันหรือสถานภาพไม่เป็นที่บังชัดเจน

การเกิดขึ้นของเครือข่ายการสื่อสาร

ในด้านพฤติกรรมของมนุษย์นั้น โดยปกติมนุษย์จะมีปฏิริยาโต้ตอบกัน ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลหนึ่งกับอีกบุคคลหนึ่งหรือมากกว่านั้น ปกติแล้วบุคคลในระบบจะทำการติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ และก็จะเพิกเฉยกับบุคคลที่เหลื่อด้วยเช่นกัน (เมื่อระบบนั้นมีขนาดใหญ่) การไหลของการสื่อสารระหว่างบุคคลจึงกลายเป็นรูปแบบที่เรียกว่า “โครงสร้างการสื่อสาร” (Communication Structure) หรือ “เครือข่าย” (Network) (เจษฎา รัตนเขมากร 2540:9)

การเกิดขึ้นของเครือข่ายสามารถแบ่งออกได้เป็น (พัชนี เชนจรรยา และคณะ, 2541:43)

ก. เครือข่ายการสื่อสารที่เกิดขึ้นเอง (emergent communication network) หรือเครือข่ายการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ (informal network) เกิดขึ้นจากการสื่อสารระหว่างบุคคล ซึ่งไม่มีใครได้รับมอบหมาย หรือบังคับให้ใช้การติดต่อผ่านช่องทางใดช่องทางหนึ่งอย่างตั้งใจ ตรงกันข้ามเครือข่ายเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างอิสระในอัตราความถี่และความเข้มข้นของการสื่อสารต่าง ๆ กัน โดยเมื่อเวลาผ่านไปเครือข่ายที่เกิดขึ้นเองนี้จะค่อย ๆ กลายเป็นแหล่งข้อมูลที่ไม่เป็นระเบียบ

ข. เครือข่ายการสื่อสารที่ได้ถูกกำหนดไว้ (prescribed communication network) หรือเครือข่ายการสื่อสารแบบเป็นทางการ (formal network) เป็นประเภทของการสื่อสารระหว่างบุคคล

ซึ่งเกิดปฏิสัมพันธ์ในเครือข่ายที่ได้มีการวางแผนอย่างแน่นอน ดังนั้นเครือข่ายเหล่านี้มีโครงสร้างที่มีแบบแผน

การวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสาร

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสาร เป็นวิธีการวิจัยอย่างหนึ่งที่ศึกษาโครงสร้างการสื่อสารในระบบ ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อมูลเกี่ยวกับการไหลทางการสื่อสาร ซึ่งเป็นการวิเคราะห์โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นหน่วยในการวิเคราะห์ (Rogers และ Kincaid, 1980) (อ้างถึงในเจษฎา รัตนเขมากร, 2540:9)

การวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสาร จะอธิบายการสร้างความผูกพันของตนเข้ากับหมู่คณะ โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในโครงสร้างการสื่อสารระหว่างบุคคล เครือข่ายการสื่อสารประกอบขึ้นด้วยการติดต่อกันระหว่างบุคคล โดยจะติดต่อกันในรูปแบบการไหลของการสื่อสาร (ศิริชัย ศิริเกษ, 2527)

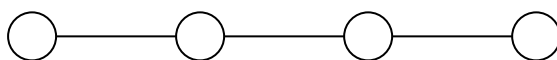
ในเรื่องของเครือข่ายการสื่อสารนั้น Harold J. Leavitt ได้ทดลองทำการวิจัย โดยใช้แบบของการสื่อสารหลายแบบ พบว่า การวิเคราะห์ลักษณะของเครือข่ายและการไหลของข้อมูลข่าวสาร จัดแยกออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ แบบที่มีศูนย์กลางกับแบบกระจายอำนาจ

1. การสื่อสารแบบมีศูนย์กลาง (Centralized communication) เป็นการสื่อสารที่มีใครคนใดคนหนึ่งเป็นศูนย์กลางหรือทางผ่าน โดยที่สมาชิกคนอื่นๆ ไม่มีการติดต่อกันโดยตรง แต่ต้องผ่านคนกลาง

2. การสื่อสารแบบกระจายอำนาจ (Decentralized Communication) เป็นการสื่อสารที่สมาชิกในกลุ่มติดต่อกันโดยอิสระ ไม่มีใครตัดสินใจคนเดียว แต่ร่วมกันคิดร่วมกันแก้ไขปัญหา เป็นวิธีที่ใช้ได้ตรงกับกระบวนการกลุ่มมาก เพราะทุกคนมีปฏิสัมพันธ์กัน (Interaction) ผลที่ออกมาจะได้ทั้งผลผลิต (Product) และกระบวนการ (Process) ของกลุ่ม หมายถึงการสื่อสารและแบบนี้คำนึงถึงการเอาใจใส่ ผู้ทำงาน สิ่งแวดล้อมในการทำงาน ขวัญและกำลังใจของกลุ่มด้วย

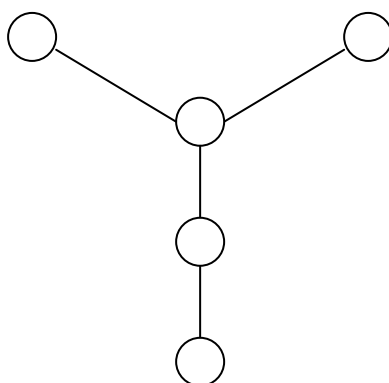
1. การสื่อสารแบบมีศูนย์กลาง(Centralized Communication)

1.1 เครือข่ายการศึกษาแบบลูกโซ่ (Chain Network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่สมาชิกแต่ละคนจะติดต่อไปยังสมาชิกคนอื่นที่อยู่ถัดไปเท่านั้น เนื่องจากมีข้อจำกัดในแง่การประสานงานและการติดต่อระหว่างสมาชิกในกลุ่ม บางครั้งจึงเป็นความยากลำบากที่กลุ่มจะทำงานให้สำเร็จตามที่ต้องการ การขาดความเป็นอิสระในการติดต่อสื่อสารเพราะสมาชิกจะติดต่อกับบุคคลอื่นได้เพียง 1 คน หรือ 2 คน ที่ต่อจากเขาเท่านั้นจึงทำให้ความพอใจของสมาชิกในกลุ่มค่อนข้างต่ำ

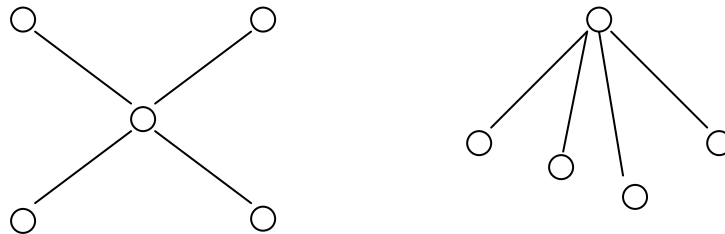
เครือข่ายการสื่อสารแบบลูกโซ่

1.2 การสื่อสารแบบระบบตัววาย (Y Network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่มีสมาชิกที่อยู่ตรงกลางเพียง 2 คน จะทำหน้าที่ประสานงานและส่งข้อมูลที่ได้รับจากสมาชิกคนอื่นๆที่อยู่รอบนอก การสื่อสารแบบนี้มีความเหมาะสมกว่าแบบลูกโซ่ในแง่ที่ทำงานให้สำเร็จได้ดีกว่าเพราะข้อมูลสามารถผ่านทิศทางต่างๆ ได้มากกว่าแทนที่จะอาศัยคนที่อยู่ถัดไปเท่านั้น โดยปกติบุคคลที่อยู่ตรงกลางสักคนหรือ 2 คน เท่านั้นที่มีความพอใจในรูปแบบการสื่อสารแบบนี้ แต่ส่วนที่เหลือของกลุ่มหรือผู้ที่อยู่รอบนอกมีความพอใจต่ำ รูปแบบการสื่อสารแบบตัวยานี้มักเกิดในกลุ่มที่มีสมาชิกเพียง 1 คน หรือ 2 คนเท่านั้น เฝ้ามองที่จะรับงานและรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานในขณะที่ส่วนที่เหลือของกลุ่มไม่ยอมรับผิดชอบ

การสื่อสารแบบระบบตัววาย

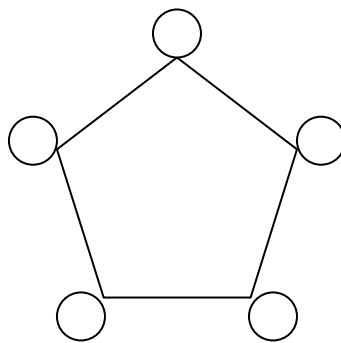
1.3 เครือข่ายสื่อสารแบบวงล้อ (Wheel Network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่มีสมาชิกคนหนึ่งเป็นผู้รับข่าวจากสมาชิกคนใดคนหนึ่งแล้วส่งข่าวนั้นไปยังสมาชิกอื่น ๆ บุคคลที่อยู่ตรงกลางของกลุ่มจะเป็นผู้มีอำนาจอย่างแท้จริงและเป็นผู้นำของกลุ่ม เพราะเป็นผู้เดียวที่รับผิดชอบผลสำเร็จของงาน

เครือข่ายการสื่อสารแบบวงล้อ

2. การสื่อสารแบบกระจายอำนาจ (Decentralized Network)

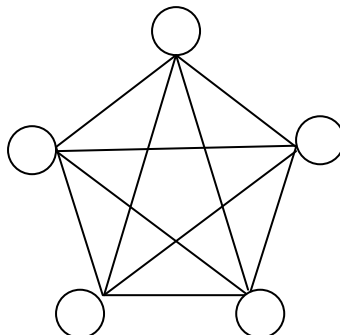
2.1 เครือข่ายการสื่อสารแบบวงกลม (circle network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่มีสมาชิกในกลุ่มทุกคนสามารถติดต่อกับสมาชิกที่อยู่ถัดจากคนทั้งสองข้าง สถานะของทุกคนมีความเท่าเทียมกันและทุกคนมีความพอใจ อย่างไรก็ตามปัญหาเรื่องความรับผิดชอบจะเกิดขึ้น เพราะจะหาคนรับผิดชอบไม่ได้เพราะแต่ละคนมีฐานะเท่าเทียมกัน จะหาใครมาเป็นศูนย์รวมของกลุ่มไม่ได้

เครือข่ายการสื่อสารแบบวงกลม

2.2 เครือข่ายการสื่อสารแบบทุกช่องทาง (All Channel Network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่สมาชิกทุกคนสามารถติดต่อกับสมาชิกคนอื่นได้โดยตรงไม่ต้องผ่านสมาชิกคนอื่น ๆ ทั้งใน

การรับข่าวและส่งข่าว อาจถือได้ว่า เป็นเครือข่ายการติดต่อที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะไม่มีข้อจำกัดการสื่อสารของสมาชิกโดยเครือข่ายนี้ จะเปิดโอกาสให้มีปฏิริยาย้อนกลับสูงที่สุด

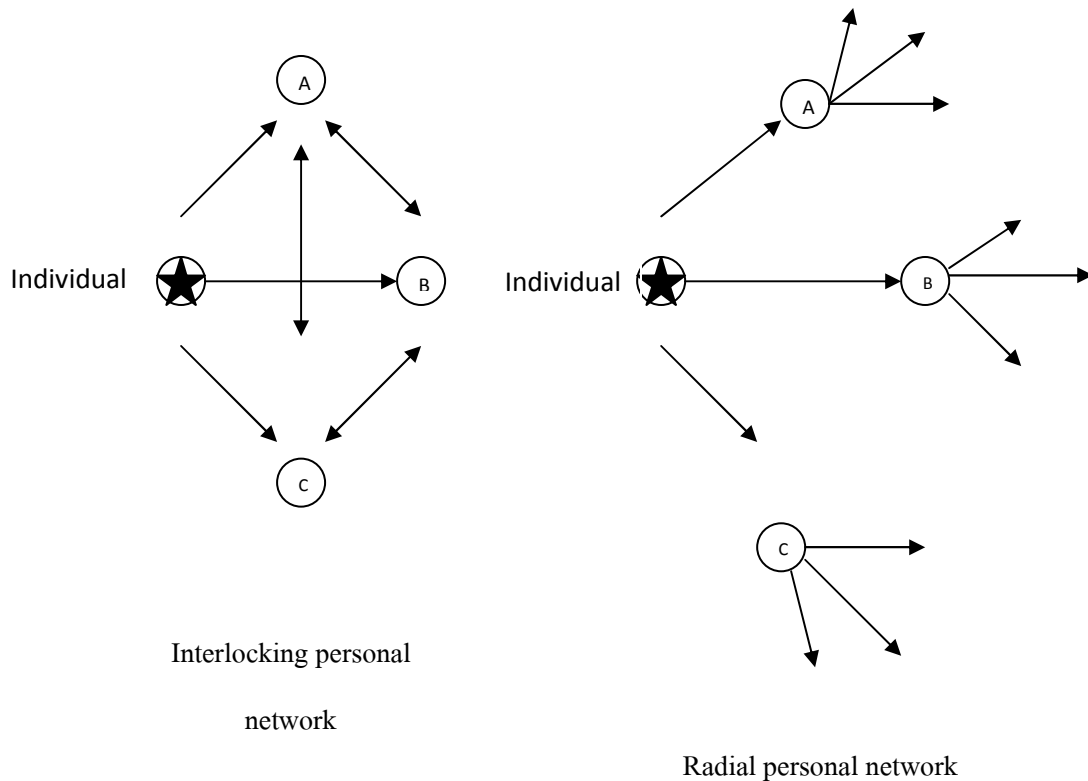

เครือข่ายการสื่อสารแบบทุกช่องทาง

นอกจากนี้ Everett M Rogers และ D.Lowrence Kincaid จากหนังสือ Communication Networks ยังกล่าวถึงเครือข่ายสื่อสารว่า การติดต่อสัมพันธ์กันของกลุ่มสื่อสารภายในเครือข่ายจะมี 2 ลักษณะคือ

1. เครือข่ายความสัมพันธ์ส่วนบุคคลที่เป็นแบบกระจาย (radial personal network) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนหลายๆ คน ซึ่งในกลุ่มที่เขาติดต่อดังนี้จะไม่มีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกันเลย ส่วนใหญ่บุคคลที่ติดต่อดังนี้จะมีลักษณะผูกพันแบบผิวเผิน (weak ties) เช่น เป็นเพียงคนรู้จัก หรือเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น และจะเป็นการติดต่อสัมพันธ์ของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน

2. เครือข่ายความสัมพันธ์ส่วนบุคคลแบบเกี่ยวซ้อนต่อกัน (interlocking personal network) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนหลายๆ คน โดยที่กลุ่มคนในเครือข่ายความสัมพันธ์แบบนี้จะมีการติดต่อสัมพันธ์ถึงกันหมด และมีความสัมพันธ์กันสนิทสนมแน่นแฟ้น (strong tie) เช่น เพื่อนสนิท หรือญาติ โดยที่จจะลักษณะที่เหมือนกันหรือคล้ายกันมาก

นอกจากนี้ Rogers และ Kincaid ยังกล่าวไว้ในหนังสือ *Communication Networks* ว่า นอกจากคู่สื่อสารจะมีลักษณะความผูกพันต่อกันในรูปแบบต่างๆ แล้วในการติดต่อสื่อสารแต่ละครั้งคุณลักษณะของคู่สื่อสารที่เหมือนกันและแตกต่างกันจะเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายได้ว่า “ใครจะถ่ายทอดข่าวสารต่อไปยังใครและในการถ่ายทอดข่าวสารนั้นจะมีประสิทธิภาพเพียงไร” คุณลักษณะที่เหมือนกัน (homophily) หมายถึง ระดับความเหมือนกันของบุคคลสองคนที่มีปฏิภริยาสัมพันธ์ต่อกันในด้านต่างๆ เช่น ความเชื่อ ค่านิยม การศึกษาสถานะภาพทางสังคม ความชอบ เป็นต้น ซึ่งตรงข้ามกับคุณลักษณะที่แตกต่างกัน (heterophily) ซึ่งหมายถึง ระดับความแตกต่างกันของบุคคลทั้งสองที่มีปฏิภริยาสัมพันธ์กันในด้านต่างๆ ดังกล่าวมีผู้ให้ทรรศนะว่า “การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง มีประสิทธิภาพ และเป็นไปด้วยความราบรื่นนั้น เมื่อผู้ร่วมสื่อสารมี”

Shaw (อ้างถึงในยุบล เบ็ญจรงค์กิจ : 2534) ทำการสรุปผลงานวิจัยในเรื่องของเครือข่ายการสื่อสารไว้ในประเด็นสำคัญดังนี้

1. เครือข่ายแบบรวมอำนาจสู่ส่วนกลาง จะก่อให้เกิดผู้นำเพียงคนเดียว และเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าแบบกระจายอำนาจ เพราะคนกลางในโครงสร้างจะได้รับข่าวสารเกี่ยวกับปัญหามากกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ทำให้เขาเป็นผู้ควบคุมความสำเร็จในการทำงานของกลุ่มเพราะเขาอยู่ในตำแหน่งตัวเชื่อมการสื่อสารที่สำคัญ

2. โครงสร้างการสื่อสารแบบกระจายอำนาจ มีประสิทธิภาพมากกว่าในการแก้ปัญหาที่สลับซับซ้อน แต่โครงสร้างการสื่อสารแบบรวมอำนาจมีประสิทธิภาพมากกว่าในการแก้ปัญหาง่าย ๆ ในการทำงานง่าย ๆ ใช้ข้อมูลข่าวสารจำนวนน้อยในงานที่ต้องการข้อมูลเพียงประการเดียว เครือข่ายแบบรวมอำนาจจะทำงานโดยก่อให้เกิดข้อผิดพลาดน้อย และสำเร็จเร็วกว่าแบบขยายอำนาจ เพราะการติดต่อสื่อสารแบบนี้เป็นการติดต่อทางเดียวที่ถูกครอบงำ โดยผู้นำเพียงคนเดียว ความเป็นระเบียบถูกกำหนดขึ้นเพื่อไม่ให้มีข่าวสารมาก ส่วนมากติดต่อสื่อสารแบบวงกลม สมาชิกของกลุ่มจะติดต่อกับบุคคล 2 คนได้ พวกเขาจึงใช้เวลามากกว่า แต่ในงานที่ต้องใช้ข้อมูลร่วมกัน และต้องการมีการปฏิบัติด้วยนั้น โครงสร้างการสื่อสารแบบกระจายอำนาจจะทำงานได้รวดเร็วและมีข้อผิดพลาดน้อยกว่าแบบรวมอำนาจ

3. สภาวะข่าวสารท่วมท้น มักจะเกิดขึ้นในเครือข่ายการสื่อสารแบบรวมอำนาจ เพราะข่าวสารและการตัดสินใจจะไปรวมอยู่ที่จุดศูนย์กลางของเครือข่าย ทำให้ผู้นำของโครงสร้างการสื่อสารแบบนั้นอยู่ในสภาวะข่าวสารท่วมท้นได้ ส่วนเครือข่ายการสื่อสารแบบกระจายอำนาจนั้น ทุกคนต้องใช้ข้อมูลร่วมกัน ต้องเป็นผู้ตัดสินใจและเป็นผู้นำ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะมีใครเกิดสภาวะข่าวสารท่วมท้นได้

จะเห็นได้ว่า โครงสร้างของการติดต่อสื่อสารสามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของคนรวมทั้งยังมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการทำงานของกลุ่มในด้านความรวดเร็ว ความถูกต้อง และการปรับตัวอีกด้วย

นอกเหนือจากรูปแบบของการไหลของข่าวสารภายในกลุ่มแล้ว ยังมีเรื่องของความแตกต่างของบทบาทของบุคคลในเครือข่ายการสื่อสาร ที่เป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์เครือข่ายการสื่อสาร โดย Monge (1987 อ้างถึงใน Aven Womdahl, 1992, 77) ได้แบ่งบทบาทของคนในกลุ่มดังต่อไปนี้

-membership role คือกลุ่มบุคคลเป็นสมาชิกในกลุ่มและพวกของเครือข่าย

-liaison role คือปัจเจกบุคคลที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง นักวิชาการท่านหนึ่ง (Hellweg, 1997) ได้กล่าวว่า liaison role นั้น ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มต่างๆ โดยไม่ได้เป็นสมาชิกของกลุ่มใดเลย ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคนส่งข่าว และมักจะเป็นแหล่งเริ่มต้นของข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นบุคคลที่มีความสำคัญ เพราะเป็นผู้ควบคุมการไหลของข่าวสารภายในเครือข่าย

-star role คือ ปัจเจกบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับคนอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก

-isolate role คือ ปัจเจกบุคคลที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ น้อยมาก จะไม่เผยแพร่ต่อ

-boundary –spanning role คือ ปัจเจกบุคคลที่ติดต่อระหว่างกลุ่มตัวเองกับกลุ่มภายนอกสังคม เพื่อนำสิ่งต่าง ๆ ภายในกลุ่มของตน เผยแพร่ออกไปสู่สังคมภายนอกสังคม ซึ่งเป็นลักษณะการประชาสัมพันธ์ข่าวสารของกลุ่ม เพื่อให้สังคมภายนอกได้รับรู้

Belbin (อ้างถึงใน Hartley, 1997) ว่า ถ้าหากมองในบทบาทของทีมที่มีการเชื่อมบทบาทแต่ละบทบาทกับลักษณะบุคลิกภาพของสมาชิกภายในกลุ่ม จะพบว่า มีบทบาทภายในกลุ่มอยู่ 8 บทบาทด้วยกัน คือ

- Coordinator หรือ Chair ทำหน้าที่จัดการและประสาน ช่วยให้อีกกลุ่มมุ่งเน้นไปยังวัตถุประสงค์หลัก และให้สมาชิกในกลุ่มได้เข้ามามีส่วนร่วม

-Team leader หรือ Shaper ริเริ่มและเป็นผู้นำ เสี่ยงในการได้รับความพึงพอใจหรือด้อยประสิทธิภาพ ผลักดันและกระตุ้นให้ไปสู่เป้าหมาย

Innovator หรือ plant จัดหาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ ๆ

-Monitor –evaluator ค้นหาข้อวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ

-Team worker สนับสนุนให้เกิดสปีดภายในกลุ่ม

-Completer ตรวจสอบว่าทุกสิ่งเสร็จสมบูรณ์และทันตามกำหนด

-Implementer หรือ Company worker มุ่งเน้นการปฏิบัติและทำงานอย่างหนักในกลุ่ม

-Resource investigator ติดต่อกับภายนอกกลุ่ม

ลักษณะที่คล้ายกันเมื่อผู้ร่วมสื่อสารมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังที่ทาร์ด (Tarde) ได้กล่าวว่า “ความสัมพันธ์ทางสังคมจะใกล้ชิดกันมากขึ้นระหว่างบุคคลที่มีอาชีพและการศึกษาเหมือนกัน”

1.2 แนวคิดเรื่องการสื่อสารทางการเมือง(Political Communication)

Brian McNair(1999) ระบุคุณลักษณะ 4 ประการของการสื่อสารทางการเมือง ดังนี้

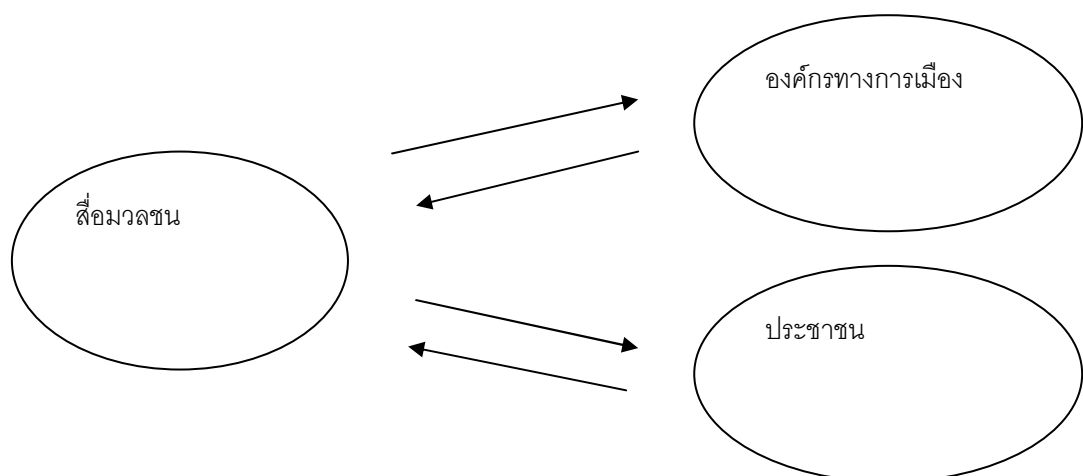
1. การสื่อสารทุกรูปแบบที่ดำเนินการ โดยนักการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องทางการเมือง
2. โดยมีวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง
3. การสื่อสารที่สื่อมวลชนและผู้เลือกตั้งส่งถึงนักการเมือง
4. กิจกรรมการสื่อเกี่ยวกับการสื่อสารที่สื่อมวลชนนำเสนอเกี่ยวกับการเมือง เช่น การรายงานข่าว

บทบรรณาธิการ ฯลฯ

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมทางการเมืองทั้งหมด คือ การสื่อสารทางการเมือง ไม่เพียงการพูด การเขียน แต่ทุกอย่าง ที่ปรากฏสู่สายตา ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย ทรงผม ตราสัญลักษณ์ ส่วนเป็นองค์ประกอบของการสื่อสารอันจะนำไปสู่สิ่งที่เป็นภาพลักษณ์ (Image) หรืออัตลักษณ์ (Identity) ของบุคคล ทั้งนี้ McNair ได้นำเสนอแบบจำลองการสื่อสารทางการเมือง ไว้ดังนี้

ภาพที่ 2.1

แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองของ Brian McNair

แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองนี้ แบ่งผู้เกี่ยวข้องออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มองค์กรทางการเมือง ได้แก่ พรรคการเมือง รัฐบาล องค์กรสาธารณะ กลุ่มพลังทางการเมือง กลุ่มก่อการร้าย ฯลฯ ซึ่งในแบบจำลองนี้จะเน้นไปที่การสื่อสารของพรรคการเมือง โดยมีฐานคิดที่ว่าพรรคการเมืองคือกลุ่มที่ร่วมกัน โดยมีอุดมการณ์เหมือนกัน ตกลงที่จะนำองค์กรไปสู่เป้าหมายเดียวกันโดยการนำเสนอแนวนโยบายสู่ประชาชน และหาวิธีการที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนเพื่อเป็นทางไปสู่การนำนโยบายไปปฏิบัติภายหลังได้รับเลือกตั้ง
2. กลุ่มสื่อมวลชน ทำหน้าที่ 2 อย่าง คือ เป็นตัวส่งผ่านข้อมูลจากพรรคการเมือง และส่งสารที่สร้างขึ้นเอง เช่น บทบรรณาธิการ บทวิเคราะห์ วิจารณ์ต่างๆ ไปยังกลุ่มที่สามคือประชาชน
3. กลุ่มประชาชน ไม่ว่าจะธรรมชาติและจำนวนกลุ่มผู้รับสารจะเป็นอย่างไร การสื่อสารทางการเมืองทุกประเภทก็มุ่งที่จะบรรลุผลสำเร็จจากการส่งสารนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี สามชิกวุฒิสภา จนถึงสภาผู้แทนราษฎร นักการเมืองเหล่านี้พยายามที่จะสร้างภาพเชิงบวกให้เกิดขึ้นใจ และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางการเมืองของผู้เลือกตั้ง

การสร้าง “ภาพ” ในทางการเมืองนั้นมี 3 ขั้นตอน คือ

1. นักการเมืองกำหนดวัตถุประสงค์ที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางการเมืองขึ้น
2. สื่อมวลชนเป็นผู้กำหนด “ภาพ” ความจริงนั้น
3. “ภาพ” ที่เกิดขึ้นจะถูกรับรู้โดยอัตตวิสัยของแต่ละบุคคล

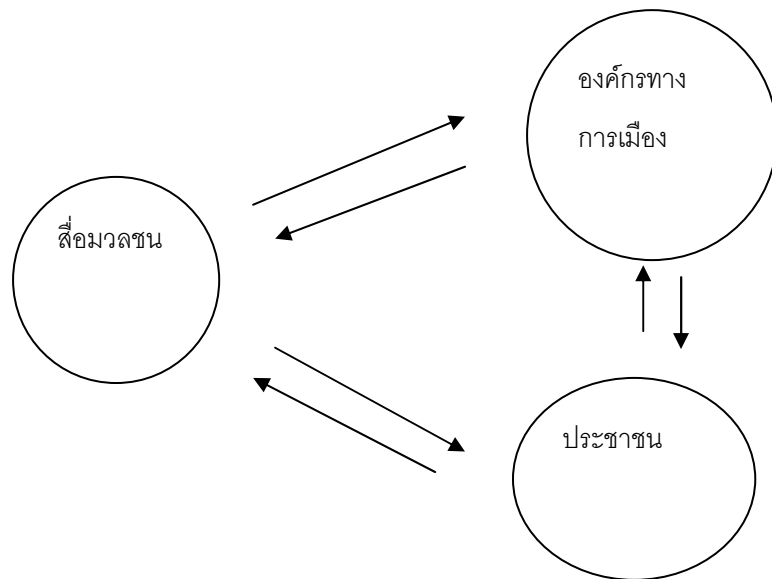
Brian McNair อธิบายการไหลเวียนของข่าวสารตามแบบจำลองนี้ว่า เริ่มต้นจากพรรคการเมือง ทำการโฆษณาประชาสัมพันธ์ แนวทางนโยบาย และกิจกรรมของตนผ่านทางสื่อมวลชน จากนั้นสื่อมวลชนจะเลือกมานำเสนอ ซึ่งเป็นไปตามกรอบแนวคิด Agenda Setting ที่อธิบายการเสนอหรือไม่เสนอข่าวเรื่องใดเรื่องหนึ่งของสื่อมวลชน มีผลให้สาธารณชนเกิดความคิดเห็นคล้ายตามว่าเรื่องนั้นเป็นหัวข้อหรือประเด็นที่มีความสำคัญ หรือไม่มีความสำคัญที่จะนำมาคิดพิจารณา ส่งผลให้พรรคและนักการเมืองทั้งหลายพยายามที่จะเป็นผู้ทรงอำนาจในการกำหนดวาระของสื่อ และทฤษฎี Agenda Setting ก็ได้พิสูจน์ให้เห็นในประเทศอเมริกาแล้วว่าประเด็นสำคัญในสื่อมีผลสำคัญอย่างยิ่งต่อผลการเลือกตั้ง

สื่อมวลชนได้รับการสถาปนาให้เป็น “สถาบันทางการเมือง” ด้วยบทบาทในการครอบครองการส่งผ่านข่าวสารในทางการเมือง นอกจากจะทำหน้าที่ถ่ายทอดข้อมูลจากฝ่ายการเมืองมาสู่สาธารณชนแล้ว ยังทำหน้าที่แปลงสารจากกระบวนการทำข่าวสู่การตีความ ซึ่ง Agenda ชี้ว่า สิ่งที่ฝ่ายการเมืองต้องการจะพูดนั้นไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่สื่อมวลชนรายงานว่า นักการเมืองพูดว่าอย่างไร ดังเช่นการบริหารการณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีอเมริกาพบว่า การตีความหรือการรับรู้ของประชาชนต่อปรากฏการณ์ในการหาเสียงเลือกตั้งนั้น สำคัญกว่าตัวปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

บทบาทของสื่อมวลชน จึงโดดเด่นเป็นอย่างยิ่งในกระบวนการสื่อสารทางการเมืองเพราะไม่เพียงแต่เป็นผู้กำหนดความสำคัญของข่าวสารที่ส่งไปยังประชาชน แต่ McNair ยังอธิบายถึงบทบาทของสื่อในการเป็นช่องทางนำเสนอความคิดเห็นของประชาชน ในรูปแบบของการหยังเสียงประชามติ การร้องเรียนต่างๆ อันเป็นการส่งข้อมูลย้อนกลับไปยังพรรคการเมืองอีกด้วย

อย่างไรก็ตามในแบบจำลอง McNair มิได้กล่าวถึงการสื่อสารโดยตรงระหว่างพรรคการเมืองกับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งในภาพของความเป็นจริงนั้น การสื่อสารทางการเมืองแม้จะมีสื่อมวลชนเป็นตัวกลางในกระบวนการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ แต่ในห้วงเวลาของการณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง หรือการณรงค์ทางการเมืองบางประเด็น จะพบว่าการสื่อสารโดยตรงระหว่างพรรคกับประชาชนก็เกิดขึ้นอย่างเข้มข้นเช่นกัน ซึ่งการสื่อสารระหว่างพรรคการเมืองประชาชนโดยตรงนั้น นอกจากจะเป็นการสื่อสารเพื่อหาเสียงเลือกตั้งแล้ว ยังเป็นช่องทางการรับรู้ปัญหาต่างๆ จากประชาชน ซึ่งทำให้พรรคการเมืองสามารถนำไปศึกษาให้คุณค่า และพัฒนาจนกลายเป็นแนวนโยบายที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้

ดังนั้นจึงอาจพัฒนาแบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองของ McNair ให้ครบวงจรโดยเพิ่มเติม “ช่องทางการสื่อสารตรง” ระหว่างพรรคการเมืองกับประชาชน ดังนี้

จากกรอบแนวคิด เรื่องการสื่อสารทางการเมืองของ McNair ได้ปรับประยุกต์ทฤษฎีสื่อสารพื้นฐาน SMCR ของเดวิด เค เบอร์โล (David K. Berlo) ที่อธิบายถึงองค์ประกอบสำคัญของทฤษฎีการสื่อสารที่มีอยู่ 4 ประการคือ ผู้ส่งสาร สาร สื่อ และ ผู้รับสาร ซึ่งจากโครงสร้างจำลองนี้ ผู้รับสารคือสื่อมวลชน ส่วนสื่อหรือช่องทางการสื่อสารนี้เป็นช่องทางการสื่อสารทางตรง ไปยังกลุ่มของคนเชื้อหลากหลายและทางอ้อมคือผ่านการตีความของสื่อมวลชนแล้วจึงส่งไปยังกลุ่มของประชาชนทั่วไป อีกทอดหนึ่ง สำหรับสารที่กลุ่มคนเชื้อหลากหลายส่งไปยังประชาชนนั้น คือ การต่อต้านความรุนแรงที่เกิดขึ้นและไม่เห็นด้วยต่อการยุบสภาที่ฝ่ายตรงข้ามได้เรียกร็อง และในส่วนขององค์กรทางการเมืองนั้นคือรัฐบาล โดยรัฐบาลนั้นมีการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆในการเรียกร็องของกลุ่มคนเชื้อหลากหลายที่เป็นประชาชน

แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสาร จากงานวิจัยผู้วิจัยได้มีการนำเอากรอบแนวคิด เรื่องการสื่อสารทางการเมือง(Political Communication)และ แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง มาใช้เป็นกรอบเพื่อศึกษารูปแบบของการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มคนเชื้อหลากหลายว่ามีการใช้รูปแบบใดและมีวัตถุประสงค์อะไร รวมทั้งเพื่อต้องการศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเชื้อหลากหลาย

1.3 แนวคิดความคล้ายคลึงและแรงดึงดูดระหว่างบุคคล (Similarity and Interpersonal Attraction)

บุคคลจะชอบหรือแสวงพื้นที่แห่งความคล้ายคลึง หรือความเหมือนกัน (Similarity) ถ้าพฤติกรรม, ทัศนคติ, ค่านิยม, ความสามารถ และบุคลิกลักษณะของบุคคลอื่นที่มีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเรา เรามักจะพบว่าเราจะมีทัศนคติในด้านบวกกับคนคนนั้น และจะเป็นแรงจูงใจที่นำไปสู่การพัฒนาความสัมพันธ์

Berscheid and Walster (1978) เสนอไว้ว่า ความคล้ายคลึงประกอบไปด้วย 6 มิติ คือ

1. ทัศนคติ (Attitude) คือ มีความคิดเห็น หรือมองโลกไปในแนวทางเดียวกัน
2. บุคลิกภาพ (Personality) คือ มีลักษณะท่าทาง หรือนิสัยใจคอคล้ายกัน
3. ลักษณะทางกายภาพ (Physical Characteristics) คือ มีรูปร่างหน้าตาคล้ายกัน
4. ลักษณะทางสังคม (Social Characteristics) คือ อยู่ในสังคมระดับเดียวกันหรือ มีต้นทุนทางสังคมคล้ายกัน
- 5.สติปัญญา (Intelligence) คือ มีความสามารถในระดับเดียวกันหรือในเรื่องเดียวกัน
6. ระดับการศึกษา (Education) คือ อาจจะเรียนหรือจบการศึกษาในระดับเดียวกัน

ส่วน McCrosky, Richmond and Daly (cited in Infante, Rancer and Womack, 2003a:200) ได้เสนอไว้ 4 มิติ คือ

1. ความคล้ายคลึงทางทัศนคติ (Attitude Similarity)
2. ความคล้ายคลึงทางค่านิยม, ความเชื่อ, ศีลธรรม (Value Similarity)
3. ความคล้ายคลึงทางภูมิหลัง (Background Similarity)
4. ความคล้ายคลึงทางลักษณะท่าทาง (Appearance Similarity)

นอกจากนี้ McCrosky และคณะ ได้พัฒนาแบบสอบถามเพื่อจะวัดระดับการรับรู้ความคล้ายคลึง

ระหว่างผู้สื่อสาร และใช้แบบสอบถามนี้ทดสอบกับผู้เข้าร่วมทดสอบที่เป็นทั้งเด็กมัธยม เด็กมหาวิทยาลัย และผู้ใหญ่ ซึ่งทุกกลุ่มมีผลออกมาเหมือนกันว่าความคล้ายคลึงทางทัศนคติจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ความคล้ายคลึงที่สำคัญที่สุด

ผลของการวัดระดับความคล้ายคลึงดังที่กล่าวมานั้นมีความสอดคล้องกับ Newcomb (1943) ที่ได้ทำศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจเข้ามาอยู่หอพักมหาวิทยาลัย เขาพบว่านักศึกษามักจะรวมกลุ่มกันแล้วแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆ ซึ่งกลุ่มย่อยดังกล่าวเกิดมาจากมุมมอง ความเชื่อ และความสนใจที่คล้ายกัน ทำให้เขาได้ข้อสรุปว่า

1. คนเรามักจะชอบสมาคมกับคนที่มีความคล้ายกับตน
2. ลักษณะความคล้ายคลึงการมีปฏิสัมพันธ์กันในเรื่องต่างๆ ซึ่งในอนาคตจะปราศจากความขัดแย้ง
3. เมื่อคนที่มีความคล้ายคลึงกันมาอยู่ด้วยกัน จะเกิดความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน (A sense of unity)

ในแนวคิดของความคล้ายคลึงและแรงดึงดูดระหว่างบุคคล (Similarity and Interpersonal Attraction) นั้นผู้วิจัยจะนำเอาแนวคิดมาอธิบายในการดึงดูดระหว่างบุคคลให้เกิดการเข้าร่วมกลุ่มกัน เช่นในกรณีของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่มีลักษณะการรวมตัวโดยมีรูปแบบความสัมพันธ์ในระดับเดียวกันเช่น เพื่อน ญาติ หรือคนรัก

2.แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

2.1 แนวคิดสื่อสารแบบมีส่วนร่วม

เป้าหมายของการสื่อสารแบบมีส่วนร่วม (กาญจนา แก้วเทพ , 2542 ,42-52)

1. เพื่อกระตุ้นให้ชุมชนมองเห็นคุณค่าของตนเอง เช่น การนำเอาภูมิปัญญาของชาวบ้านมาเผยแพร่ในวงกว้าง
2. เพื่อสร้างความมั่นใจให้ชาวบ้านที่เข้ามามีส่วนร่วม และเพื่อให้เห็นคุณค่าความคิดและความเชื่อของเขา ตัวอย่างเช่น เมื่อมีการนำเอาแนวคิดเรื่อง เศรษฐกิจแบบพอเพียงมาเผยแพร่ในวงกว้าง และคนทั่วไปให้การยอมรับ ผ่านการแสดงทัศนะผ่านสื่อ ก็ทำให้ชุมชนมีความมั่นใจในคุณค่าของตนเอง
3. เพื่อพิสูจน์ความเชื่อของชุมชน ที่เคยคิดว่าตนเองไม่สามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ซับซ้อนได้ การเข้าร่วมฝึกฝนอบรมการผลิตสื่อ จะพิสูจน์ให้ชาวบ้านเห็นว่า พวกเขาสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ หากมีโอกาส
4. เพื่อสร้างทักษะในการสร้างสื่อให้กับชุมชน เพราะเป็นช่องทางที่ชุมชนจะส่งข่าวสารออกไปจากจุดยืน มุมมอง และทัศนะของตนเอง
5. เพื่อให้ชุมชนได้แสดงความรู้สึก ปัญหา วิธีการวิเคราะห์ปัญหา รวมทั้งวิธีการแก้ปัญหาจากทัศนะของชุมชน
6. ผลจากการสื่อสารของชุมชนที่อาจจะเกิดจากการริเริ่มของบางส่วนของชุมชนหรือจากชุมชนใดชุมชนหนึ่ง จะช่วยยกระดับความมีสติและความรับผิดชอบให้กับทั้งชุมชนหรือชุมชนอื่นๆ เพื่อร่วมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เราต้องยอมรับว่า ผลการใช้กระบวนการพัฒนาแบบบนลงล่างนั้น ไม่เพียงแต่จะไม่ได้ผลตามที่คาดหวังเอาไว้เท่านั้น หากทว่ายังทิ้งร่องรอยแห่งความสูญเสียในเชิงภูมิปัญญาและวัฒนธรรมเอาไว้ด้วย จากภายนอก และไม่เชื่อมั่นว่าตนเองจะแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยความสามารถของตนเอง
7. เนื่องจากเนื้อหาการสื่อสารชุมชนนั้น จะเน้นเรื่องราวที่มีสาระประโยชน์ต่อชีวิตของชุมชนเอง ดังนั้นสื่อประเภทนี้จึงช่วยเพิ่มสัดส่วนของการสร้างสื่อที่มีสาระให้แก่ชุมชนให้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น เพื่อถ่วงดุลกับการสื่อสารที่มุ่งเน้นแต่ความบันเทิงและหลีกเลี่ยงปัญหา ที่สื่อจากภายนอกอัดฉีดเข้าไปในชุมชน

2.2 แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง

การมีส่วนร่วมทางการเมืองถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญประการหนึ่งของกระบวนการทางการเมือง และมีความจำเป็นสำหรับการเมืองเกือบทุกระบบเนื่องจากรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นสิ่งที่แสดงซึ่งการดำรงอยู่ของระบบการเมือง

Robert G. Meadow (1980) ให้ความเห็นว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นเสมือนเครื่องมืออย่างหนึ่ง ที่ไม่ใช่เป็นเครื่องมือที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบาย แต่เพื่อความพอใจของบุคคล ทำให้บุคคลรู้สึกดีขึ้น การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นเสมือนแหล่งที่มาของการสื่อสารทางการเมือง

Myron Weiner (1971 : 161-164) อธิบายว่า การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึงปฏิบัติการโดยสมัครใจใดๆที่จะสำเร็จผลหรือไม่ก็ได้ มีการจัดองค์กรหรือไม่ก็ได้ จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวหรือต่อเนื่องก็ได้ และจะใช้วิธีที่ถูกดองโดยได้รับการยอมรับโดยกฎหมายหรือไม่ก็ได้ แต่การกระทำนั้นต้องมุ่งที่จะมีอิทธิพลต่อการเมืองนโยบายสาธารณะ การบริหารนโยบายสาธารณะ และจะมีผู้นำงานทางการเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นจากความหมายนี้ Weiner ได้เน้นประเด็นสำคัญของสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมือง 3 ประเด็น ประการแรก ต้องเป็นการกระทำที่มีไว้เพียงแต่ความรู้สึกหรือทัศนคติ ประการที่สอง หมายความว่าเฉพาะกิจกรรมหรือการกระทำไปด้วยความสมัครใจ เช่น การลงคะแนนเลือกตั้ง เป็นต้น และประการที่สาม การใช้ความหมายนี้พึงใช้กับระบบการเมืองที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ผู้บริหารงานของรัฐบาลในระดับใดระดับหนึ่งด้วย

McClosky (1968 : 77-79) เห็นว่าการมีส่วนร่วมทางการเมือง คือ กิจกรรมต่างๆ โดยสมัครใจ ซึ่งสมาชิกในสังคมมีส่วนร่วมโดยตรงหรืออ้อมในการเลือกผู้ปกครองประเทศ การกำหนดนโยบายสาธารณะ การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การติดตามข่าวสาร การอภิปราย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเข้าร่วมประชุม การบริจาคเงินและการติดต่อกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ลักษณะความกระตือรือร้นของการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมือง อาจพิจารณาได้จากการสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองอย่างเป็นทางการ ลงคะแนนเสียงตามบัญชี การเขียนและการกล่าวสุนทรพจน์ การรณรงค์

หาเสียง การแข่งขันกันเป็นเจ้าหน้าที่พรรคหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่ไม่รวมถึงกิจกรรมที่ไม่สมัครใจ เช่น การเสียดาย การเป็นทหาร และเจ้าหน้าที่ด้านตุลาการ

สำหรับการศึกษามีส่วนร่วมทางการเมืองในประเทศกำลังพัฒนาของ Samuel P. Huntington และ John M. Nelson ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมทางการเมืองไว้คร่าวๆ ว่าเป็นกิจกรรมของประชาชนแต่ละคนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาล โดย Huntington ได้กำหนดขอบเขตของคำนิยามนี้ว่า การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง เฉพาะการกระทำ ไม่รวมทัศนคติ เป็นการกระทำของผู้ที่มีส่วนร่วมทางการเมืองธรรมดา ไม่ใช่ชนกการเมืองมืออาชีพ กล่าวคือ กิจกรรมทางการเมืองของผู้ที่มีส่วนร่วมทางการเมืองที่ประชาชนคนธรรมดา นั้น มีลักษณะเป็นช่วงๆ ไม่ต่อเนื่อง (intermittent) เป็นกิจกรรมที่ไม่เต็มเวลาและเป็นบทบาทหลักอื่นๆ นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมทางการเมือง ยังหมายถึง เฉพาะการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะผู้ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาลซึ่งเป็นผู้ที่มีความชอบธรรมในการตัดสินใจแบ่งสรรคุณค่าที่มีอยู่อย่างจำกัดในสังคม ทั้งนี้ไม่รวมถึงการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อกดดันหรือเพื่อมีอิทธิพลต่อกลุ่มต่างๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะกิจกรรมหรือการกระทำนั้นจะสำเร็จผลหรือไม่ ก็ถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองอาจเป็นไปได้ด้วยความสำนึกของตนเองหรือถูกชักจูงระดมพลังให้เข้าร่วมก็ได้

Sidney Verba & Norman H. Nie (1972) ได้กล่าวถึง การมีส่วนร่วมทางการเมืองว่าจะต้องเป็นกิจกรรมของพลเมืองเฉพาะบุคคล เป็นเรื่องของการกระทำกิจกรรมทางการเมืองตามสิทธิที่กำหนด โดยสิทธิที่จะลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สิทธิที่จะเข้าสมาคมหรือก่อตั้งพรรคการเมืองหรือกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองกลุ่มอื่นๆ สิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อรัฐบาลสิทธิเกี่ยวกับการพูดและการชุมนุม และการพิมพ์อย่างมีอิสระ และเป็นกิจกรรมซึ่งมุ่งหมายเพื่ออิทธิพลต่อรัฐบาล รวมทั้งเป็นการเข้ามีส่วนร่วมต่อการปกครองโดยกระทำกิจกรรม แต่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็พยายามก่ออิทธิพลผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขใหม่ การมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงมีทั้งต่อต้าน เช่น การเดินขบวนประท้วง การก่อจลาจล และทั้งที่เป็นการสนับสนุน เช่น การให้ความร่วมมือกับทางการในการเกณฑ์ทหาร การเสียดาย เป็นต้น

Samuel P. Huntington & George I. Dominguez (1985) ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมทางการเมืองว่า เป็นกิจกรรมการกระทำของประชาชนที่ต้องการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาล โดยที่การกระทำหรือความพยายามนั้นเป็นไปได้ทั้งถูกต้องตามกฎหมายใช้กำลังหรือไม่ใช้กำลัง สำเร็จหรือล้มเหลวทั้งที่สมัครใจและไม่สมัครใจ รวมถึงการเลือกตั้ง การร่วมใจในการรณรงค์หาเสียง การร่วมตัวเพื่อโน้มน้าวหรือกดดันรัฐบาลการประท้วงและใช้กำลังรุนแรง

จรรยา สุภาพ (2527 : 310) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมทางการเมืองว่า การที่ประชาชนจะพึงมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในการตัดสินใจกิจกรรมต่างๆ ของรัฐบาลและในทางการเมือง หรืออาจจะเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า เป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในรัฐบาล เช่น การเข้าเป็นรัฐบาล การมีอิทธิพลต่อรัฐบาล การแสดงความคิดเห็นในทางการเมือง

Gabriel A. Alomon & James S. Soleman (1960 : 17-18) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนว่าแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. ส่วนที่เรียกตามภาษาเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมว่า “ส่วนที่ใส่เข้าไป” (Input function) ซึ่งแยกได้เป็น

1.1 การเรียนรู้ของประชาชนที่เกี่ยวกับการเมืองและการเข้าร่วมในกระบวนการเมือง (Political socialization and recruitment)

1.2 การแสดงออกเพื่อรักษาผลประโยชน์ (Interest articulation)

1.3 การรวมกลุ่มของประชาชนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Interest aggregation)

1.4 การแสดงความคิดเห็นของประชาชนในปัจจุบันการเมืองเพื่อให้ผู้บริหารรับรู้นำไปปฏิบัติ (Political communication)

2. ส่วนที่เรียกตามภาษาเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม “ส่วนที่เป็นผลผลิตออกมา” (Output Function) ซึ่งแยกได้เป็น

2.1 การออกระเบียบข้อบังคับ (Rule making)

2.2 การนำระเบียบข้อบังคับไปปฏิบัติ (Rule application)

2.3 การตัดสินใจชี้ขาดให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ (Rule adjudication)

Lester W. Millbrath (1987) ได้เรียงลำดับความสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองจากน้อยไปมาก 14 รายการ ดังนี้

1. การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง
2. การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง
3. การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง
4. การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง
5. การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า
6. การที่บุคคลติดต่อกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง
7. การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง
8. การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง
9. การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง
10. การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง
11. การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค
12. การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค
13. การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับการเลือกตั้ง
14. การที่บุคคลเป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค

ในปัจจุบัน รูปแบบของการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่พบเห็นอยู่ในระบบการเมืองส่วนใหญ่ มีดังนี้

1. การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สำหรับประเทศที่ใช้ระบบประชาธิปไตยที่มี ตัวแทน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ได้อย่างเต็มทีนั้น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เป็นกิจกรรมทางการเมืองที่พลเมืองกระทำต่ออย่างสม่ำเสมอ และมีอิทธิพลต่อผู้นำในระบบการเมืองโดยทำให้ผู้นำต้องปรับนโยบายของตนเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

ผู้ที่ไปลงคะแนนเสียงมักจะเป็นผู้ที่มีความสำคัญในหน้าที่พลเมือง มีความสำคัญเกี่ยวกับบรรทัดฐานของสังคม และการเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชน การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่ต้องอาศัยข้อมูลข่าวสาร หรือแรงจูงใจมากเหมือนกับการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองรูปแบบอื่นๆ บุคคลที่ลงคะแนนเสียงนั้น อาจไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการกระทำของตนเองว่าก่อให้เกิดผลทางสังคมอย่างไร บุคคลเหล่านี้อาจไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเมืองในรูปลักษณะอันใดเลย ในทางกลับกัน ผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างกระตือรือร้นในรูปแบบอื่นๆ ก็อาจไม่ไปลงคะแนนเสียงตั้งก็ได้

การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เกิดขึ้นเมื่อผู้ลงคะแนนเสียงเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพราะเขามีเนื้อหาที่จะสื่อสารเกี่ยวกับผลประโยชน์บางประการ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความต้องการถูกแสดงออกโดยผ่านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งพลเมืองบางคนถูกจำกัดการมีส่วนร่วมทางการเมือง ดังนั้น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจึงเป็น โอกาสครั้งหนึ่งที่พวกเขาจะสามารถสื่อสารผู้นำทางการเมือง ดังนั้น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจึงเป็น โอกาสครั้งหนึ่งที่พวกเขาจะสามารถสื่อสารกับผู้นำทางการเมืองได้ ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมีมุมมองว่าบัตรลงคะแนนเป็น เครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของเขา (Robert G.Meadow, 1980)

2. กิจกรรมเกี่ยวกับพรรคการเมืองและการหาเสียง หมายถึง การชักชวนให้ผู้อื่นมาลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครเข้ารับการเลือกคะแนนเสียงให้ผู้สมัครที่ตนเองสนับสนุนการทำงานในพรรคการเมืองหรือผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งอย่างกระตือรือร้น การเข้าประชุม หรือการประชุมทางการเมือง การให้ความสนับสนุนด้านการเงินแก่พรรคการเมือง และผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้ง

รวมทั้งการเป็นสมาชิกชมรมทางการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง พยายามชักชวนให้ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงลงคะแนนให้ผู้สมัครที่ตนสนับสนุนตลอดจนการลงรับสมัครรับเลือกตั้ง

3. กิจกรรมของชุมชน เป็นการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องทางการเมืองและสังคม กล่าวคือ มีส่วนร่วมในการจัดตั้งกลุ่มที่ให้ความสนใจและดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาแบบต่างๆที่เป็นสาธารณะ แต่ทั้งนี้ กลุ่มดังกล่าวต้องไม่ใช่เป็นองค์กรของรัฐบาล เช่น สหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย (สนนท.) พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน องค์กรสลัมเพื่อประชาธิปไตย เครือข่ายเดือนตุลา เครือข่ายผู้หญิงกับรัฐธรรมนูญ ฯลฯ

4. การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล หมายถึง การกระทำของบุคคลในลักษณะที่เป็นการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้มาหรือเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนหรือของกลุ่ม ปัญหาที่เขาสนใจและนำไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลนั้น เป็นสิ่งที่มีผลกระทบโดยตรงต่อตัวเขา

5. การชักจูง (Lobbying) หมายถึง การมีส่วนร่วมทางการเมืองในลักษณะของความพยายามของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในอันที่จะติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหรือผู้นำในระบบการเมือง เพื่อตอบสนองความคิดเห็นในการตัดสินใจหรือที่มีผลกระทบต่อประชาชนมักอยู่ในรูปของการกระทำเพื่อสนับสนุน หรือคัดค้านร่างกฎหมาย หรือนโยบายอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะ

6. การมีส่วนร่วมทางการเมืองในลักษณะการประท้วง และการใช้ความรุนแรง Lester W. Millbrath อธิบายว่า ลักษณะของการประท้วงนั้น ได้แก่การเข้าร่วมกลุ่มชุมนุม ในที่สาธารณะ การก่อจลาจล การก่อความวุ่นวาย เพื่อให้รัฐบาลแก้ไขในสิ่งที่เห็นว่าไม่ถูกต้องอาจจะเป็นการประท้วงโดยเปิดเผยในรูปการชุมนุม การเดินขบวน ตลอดจนการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งกฎหมาย และนโยบายที่เห็นว่าไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการประท้วงในรูปซ่อนเร้น

ส่วนการใช้ความรุนแรง นั้น Huntington ใช้ในความหมายที่ว่า เป็นความพยายามที่จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาล ด้วยการก่อให้เกิดความเสียหายทางกายภาพต่อบุคคลและทรัพย์สิน

7. การมีส่วนร่วมทางการเมืองในบทบาทของผู้สื่อสาร (Communications) หมายถึง การที่บุคคลติดตามข่าวสารเกี่ยวกับการเมือง การปกครอง ส่งจดหมายการแสดงการสนับสนุนต่อผู้นำทางการเมืองในนโยบายที่นักการเมืองในนโยบายที่เห็นว่าถูกต้องเหมาะสม ส่งคำประท้วงต่อการดำเนินงานที่เห็นว่าไม่ดีรวมทั้งการพูดคุยแสดงความคิดเห็นของตนต่อรัฐบาล เขียนจดหมายแสดงความคิดเห็นไปยังสื่อมวลชนต่างๆ

ลักษณะของการมีส่วนร่วมในรูปแบบนี้จะต้องมีการแลกเปลี่ยนด้านวาจาและผู้ที่จะมีส่วนร่วมในลักษณะนี้มักจะมีพื้นฐานการศึกษาค่อนข้างดี มีความสนใจในการเมือง และมีการรับรู้ข่าวสารการเมืองในระดับสูง

Daniel Lerner ได้เสนอแบบจำลองของการมีส่วนร่วมทางการเมืองไว้ ดังนี้

ความเป็นเมือง → การอ่านออกเขียนได้ → การเจริญเติบโตของสื่อมวลชน → การมีส่วนร่วมทางการเมือง

Lerner (อ้างใน เสถียร เศษประทับ, 2536) ลำดับขั้นต่อไปนี้เป็นขั้นแรก ความเป็นเมือง (ดัชนีที่แสดงถึงภาคสังคม-เศรษฐกิจ) จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนการอ่านออกเสียงเขียนได้ (ดัชนีที่แสดงถึงภาควัฒนธรรม) ซึ่งเป็นขั้นที่สอง การอ่านออกเขียนได้จะก่อให้เกิดเงื่อนไขความสำคัญที่จะนำไปสู่ขั้นสามของการพัฒนา นั่นคือ การเจริญเติบโตของสื่อมวลชนที่ทันสมัยจะช่วยพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ให้เป็นที่ไปอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น และขั้นตอนสุดท้ายของการพัฒนาก็คือ การมีส่วนร่วมทางการเมืองนั่นเอง

จะเห็นได้ว่า เมื่อสังคมเกิดความเป็นเมืองขึ้นแล้วนั้นจะนำไปสู่การอ่านออกเขียนได้และเมื่อประชาชนอ่านออกเขียนได้และก็จะทำให้การเจริญเติบโตของประชาชนก่อตัวและขยายตัวขึ้นโดยสื่อมวลชนจะเป็นผู้นำหรือกระตุ้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในที่สุด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสื่อมวลชนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาพัฒนาทางการเมืองตามแนวของประชาธิปไตย

ดังนั้นการสื่อสารมวลชน จึงมีอิทธิพลต่อการเข้าร่วมทางการเมือง กล่าวคือการเปิดรับสื่อมวลชนจะมีลักษณะเป็นการส่งข่าวสาร (Transmitter) มากกว่าการส่งผ่านอิทธิพล ผู้ที่รับข่าวสารจากสื่อมวลชนนั้นจะได้รับข่าวสารเพื่อประกอบการตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะมีพฤติกรรมเช่นใด และจะเข้าร่วมมามีส่วนร่วมทางการเมืองในลักษณะที่เป็นไปด้วยความสำนึกของตนเองมากกว่าโดยการถูกชักจูง

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การได้รับข่าวสารทางการเมืองทำให้มีการสื่อสารทางการเมืองอันจะมีผลต่อความรู้สึกถึงผลกระทบจากการปฏิบัติงานของรัฐบาล ความรู้สึกด้านความสามารถทางการเมืองและความสนใจ โดยจะกระตุ้นให้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการได้รับข่าวสารทางการเมืองจากสื่อมวลชน หรือจากการสื่อสารระหว่างสื่อมวลชน หรือจากการสื่อสารระหว่างสื่อสารการประชุม การสัมมนา เป็นต้น

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะได้นำกรอบแนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมืองมาใช้ในการวัดระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของของกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยใช้ตัวชี้วัดเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ในปัจจุบันเช่น การเข้าร่วมชุมนุมเพื่อขับเคลื่อนทางการเมือง การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มตนเองหรือการนำเอาข่าวสารไปบอกต่อเกี่ยวกับเรื่องราวของตนที่ได้รับ

3. ทฤษฎีการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต

รูปแบบของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีการสื่อสารผ่านระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) เป็นหลัก จึงได้นำเอากรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์และแนวคิดการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) มาเพื่อเป็นกรอบในการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้เพื่อดูรูปแบบของการสื่อสารว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรผ่านระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network)

3.1 แนวคิดการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ (Computer-mediated Communication)

CMC

Herring (1999) ได้ให้ความหมายการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ว่า “เป็นการสื่อสารปฏิสัมพันธ์แบบไม่ต่อเนื่องกันทางคอมพิวเตอร์ที่สามารถกำหนดการติดต่อปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปหรือเป็นเครือข่ายทางคอมพิวเตอร์”

กนกวรรณ ศรีกระจำง (2001) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ไว้ว่า “คือการติดต่อสื่อสารกันของมนุษย์โดยอาศัยเครือข่ายทางคอมพิวเตอร์เป็นตัวเชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล หรือกลุ่มบุคคลซึ่งมีความสำคัญคือการใช้ตัวอักษร (Text-Messaging) หรือภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้แต่ละบุคคลหรือกลุ่มนั้นๆ”

Kerr และ Hiltz (1982) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับระบบการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ว่า

ปัจจัยสำคัญในกระบวนการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ซอฟต์แวร์ที่นำมาใช้ในการควบคุมระบบการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ซึ่งซอฟต์แวร์ที่นำมาใช้ ต้องสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ได้ เช่น สามารถในการเข้าถึงข้อมูล การประมวลผลและความสามารถในการโต้ตอบ นอกจากนี้ผู้วางระบบได้กำหนดให้คุณสมบัติในการสร้างปฏิสัมพันธ์ด้านการแสดงความคิดเห็นย้อนกลับ (Feed Back) ในรูปของข้อความ (Text Base Communication) เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน

กระบวนการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์

เป็นการใช้ E-mail และ Computer Conferencing พร้อมๆ กันในเวลาเดียวกัน หรือใช้อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งผู้ส่งสารจะทำการเข้ารหัสสาร (Encoding) ในรูปของข้อความ (Text) ส่งผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ส่งสารไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้รับสาร โดยเครื่องสัญญาณ (Communication Research Vol.19 No.1 February 1992 p.52) ซึ่งในยุคเริ่มแรกของการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์จะเป็นการสื่อสารกันด้วยข้อความโดยปราศจากภาพ เสียง หรือ ภาพเคลื่อนไหวอย่างในปัจจุบัน เมื่อได้พัฒนาในด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ขึ้นมาจึงได้เกิดการสื่อสารด้วยข้อความ

ภาพ เสียง แม้แต่ภาพเคลื่อนไหวและพัฒนาไปสู่ความเป็นสื่อปฏิสัมพันธ์ โดยเป็นกระบวนการสื่อสารในลักษณะโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

McQuail (2000) ได้กล่าวถึงชุมชนที่เกิดขึ้นผ่านการสื่อสารคอมพิวเตอร์ว่า ชุมชนเหล่านี้เปิดโอกาสในการเข้าถึงให้แก่สังคม มีการเปิดกว้างทางความคิดในขณะที่สังคมปกติไม่สามารถทำได้ โดยผู้ที่มีปัญหาหรือความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน สามารถส่งผ่านความคิดและทัศนคติถึงกันผ่านตัวกลางนี้ เช่น ผู้ที่ชื่นชอบเพลงในแนวเดียวกันก็จัดตั้งเว็บไซต์ขึ้นมาเพื่อรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน นอกจากนี้ยังมีการรวมกลุ่มกันโดยคนที่มีความสนใจในลักษณะเดียวกัน เช่น ปัญหาเรื่องเพศหรือปัญหาสุขภาพจิต (Jones, 1997,1998)

รูปแบบการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์

การสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) มีลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง (Two-way Communication) ซึ่งเป็นการสื่อสารที่มีการสื่อสารกลับ (Feed Back) คือมีการโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยปกติแล้วการสื่อสารของมนุษย์นั้น มักจะมีลักษณะเป็นการโต้ตอบกัน กล่าวคือ เมื่อมีผู้พูดก็มีผู้ฟัง ผู้ฟังรู้สึกอย่างไรก็มีปฏิกิริยาตอบกลับมา แม้ว่าการสื่อสารในอดีตจะมีการสื่อสารกลับที่ล่าช้า หรือโอกาสที่ผู้ส่งสารจะได้รับการสื่อสารกลับมีน้อย แต่ในปัจจุบันเมื่อมีสื่ออินเทอร์เน็ตเข้ามาในวงการสื่อสารมวลชน การสื่อสารแบบสองทางได้กลายเป็นเรื่องที่ย่อยง่ายเพียงปลายนิ้วสัมผัส ทำให้ผู้ส่งสารได้รับการตอบจากผู้รับสารกันได้อย่างต่อเนื่อง และรวดเร็ว

Moris, 1996 (อ้างถึงในพุทธิรัตน์ กมลชัยสกุล,2550) ได้จำแนกรูปแบบการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตออกเป็น 4 รูปแบบด้วยกัน ได้แก่

การสื่อสารระหว่างบุคคลแบบไม่พร้อมกัน (One-to-One Asynchronous Communication) ตัวอย่างของการสื่อสารประเภทนี้ได้แก่ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือ E-Mail

การสื่อสารระหว่างบุคคลแบบไม่พร้อมกัน (Many-to-Many Asynchronous communication) ตัวอย่างของการสื่อสารประเภทนี้ได้แก่ Usenet, Electronic Bulletin Boards เป็นต้น ซึ่งผู้รับสารต้องลงชื่อก่อนที่จะเข้าสู่ระบบ

การสื่อสารแบบพร้อมกัน (Synchronous Communication) ทั้งในแบบ One-to-One ไปจนถึง One-to-Many โดยสามารถคุยกันได้ในหลากหลายหัวข้อที่ต้องการ ตัวอย่างของการสื่อสารประเภทนี้ได้แก่ การ Chat (Internet Relay Chat หรือ IRC)

การสื่อสารแบบไม่พร้อมกันระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร (Asynchronous Communication) ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมีลักษณะที่ผู้รับสารต้องการที่จะค้นหา Site เพื่อที่จะเข้าไปดูข้อมูลข่าวสารซึ่งอาจเป็นการสื่อสารแบบ Many-to-One, One-to-One หรือ One-to-Many ตัวอย่างของการสื่อสารแบบนี้ได้แก่ Website, Gopher และ FTP Sites

ส่วน เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นจะเป็นการผสมกันระหว่างรูปแบบการสื่อสารระหว่างบุคคลแบบไม่พร้อมกันและพร้อมกันเนื่องจาก เฟซบุ๊ก (Facebook) นั้นมีลักษณะทั้งการสื่อสารแบบ chat และ web board ซึ่งมีการรวมอยู่ในการใช้งาน เฟซบุ๊ก (Facebook)

Rice (1989) ได้วิเคราะห์ถึงศักยภาพของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์ โดยเปรียบเทียบจากคุณสมบัติในการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. ความเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์และข้อจำกัด (Freedom of Constraints) เช่น การกำหนดสถานะของผู้ส่งสาร การผูกขาดความเป็นเจ้าของสื่อ การไม่สามารถเลือกกลุ่มผู้รับสารเฉพาะเป้าหมายได้ การกำหนดช่วงเวลาในการรับข่าวสาร หรือการไม่สามารถเรียกคืนข้อมูลได้ เป็นต้น
2. ขอบเขตการสื่อสาร (Mode or Technical Bandwidth) ซึ่งหมายถึงระยะทางระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือเนื้อหาที่สามารถนำเสนอได้หลายลักษณะ ทั้งที่เป็นคำพูด สัญลักษณ์หรือเสียง
3. การสนองตอบและปฏิสัมพันธ์ (Feedback and Interactivity) ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร สามารถเกิดขึ้นได้โดยสะดวกในระยะเวลาอันรวดเร็ว
4. การติดต่ออย่างเป็นเครือข่าย (Network Flows) ซึ่งมีผลต่อการกระจายตัวรวมทั้งการเข้าถึงสื่อ และข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงกัน

3.2 แนวคิดการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network)

“เครือข่ายสังคมออนไลน์” มาจากคำว่า Social Network เป็นเครือข่ายของการสื่อสารข้อมูลขนาดใหญ่ อันประกอบด้วยเครือข่ายคอมพิวเตอร์จำนวนมาก เชื่อมโยงแหล่งข้อมูลจากองค์กรต่างๆ ทั่วโลกเข้าด้วยกัน คำว่า “เครือข่าย” หมายถึง

1. การที่มีคอมพิวเตอร์ตั้งแต่ 2 เครื่องขึ้นไป เชื่อมต่อเข้าด้วยกันด้วยสายเคเบิล (ทางตรง) หรือสายโทรศัพท์ (ทางอ้อม)
2. มีผู้ใช้คอมพิวเตอร์
3. มีการถ่ายเทข้อมูลระหว่างกัน

เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ถือเป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์สากลที่เชื่อมต่อเข้าด้วยกันภายใต้มาตรฐานการสื่อสารเดียวกัน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารและสืบค้นสารสนเทศจากเครือข่ายต่างๆ ทั่วโลก ดังนั้น อินเทอร์เน็ตจึงเป็นแหล่งรวมสารสนเทศจากทุกมุมโลก ทุกสาขาวิชา ทุกด้าน ทั้งบันเทิง และวิชาการตลอดจนการประกอบธุรกิจต่างๆ

เหตุผลสำคัญที่ทำให้เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ได้รับความนิยมแพร่หลายคือ

1. การสื่อสารในสังคมออนไลน์ ไม่จำกัดระบบปฏิบัติการของเครื่องคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ที่ต่างระบบปฏิบัติการก็สามารถติดต่อสื่อสารกันได้
2. นอกจากนี้ผู้ใช้ยังสามารถมีการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างอิสระ และยังสามารถสร้างกลุ่มความสนใจขึ้นได้เองอีกด้วย

การสื่อสารในสังคมออนไลน์ไม่จำกัดรูปแบบของข้อมูล ซึ่งมีได้ทั้งข้อมูลที่เป็นข้อความอย่างเดียว หรืออาจมีภาพประกอบ รวมไปถึงข้อมูลชนิดมัลติมีเดีย คือมีทั้งภาพเคลื่อนไหวและมีเสียงประกอบด้วย

บทบาทการสื่อสารการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network)

ในยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เครื่องมือทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้ถูกนำมาใช้ในวงการวิชาชีพต่างๆ มากมายเพื่อที่จะทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และถูกต้องน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตถือเป็นเทคโนโลยีที่น่าจับตามองด้วยความเป็นอัจฉริยะ ประกอบกับการพัฒนาการที่เจริญก้าวหน้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ด้วยอัตราประโยชน์ที่น่าจับตามองของอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นใช้ทางการค้า การศึกษา การเผยแพร่ข้อมูลสินค้าและบริการ ตลอดจนอินเทอร์เน็ตเพื่อการประชาสัมพันธ์องค์กร ทุกองค์กรเริ่มปรับตัวศึกษา และเรียนรู้เทคโนโลยีด้านอินเทอร์เน็ตเข้ามาเป็นเครื่องมือในการประชาสัมพันธ์ได้อย่างลงตัว ตลอดจนในปัจจุบันมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้น จากการสำรวจของเนคเทคพบว่าอายุผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดคืออายุต่ำกว่า 20 ปี และ 20-29 ปี ซึ่งถือเป็นกลุ่มใหญ่ นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้เพื่อการสืบค้นข้อมูล ร้อยละ 32.2 ซึ่งรองไปจากไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ คือร้อยละ 35.7 (เนคเทค,2545) จะเห็นได้ว่าการใช้งานอินเทอร์เน็ตเริ่มแพร่หลายและได้รับความนิยม โดยเฉพาะเด็กเท่านั้น ผู้ช่วยทำงานเริ่มใช้อินเทอร์เน็ตในการสืบค้นข้อมูลเพิ่มมากขึ้น ทำให้เป็นโอกาสทางหนึ่ง ที่หน่วยงานทุกหน่วยงานจะเริ่มหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการประชาสัมพันธ์องค์กรให้ทันสมัย และรองรับการเปลี่ยนแปลงที่นับวันจะทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ประโยชน์ของการประชาสัมพันธ์ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network)

- รู้จักกลุ่มเป้าหมายได้ละเอียด สามารถเลือกโฆษณาและประชาสัมพันธ์ได้ตรงกลุ่มเป้าหมาย
- สร้างระบบ Fan club หรือ CRM ได้โดยไม่ต้องรู้เรื่องทำเว็บไซต์ จะเขียนบล็อก ลงข่าว ลงรูปอะไรทุกคนใน List สามารถรู้ได้โดยไม่ต้องส่งเมลล์
- ลงมัลติมีเดียได้ตั้งแต่ เพลง โฆษณา หนังสือโฆษณา เกมโฆษณา และรับ Comment ตอบกลับได้ด้วย
- เพื่อนที่มีอยู่จะนำมาซึ่งเพื่อนใหม่ๆ เป็นลูกโซ่เรื่อยๆ ไป ทำให้กลุ่มเป้าหมายขยายตัวเองตลอดเวลาแบบ Viral หรือเครือข่ายใยแมงมุมนั่นเอง

- วัดผลได้ง่ายเป็นรูปธรรม เช่น จำนวนผู้เข้าชม ดูจากจำนวนสมาชิก จำนวนเพื่อนที่มี ดูจากจำนวน Comment ที่ได้รับ เป็นต้น

เฟซบุ๊ก(Facebook)

- เฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นเว็บไซต์ เครือข่ายสังคมสำหรับติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร เปิดใช้งานเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2547 โดย มาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ในช่วงแรกนั้นเฟซบุ๊กเปิดให้ใช้งานเฉพาะนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ซึ่งต่อมาได้ขยายตัวออกไปสำหรับมหาวิทยาลัยทั่วสหรัฐอเมริกา และตั้งแต่ 11 กันยายน พ.ศ. 2549 ได้ขยายมาสำหรับผู้ทั่วไปทุกคนเหมือนในปัจจุบัน เว็บไซต์เฟซบุ๊ก (Facebook) ก่อตั้งที่เมืองเคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ปัจจุบันมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ แพโลแอลโท รัฐแคลิฟอร์เนีย
- ชื่อเฟซบุ๊กนี้ มาจากชื่อเรียก “เฟซบุ๊ก” (Face Book) ที่มักจะเป็นหนังสือแจกสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยในช่วงเริ่มปีแรก ซึ่งมีภาพและชื่อเพื่อนที่เรียนด้วยกัน เพื่อไว้สำหรับจดจำชื่อคนอื่น แล้วจึงพัฒนามาเป็นรูปแบบของเฟซบุ๊กในปัจจุบัน คือ ในเวลาที่เราสืบหาข้อมูลเพื่อนหรือคนที่เราต้องการค้นหา จะไม่ได้ดูตามรายชื่อหรือลิ้งค์จากข้อมูลอื่นๆ แต่ดูจากรูปหน้าของเพื่อนที่มีอยู่ตรงหน้าโปรไฟล์ว่าใช่เพื่อนคนนั้นหรือคนที่เราต้องการติดต่อหรือเปล่า ถ้าเราอยากจะหาเพื่อนสมัย ป.4 เจอ วิธีเดียวก็คือ ต้องโพสต์รูปจริงของเราลงไป เพราะถ้าเป็นรูปปลอมก็จะไม่มีใครหาใครได้เจอด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทุกคนให้ข้อมูลที่เป็นความจริงและลงรูปที่แท้จริงของตนเองลงไป
- ภายในเวลา 3 ปี เว็บที่เริ่มต้นจากการเป็นเว็บชุมชนออนไลน์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย กลายเป็นเว็บที่มีผู้ใช้ที่ลงทะเบียน 19 ล้านคน ซึ่งรวมถึงข้าราชการในหน่วยงานรัฐบาล และพนักงานบริษัทที่ติดอันดับ Fortune 500 มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ใช้เข้าเว็บนี้เป็นประจำทุกวัน และขณะนี้กลายเป็นเว็บที่มีผู้เข้าชมมากเป็นอันดับ 6 ในสหรัฐฯ 1% ของเวลาทั้งหมดที่ใช้บน Internet ถูกใช้ในเว็บ เฟซบุ๊ก(Facebook) นอกจากนี้ยังได้รับการจัดอันดับเป็นเว็บที่ผู้ใช้ Upload รูปขึ้นไปเก็บไว้มากเป็นอันดับ

หนึ่งของสหรัฐฯ โดยมีจำนวนรูปที่ถูก Upload ขึ้นไปบนเว็บ 6 ล้านรูปต่อวัน และกำลังเริ่มจะเป็นคู่แข่งกับ Google และเว็บยักษ์ใหญ่อื่นๆ

- เฟซบุ๊ก(Facebook)เป็นเครื่องมือทางสังคม ที่ทำให้คนสามารถแบ่งปันข้อมูลกับคนที่อยู่ในสังคมเดียวกันได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นชุมชนในโลกจริง ที่ใช้ชื่อ E-mail เดียวกัน และต้องการที่ทำความรู้จักคนอื่นๆ ในสังคมเดียวกันในโลกจริง ข้อมูลที่นำมาแบ่งปันกันใน เฟซบุ๊ก(Facebook) จะเป็นอะไรก็ได้ รูปถ่ายตอนไปเที่ยวปิดเทอม ที่อยู่ของเพื่อน หนังสือชอบ และทุกๆ อย่าง ซึ่งตอบสนองความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัย ที่กระตือรือร้นอยากจะรู้จักคนอื่นๆ ในสังคมเดียวกันให้มากขึ้น
- ในเดือนกันยายนปี 2005 เฟซบุ๊ก(Facebook) ขยายตัวด้วยการเปิดชุมชนออนไลน์สำหรับนักเรียน โรงเรียนมัธยม และในเดือนมิถุนายน ปี 2006 เปิดชุมชนออนไลน์สำหรับคนวัยทำงาน และขณะนี้ชุมชนออนไลน์ของคนทำงานมากกว่า 20,000 ชุมชนแล้วใน เฟซบุ๊ก(Facebook) มีตั้งแต่ชุมชนของเจ้าหน้าที่ CIA ไปจนถึงพนักงานของ Macy's, McDonald's, Time inc. กระทั่งกองกำลังนาวิกโยธินของสหรัฐฯ จำนวนผู้ใช้รายใหม่ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างท่วมท้น 100,000 คนต่อวันในเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ตลาดมหาวิทยาลัยในแคนาดาและอังกฤษของ เฟซบุ๊ก(Facebook) เติบโตเกือบ 30% ต่อเดือนและ 28% ของผู้ใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) ทั้งหมดอยู่นอกสหรัฐฯ นอกจากนี้ อายุของผู้ใช้ เฟซบุ๊ก(Facebook) เริ่มหลากหลายมากขึ้น ผู้ใช้อายุ 25-34 ปีมี 3 ล้านคน อายุ 25-44 ปีมี 380,000 คน และอายุเกิน 64 ปีมี 100,000 คน ในปัจจุบันเว็บไซต์นี้มีผู้ลงทะเบียนกว่า 70 ล้านชื่อ ซึ่งเป็นที่นิยมอันดับต้นสำหรับเว็บเครือข่ายสังคม เช่นเดียวกับไฮไฟว์ (hi5) และมายสเปซ (MySpace)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร

งานวิจัยเรื่อง การร้องทุกข์ผ่านสื่อมวลชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล จากรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ผู้รัฐบาลนายอานันท์ ของกฤษฎ์ ทองเลิศ(2534) ซึ่งผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เข้าถึงกระบวนการและบทบาทของสื่อมวลชนในการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์จากประชาชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล โดยสื่อมวลชนได้แสดงบทบาทในการเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ร้องทุกข์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่บทบาทดังกล่าวไม่ได้ดำเนินไปอย่างเสรีและไม่ได้เปิดโอกาสให้เรื่องร้องทุกข์ทุกประเภทได้รับการนำเสนอผ่านสื่อมวลชน ทั้งนี้เพราะกระบวนการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์ต้องผ่านการคัดเลือกนำเสนอ โดยการคัดเลือกรับนั้น ผู้ทำการสื่อสารมวลชนต้องคำนึงถึงบริบทต่างๆ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกองค์กรสื่อมวลชน ซึ่งก็พบว่าบริบททางการเมืองในช่วงเวลาดังกล่าวมีผลกระทบต่อกรคัดเลือกการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์ของหนังสือพิมพ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับการเมืองเป็นอย่างมาก

งานวิจัยเรื่อง การสื่อสารทางการเมืองของชนชั้นกลาง ของ พัทสนัย นุตาลัย(2540) พบว่ารูปแบบการสื่อสารทางการเมืองในปัจจุบันนั้นได้มีการเปลี่ยนรูปแบบจากเดิมที่ผู้ส่งสารมักจะเป็นรัฐบาลหรือเจ้าของสื่อแต่จากงานวิจัยได้พบว่าปัจจุบันผู้รับสารก็สามารถที่จะเป็นผู้ส่งสารได้ตามแต่ลักษณะความสนใจและสภาพแวดล้อมของข่าวสารที่ตนได้รับ

งานวิจัยเรื่อง เรื่อง การกำหนดวาระสารในชุมชนออนไลน์ www.pantip.com กรณิศศิศึกษา โต้ะเจติมไทยและโต้ะราชดำเนิน ของ ผกาพรรณ หะรังสี (2549) ผลการวิจัยพบว่า กระดานข่าว (web board) เป็นสื่อที่สามารถเปิดประเด็นและสร้างกระแสต่างๆ ให้กับสังคมไทยได้ไม่น้อย ส่วนประเภทเนื้อหาของกระทู้พบประเภทเกมส์และการ์ตูนมากที่สุด ส่วนเนื้อหาพบว่าการนำเสนอเนื้อหาประเภทการเมืองมากที่สุด ในส่วนของรูปแบบการสื่อสารของกระทู้พบว่ามีรูปแบบการสื่อสารเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก มากที่สุด

งานวิจัยเรื่อง ความต้องการข่าวสารด้านการเมือง การเปิดรับข่าวสารด้านการเมือง และการใช้ประโยชน์ข่าวสารจากเว็บไซต์การเมืองไทยของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ของ ต้อง

จิตร สุวรรณศร(2543) พบว่าปัจจุบันมีการใช้เว็บไซต์การเมืองไทยเพื่อแสวงหาผลประโยชน์และความรู้เป็นหลักรองลงมาคือใช้เพื่อการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเมืองของตนกับผู้อื่น

Jeromie Backer and Ivan Preston (1969) : ค้นพบว่าการใช้สื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมทางการเมืองหรือเข้าร่วมในกิจกรรมทางการเมืองจะสนใจข่าวสารทางการเมืองมากกว่าผู้ไม่เข้าร่วม นอกจากนี้ผู้ที่มีความศรัทธาในระบบการเมืองดูเหมือนว่าจะมีส่วนช่วยสังคมได้นั้น จะเป็นผู้มีการศึกษาระดับสูง มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี และเป็นผู้ที่ติดตามข่าวสารทางการเมืองอย่างสม่ำเสมอ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม

งานวิจัยเรื่อง ผู้นำกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของชุมชน ของ เกรียงไกร จงเจริญ (2536) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าผู้นำชุมชนเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนในชุมชน และมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของบุคคลในชุมชนอย่างไร รวมทั้งผู้นำมีส่วนร่วมในการชักจูงโน้มน้าวให้ประชาชนในชุมชนไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งมากน้อยเพียงใด อันจะทำให้ทราบได้ว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้นำชุมชนนั้น จะมีบทบาทอิทธิพล และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองมากน้อยเพียงใด โดยได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเชิงสำรวจและเก็บรวบรวมข้อมูลจากชุมชน พื้นที่เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร

งานวิจัยเรื่อง อินเทอร์เน็ตกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของ วราวุธ แสงอร่าม(2552) ผลวิจัยพบว่า อินเทอร์เน็ตเป็นแค่เครื่องมือ และช่องทางในการเข้าถึงข่าวสาร แต่มิได้เป็นเครื่องมือสำคัญต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง โดยที่เว็บไซต์นั้นเป็นเครื่องมือที่สามารถเข้าถึงบุคคลได้มากที่สุด โดยพบว่าอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารทางการเมืองและถือว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่น่าไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองและการเคลื่อนไหวทางการเมือง เนื่องจากอินเทอร์เน็ตนั้นมีช่องทางให้ผู้ที่มีความสนใจทางการเมืองสามารถเข้าไปอ่านข่าวและติดตามสารการเมืองได้อย่างง่ายดาย

งานวิจัยเรื่อง การสื่อสารกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัย: ศึกษาเฉพาะกรณีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ของ จูติกานต์ ธนาโอฬาร(2537) พบว่าการเปิดรับสื่อมวลชนและการสื่อสารกับสื่อบุคคล มีผลต่อการพัฒนาทัศนคติทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตนักศึกษามากอย่างมีนัยสำคัญ นิสิตส่วนใหญ่เปิดรับสื่อมวลชนเพื่อข่าวสารประเภทให้ความบันเทิง ส่วนการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองนั้น นิสิตส่วนใหญ่ติดตามจากสื่อโทรทัศน์ในระดับค่อนข้างสูงและจากหนังสือพิมพ์อยู่ในระดับปานกลาง สื่อบุคคลที่นิสิตนักศึกษามีการสื่อสารทางการเมืองด้วยมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน รองลงมาคือ บุคคลในครอบครัว โดยมีการสื่อสารกับสื่อบุคคลทั้งสองกลุ่มอย่างเป็นครั้งคราว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต

งานวิจัยเรื่อง คุณลักษณะประชาธิปไตยในการสื่อสารผ่านเว็บบอร์ด ของ ปัทมาธิ์ ไซรัมย์ (2547) พบว่าวัตถุประสงค์หลักในการใช้งานกระดานข่าว (web board) ของผู้ใช้คือ การใช้เพื่อแสวงหาข้อมูล ส่วนด้านการรับรู้ต่อกระดานข่าว (web board) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการนิยามกระดานข่าว (web board) ว่าเป็นพื้นที่สื่อสารแสดงออกตามที่ต้องการสูงที่สุด ส่วนพฤติกรรมการใช้กระดานข่าว (web board) พบว่า ผู้ใช้ส่วนใหญ่ประเมินพฤติกรรมการใช้กระดานข่าว (web board) ในด้านบวกซึ่งสอดคล้องกับการสื่อสารอย่างเป็นประชาธิปไตย

งานวิจัยเรื่อง ปัญหาทางจริยธรรมในการโต้ตอบบนกระดานข่าว (web board) ในเว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ ของ วิมลรัตน์ ทรัพย์เพ็ญภพ (2548) พบว่า ผู้ใช้งานกระดานข่าว (web board) แสดงความคิดเห็นในประเด็นการคอร์รัปชันของนักการเมืองมากที่สุด ส่วนปัญหาทางจริยธรรมในการโต้ตอบบนกระดานข่าว (web board) พบว่า เกิดปัญหาการลบหลู่ดูหมิ่นมากที่สุด และส่วนปัจจัยของการเกิดปัญหาทางจริยธรรมในการโต้ตอบบนกระดานข่าว (web board) คือ ความสอดคล้องระหว่างข่าวกับความเห็นบนกระดานข่าว (web board) การใช้กระดานข่าวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อกระดานข่าว และปริมาณการใช้กระดานข่าวมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากกระดานข่าว ทัศนคติที่มีต่อกระดานข่าวมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากกระดานข่าว และ ทัศนคติที่มีต่อกระดานข่าวสามารถอธิบายการใช้ประโยชน์จากกระดานข่าวได้ดีที่สุด

งานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมสื่อสารผ่านระบบเว็ลด์ไวด์เว็บของนักศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร ของ งาม อัจ ฤทธิ์ทองพิทักษ์ (2539) พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีการใช้การสื่อสารผ่านระบบเว็ลด์ไวด์เว็บที่มหาวิทยาลัย และสนใจรับเนื้อหาประเภทบันเทิงมากที่สุด นอกจากนี้ นักศึกษามีการใช้ประโยชน์จากระบบเว็ลด์ไวด์เว็บ เพื่อการพัฒนาตนเองในด้านวิชาการและทักษะการใช้งานระบบเว็ลด์ไวด์เว็บและการใช้ระบบเว็ลด์ไวด์เว็บในการตอบสนองความต้องการด้านข่าวสารและการพักผ่อนหย่อนใจ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่ใช้รูปแบบการวิจัย ดังนี้

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) โดยอาศัยแนวคิดปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) กล่าวคือ เป็นวิธีการศึกษาโดยให้บุคคลอธิบายเรื่องราวและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบโดยตรง โดยมีพื้นฐานความเชื่อที่ว่าบุคคลจะรู้ดีในเรื่องที่ตนมีประสบการณ์มาก่อน เพื่อทราบถึง รูปแบบของการรวมกลุ่ม การแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมือง

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลในการศึกษาการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง นั้นจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แหล่งข้อมูลบุคคล

เพื่อให้ได้คำตอบถึงรูปแบบการรวมกลุ่มและการแสดงออกรวมถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมาย จึงจำเป็นที่ผู้วิจัยจะต้องคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย (Purposive Sampling) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ให้ข้อมูลตามนิยามศัพท์ และจะต้องเป็นบุคคลที่มีส่วนร่วมในการแสดงออกตามสถานที่ต่างๆที่กลุ่มคนเสื้อเหลืองได้ไปแสดงออก และใช้วิธี Snowball โดยขอความช่วยเหลือจากกลุ่มตัวอย่างให้แนะนำเพื่อนหรือคนรู้จักที่มีคุณสมบัติดังกล่าวอีกต่อหนึ่ง

2. แหล่งข้อมูลบนเว็บไซต์

เนื่องจากกลุ่มคนเสื้อเหลืองมีการก่อตัวขึ้นจากระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) โดยใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อและแสดงความคิดเห็น และมีการติดต่อสื่อสารผ่าน

เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ของ เฟซบุ๊ก (Facebook) โดยมีการใช้ชื่อว่า “มั่นใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้าน ต่อต้านการยุบสภา” ซึ่งมีการรวมตัวกันมากที่สุดของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการศึกษาไว้ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องที่จะทำการวิจัยจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. อ่านแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบในการศึกษา
3. เตรียมคำถามในการสัมภาษณ์และอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ สมุดบันทึกและเครื่องบันทึกเทป
4. สอบถามข้อมูลจากคนรู้จักเพื่อหากกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยต้องการ และใช้วิธี Snowball โดยขอความช่วยเหลือจากกลุ่มตัวอย่างให้แนะนำเพื่อนหรือคนรู้จักที่มีคุณสมบัติดังกล่าวอีกต่อหนึ่ง
5. ติดต่อกลุ่มตัวอย่างเพื่อแนะนำตัว คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และขอสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะลึก โดยใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้นในการเก็บรวบรวมข้อมูล
7. เก็บรวบรวมข้อมูล
8. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูลบุคคล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In-Depth Interview)

แหล่งข้อมูลบนเว็บไซต์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In-Depth Interview) ด้วยการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-mail) ให้แก่กลุ่มคนเสื้อหลากสี และนำคำถามไปโพสต์ลงหน้าแฟนเพจของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 40 คน โดยจะใช้หลัก การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยได้ให้คำนิยามของกลุ่มคนเสื้อหลากสีไว้ในข้างต้น โดยจะต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะดังนี้

- ต้องเป็นสมาชิกในกลุ่มเสื้อหลากสี
- ต้องเป็นผู้ที่เข้าร่วมการประชุม หรือมีการแสดงความคิดเห็นบนกระดานข่าว (web board) ของเฟซบุ๊ก(Facebook)(Facebook) กลุ่มคนเสื้อหลากสี
- ต้องไม่มีการฝึกฝึการเมืองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องมีอุดมการณ์ในการช่วยหาทางออกให้แก่บ้านเมืองในช่วงนั้น

ซึ่งในข้อจำกัดของผู้สัมภาษณ์ในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยไม่ใช่แกนนำหลักของกลุ่มคนเสื้อหลากสี แต่เป็นเพียงแค่สมาชิกที่ได้เข้าร่วมชุมนุม เนื่องจากการเข้าถึงกลุ่มที่เป็นแกนนำนั้นทำได้ยาก เพราะกลุ่มแกนนำนั้นมีความระวังในการที่จะเปิดเผยตนเองเพราะกลัวผลกระทบที่อาจก่อให้เกิดการใช้ชีวิตประจำวันของตน รวมถึงสถานภาพทางสังคมของตน จึงทำให้เกิดการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายหลักที่เป็นแกนนำได้ยาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยแบ่งตามประเภทข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลบุคคล

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In-Depth Interview) กับผู้ให้สัมภาษณ์ โดยได้มีการตั้งแนวคำถามที่ได้เตรียมไว้อย่างครอบคลุมทั้งหมด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ขออนุญาตในการบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่าง และได้มีการนำเอาข้อมูลที่ได้มาทำการถอดความและใช้การอธิบายข้อมูลที่ได้มาสรุปประเด็นสำคัญ

แนวคำถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1.1 ชื่อ นามสกุล
- 1.2 เพศ
- 1.3 อายุ
- 1.4 การศึกษา
- 1.5 อาชีพ
- 1.6 สถานภาพสมรส
- 1.7 จำนวนและอายุของบุตร (กรณีสมรสแล้ว)

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวแรงจูงใจและปัจจัยการเข้าร่วมเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง

- 2.1 มาร่วมกลุ่มกับคนเสื้อเหลืองได้อย่างไร (ช่วงใดของการชุมนุม)
- 2.2 ก่อนที่จะเข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อเหลืองนั้นได้เข้าไปรวมกลุ่มทำกิจกรรมกับกลุ่มอื่นหรือไม่ หรือยังเป็นสมาชิกกับกลุ่มอื่นด้วยหรือไม่
- 2.3 รู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อเหลืองที่ชื่อ “มั่นใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้านต่อต้านการยุบสภา” ได้อย่างไร จากใคร และเริ่มเข้ากลุ่มเมื่อไหร่
- 2.4 รู้จักสมาชิกของกลุ่มคนเสื้อเหลืองบ้างไหม และเป็นอะไรกับ.... (ผู้ถูกสัมภาษณ์)
- 2.5 มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของคนเสื้อเหลือง
- 2.6 ถ้าเกิดปัญหาทางการเมืองขึ้นในอนาคต คิดว่ากลุ่มของคนเสื้อเหลืองนั้นจะมีการออกมาชุมนุมอีกครั้งหรือไม่ และทราบข่าวนั้นได้อย่างไร มีความคิดเห็นอย่างไรต่อการออกมาชุมนุมในครั้งต่อไป

2.7 ในชีวิตปัจจุบันหลังจากเหตุการณ์ในเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 2553 นั้น ได้มีการติดต่อกับคนในกลุ่มบ้างไหม และทำไมถึงได้ติดต่อกัน

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับรูปแบบกระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์

3.1 ในการรับข่าวของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีช่องทางใดบ้างที่ได้รับข่าวสารของกลุ่ม ทำไมถึงเลือกช่องทางนั้น

3.2 ข่าวที่ได้นั้นมาจากใคร และมีความน่าเชื่อถือมากขนาดไหน และ

3.3 เคยได้รับข่าวสารที่ไม่เป็นความจริงมากนักน้อยเพียงใด และมีการตัดสินใจที่จะเชื่อข่าวสารที่ได้ได้อย่างไร

3.4 เมื่อได้รับข่าวสารมาจะส่งต่อให้คนอื่นหรือไม่ และจะใช้วิธีใดส่งไป

3.5 เคยนำเอาข้อมูลข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีไปกระจายบน เฟซบุ๊ก (Facebook) เพื่อให้คนอื่นที่เป็นเพื่อนของตนนั้นได้รับรู้หรือไม่ อย่างไร หรือบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) อื่นๆ

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับการการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

4.1 เมื่อเหตุการณ์เดือนเมษายนที่ผ่านมาได้ออกไปร่วมชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีหรือไม่ เพราะเหตุใด

4.2 ได้มีการบอกกล่าวเกี่ยวกับข่าวสารทางการเมืองของตนเองกับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คนในกลุ่ม และทำไมถึงต้องบอกออกไป สถานที่ใด

4.3 นอกจากการชุมนุมแล้วได้ทำอะไรบ้างที่แสดงจุดยืนของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่เป็นการกระทำของตนเอง ทั้งในนามกลุ่ม หรือบุคคล ในสถานที่ต่างๆ

4.4 ทำไมต้องมีการออกไปชุมนุม ในเมื่อสามารถแสดงความคิดเห็นผ่านบน เฟซบุ๊ก (Facebook) ของกลุ่มคนได้อยู่แล้ว

4.5 ท่านได้มีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อใดบ้าง

- การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง
- การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

- การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง
- การที่บุคคลพยายามพูดจาหวานล่อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง
- การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า
- การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง
- การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง
- การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง
- การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง
- การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง
- การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค
- การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค
- การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับเลือกตั้ง
- การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับการเลือกตั้ง

2.แหล่งข้อมูลบนเว็บไซต์

ผู้วิจัยจะศึกษาและสังเกตรูปแบบการสื่อสารและรวมกลุ่มของคนสื่อหลากหลายผ่านช่องทางของ เฟซบุ๊ก(Facebook) เพื่อนำเอาข้อมูลที่ได้นำประกอบกับบทสัมภาษณ์ โดยจะมีการตั้งคำถามเหมือนกับ การสัมภาษณ์ส่วนบุคคลบนเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) นั้น เพื่อต้องการทราบถึงคำตอบของผู้ที่ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) ในการสื่อสารเป็นหลัก โดยจะใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลหลังจากที่ได้ไปตั้งกะหู่ไว้หลังจากนั้น 1 เดือน

การตรวจสอบข้อมูล

สำหรับการตรวจสอบข้อมูลก่อนที่จะนำเอาข้อมูลไปวิเคราะห์นั้น ในกรณีของการเก็บข้อมูลในการสัมภาษณ์บุคคล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ก่อนหน้านี้นี้กับอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งรูปแบบของข้อมูลนั้นอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากระยะเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงยึดเอาข้อมูลแรกที่ได้เพื่อที่ข้อมูลที่ได้อาจจะไม่เกิดความซ้ำซ้อนอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากช่วงของเวลา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากการสัมภาษณ์ทั้งจากบุคคล และเว็บไซต์มาจัดแยกตามวัตถุประสงค์ที่ตนได้ตั้งไว้ โดยเรียงลำดับตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
2. รูปแบบกระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์
3. การแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

การนำเสนอข้อมูล

ผลจากการศึกษาข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยจึงใช้การพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analysis Description) ในการนำเสนอผลการวิจัยโดยพรรณนาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ส่วน โดยเริ่มจากปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีว่ามีลักษณะอย่างไร เกิดขึ้นได้อย่างไร เพื่อที่จะทราบถึงการเริ่มต้นของกลุ่มคนเสื้อหลากสีบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ประเด็นต่อมาผู้วิจัยได้นำเสนอถึงรูปแบบกระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มคนเพื่อทราบรูปแบบการติดต่อสื่อสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสี รวมทั้งรูปแบบในการส่งข้อมูลต่อไปยังผู้อื่น และการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยจะนำเสนอการแสดงออกทางการเมืองในลักษณะต่างๆของกลุ่มคนเสื้อหลากสีรวมถึงการมีส่วนร่วมทางการเมือง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยต้องการนำเสนองานวิจัยที่ได้ศึกษามาซึ่งเป็นผลการวิจัยที่ได้ตามวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่หนึ่ง คืออธิบาย ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์รวมถึงข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ซึ่งมีรูปแบบการเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ในข้างต้น โดยผู้วิจัยจะทำการนำเสนอผลงานวิจัย โดยเรียงลำดับตามหัวข้อของคำถามดังนี้ กระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์เป็นอย่างไร และรูปแบบการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นเป็นอย่างไร ดังนี้

ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีการรวมตัวกันครั้งแรก โดยกลุ่มผู้ใช้โปรแกรมเฟซบุ๊ก นำโดย นายภักเดช ปริชาชนะชัย โดยใช้ชื่อว่า “กลุ่มมันใจคนไทยเกิน 1 ล้าน ต่อต้านการยุบสภา” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันแสดงความคิดเห็นของผู้ที่เล่นเฟซบุ๊กไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน และข้อเสนอที่เรียกร้องให้รัฐบาลยุบสภา ซึ่งในขณะนั้นรูปแบบการชุมนุมของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน นั้นมีรูปแบบการชุมนุมด้วยความรุนแรงไม่ว่าจะเป็นการตั้งกลุ่มกองกำลังหรือแม้กระทั่งการจุดไฟเผาสถานที่ต่างๆ ซึ่งทำให้กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีการชุมนุมเพื่อต่อต้านและแสดงออกทางการเมืองในทิศทางตรงกันข้ามกับกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน ในขณะเวลานั้นที่เกิดความรุนแรงในบ้านเมือง

กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีการชุมนุม โดยเป็นไปในลักษณะไม่มีสีเสื้อเป็นสัญลักษณ์เหมือนเช่นกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) หรือ กลุ่มคนเสื้อเหลือง และกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ แดงทั้งแผ่นดิน (นปช.) หรือ กลุ่มคนเสื้อแดง โดยมีผู้นำการชุมนุม คือ ผศ.นพ.ศุภย์ สิทธิสมวงศ์ ซึ่งมีจุดประสงค์ในการชุมนุมเพื่อต้องการแสดงออกทางการเมืองและความคิดเห็นของกลุ่มคนที่เข้าไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีการร่วมชุมนุมกันครั้งแรก

เมื่อ 13 เมษายน พ.ศ. 2553 ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ โดยมีผู้ร่วมชุมนุมครั้งแรกเพียง 20 คน ลักษณะของกิจกรรมนั้น จะมีการรวมตัวร้องเพลงชาติ เพลงสดุดีมหาราชา และเพลงสรรเสริญบารมี ในเวลา 18.00 น. ในทุกๆวัน โดยจนถึงวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 มีจำนวนผู้ที่เข้าร่วมด้วยมากกว่า 70,000 คน และมีจำนวนผู้เข้าร่วมชุมนุมเพิ่มขึ้นในแต่ละวันของการชุมนุม ซึ่งมีจำนวนประมาณ 2,000 คน โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในแต่ละวัน โดยมีกิจกรรมในการชุมนุมดังนี้

ตารางที่ 1 กิจกรรมการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อเหลือง

วันที่ชุมนุม	สถานที่	กิจกรรมพิเศษ
13 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
14 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
15 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
16 เมษายน 2553	กรมทหารราบที่ 11 รักษาพระองค์	ให้กำลังใจนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และทหาร ตั้งแต่เวลา 09.00 - 14.00 น.
17 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
18 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	เดิมมีแผนจะเดินไปที่สวนสันติภาพด้วย แต่ได้ยกเลิกไป
19 เมษายน 2553	สวนจตุจักร	
20 เมษายน 2553	ลานพระบรมรูปทรงม้า	
21 เมษายน 2553	วงเวียนใหญ่	
22 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	

23 เมษายน 2553	ลานพระบรมรูปทรงม้า	เป็นการชุมนุมใหญ่
24 เมษายน 2553	สวนหลวง ร.9(ช่วงเช้า) สวนจตุจักร(ช่วงบ่าย)	
25 เมษายน 2553	วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (ช่วงเช้า) อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ (ช่วง บ่าย)	ในช่วงเช้ารวมตัวกันเพื่อสวด มนต์ขอพรให้ประเทศไทย โดยสวมชุดขาวตั้งแต่เวลา 07.00 - 08.30 น.
26 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
27 เมษายน 2553	วงเวียนโอเดียน อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	จัดชุมนุมพร้อมกันถึง 2 ที่ โดยที่วงเวียนโอเดียนจะเป็นที่ ชุมนุมหลัก
28 เมษายน 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
29 เมษายน 2553	งดการชุมนุม	เดิมที่จะจัดที่วงเวียนใหญ่ แต่ ได้งดไปเพราะเหตุความ ปลอดภัย
30 เมษายน 2553	กรมทหารราบที่ 11 รักษา พระองค์	มอบดอกไม้ให้กำลังใจแก่ทหาร ตั้งแต่เวลา 10.00 - 11.00 น.
1 พฤษภาคม 2553	งดการชุมนุม	เดิมจะจัดเป็นการชุมนุมใหญ่ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า แต่ติดกิจกรรมในวันแรงงาน จึงเลื่อนไปเป็นวันรุ่งขึ้น

2 พฤษภาคม 2553	ลานพระบรมรูปทรงม้า	เริ่มชุมนุมตั้งแต่ 15.00 - 18.00
3 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
4 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
5 พฤษภาคม 2553	งดการชุมนุม	งดเนื่องจากเป็นวันฉัตรมงคล
6 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
7 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
8 พฤษภาคม 2553	วงเวียนใหญ่	
9 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
11 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
12 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
13 พฤษภาคม 2553	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	
14-29 พฤษภาคม 2553	งดการชุมนุม	งดชุมนุมจนกว่าเหตุการณ์จะ เป็นปกติ
30 พฤษภาคม 2553	พระราชวังพญาไท	ทำบุญเลี้ยงพระเพื่ออุทิศส่วน กุศลแก่ผู้เสียชีวิต และได้รับบาดเจ็บทั้งหมด
31 พฤษภาคม 2553	รัฐสภา	เข้ายื่นรายชื่อประชาชนจำนวน 20,000 รายชื่อต่อประธานวุฒิสภา เพื่อถอดถอน ส.ส.พรรคเพื่อไทย ทั้งหมด 3 คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง

นอกเหนือจากการชุมนุมแล้วนั้นกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้มีการรวมตัวโดยผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์(Social Network) ผ่านเฟซบุ๊ก(Facebook)โดยใช้ชื่อว่า “ร่วมรณรงค์ไม่ยุบสภา” โดยใช้แฟนเพจ(Fan Page)เพื่อเป็นกระดานข่าวในการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรม รวมถึงการให้ข้อมูลของกลุ่ม เพื่อแนะนำสมาชิกของตนเองที่มีความสนใจทางการเมืองที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งในแฟนเพจ(Fanpage)นี้ยังมีการแสดงออกความคิดเห็นทางการเมืองในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น อีกทั้งมีการเชิญให้สมาชิกทำกิจกรรมหรือการชุมนุมต่างๆ ซึ่งรูปแบบการส่งข้อมูลของแฟนเพจ(Fanpage) “ร่วมรณรงค์ไม่ยุบสภา” จะมีรูปแบบการสื่อสารแบบทุกช่องทางคือสมาชิกทุกคนสามารถมีการรับและส่งข่าวสารต่อให้แก่สมาชิกคนอื่นๆ ได้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสื่อสารที่เกิดขึ้นใหม่ที่แตกต่างจากการใช้สื่อมวลชนทั่วไปเป็นตัวกลางในการสื่อสาร

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ “กลุ่มคนเสื้อหลากสี” นี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึก (In depth Interview) โดยแบ่งผู้สัมภาษณ์ออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จำนวน 35 คน และในส่วนของ การฝากแบบสอบถามผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์จำนวน 5 คน รวม 40 คน

4.1 ข้อมูลของเชิงลึกกลุ่มเป้าหมายที่ได้ทำการสัมภาษณ์

จำนวน 40 คน

ตารางที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

ชื่อ นามสกุล	เพศ	อายุ	การศึกษา	อาชีพ
1.ศศ.นพ.ศุภย์ สิทธิสมวงศ์	ชาย	46		อาจารย์ประจำคณะแพทยศาสตร์
2.วันรวี จันทโรจน์	หญิง	29	ปริญญาโท	ผู้สื่อข่าว
3.พร้อมสม	หญิง	31	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
4.กึ่งกาญจน์ มูลนิลดา	หญิง	39	ปริญญาตรี	บรรณาธิการข่าวต่างประเทศ ททบ.5
5.สุรางคณา วงษ์วานิช	หญิง	32	ปริญญาตรี	ผู้สื่อข่าว
6.สโรจ เลาศิริ	ชาย	25	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
7.วัชรพงษ์	ชาย	25	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
8.นิริชต์	ชาย	35	ปริญญาตรี	หัวหน้าสายข่าวกีฬา
9.กิติพงษ์ พิสิทธิ์วุฒินันท์	ชาย	34	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
10.ณัฐพล	ชาย	21	ปริญญาตรี	นักศึกษา
11.ชนพร	หญิง	30	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
12.สมเจตน์	ชาย	30	ปริญญาตรี	อาจารย์โรงเรียนเอกชน
13.สรุพงษ์	ชาย	34	ปริญญาตรี	รัฐวิสาหกิจ
14.สุริยนต์	ชาย	32	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน

15.วาริช	ชาย	27	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
16.จักรพันธ์	ชาย	29	ปริญญาโท	ธุรกิจส่วนตัว
17.วรพร	หญิง	27	ปริญญาตรี	
18.ปกป้อง	ชาย	28	ปริญญาตรี	อาจารย์มัธยม
19.ประพันธ์	ชาย	27	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
20.ทิพย์	หญิง	32		พยาบาลวิชาชีพ
21.ปลา	หญิง	35		พยาบาลวิชาชีพ
22.ปุ่น	ชาย	31		ธุรกิจส่วนตัว
23.ก๊ิก	หญิง	24		พยาบาลวิชาชีพ
24.หนูนา	หญิง	27	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
25.เตี้ย	ชาย	35	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
26.จิมมี่	ชาย	36	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
27.ตั่งไ้	หญิง	31	ปริญญาโท	พนักงานบริษัทเอกชน
28.ส้ม	หญิง	24	ปริญญาตรี	รับจ้าง
29.InSanE	ชาย	16	มัธยมปลาย	
30.มินิ	หญิง	17	มัธยมปลาย	
31.ทอม	ชาย	33	ปวส.	รับจ้าง

32.บอย	ชาย	40	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
33.ชารทิพย์	หญิง	39	ปริญญาโท	พนักงานสถาบันการเงิน
34.นิลิน เตชะสกุลสิน	หญิง	24	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
35.ฝ้าย	หญิง	35	ปริญญาตรี	ธุรกิจส่วนตัว
36.เทิดทูน	ชาย	37	ปริญญาตรี	พนักงานบริษัทเอกชน
37.บอม	ชาย	31	ปริญญาโท	วิศวกรคอมพิวเตอร์
38.ส้ม	หญิง	35	ปริญญาโท	อาจารย์มหาวิทยาลัย
39.นันทัชญาณ์	หญิง	24	ปริญญาตรี	พนักงานสถาบันการเงิน
40.ศุภกร	ชาย	29	ปริญญาโท	พนักงานบริษัทเอกชน

สรุปข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้

โดยแบ่งเป็น เพศ ชายจำนวน 21 คน เพศหญิง จำนวน 19 คน

ในการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ จำนวน 35 คน และมี 5 คนที่ตอบแบบสอบถามจากอินเทอร์เน็ต

ค่าเฉลี่ยอายุของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ อยู่ที่ 30.4 ปี

การศึกษาของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท

-มัธยมปลาย จำนวน 2 คน

-ปวส. จำนวน 1 คน

-ปริญญาตรี จำนวน 28 คน

-ปริญญาโท จำนวน 6คน

-ไม่ระบุการศึกษา จำนวน 5 คน

ในส่วนของอาชีพของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น อาชีพ
สายอาชีพสื่อมวลชนจำนวน 4 คน

-ผู้สื่อข่าว

-บรรณาธิการข่าวต่างประเทศ ททบ.5

-หัวหน้าสายข่าวกีฬา

สายอาชีพด้านการศึกษาจำนวน 4 คน

-อาจารย์ประจำคณะแพทยศาสตร์

-อาจารย์โรงเรียนเอกชน

-อาจารย์มัธยม

-อาจารย์มหาวิทยาลัย

สายอาชีพทางรัฐวิสาหกิจและรัฐบาล จำนวน 4 คน

-พยาบาลวิชาชีพ

-รัฐวิสาหกิจ

สายอาชีพที่ทำงานรับจ้างหรือพนักงานของเอกชน จำนวน 13 คน

-พนักงานสถาบันการเงิน

-พนักงานบริษัทเอกชน

-วิศวกรคอมพิวเตอร์

-รับจ้าง

ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 9 คน

กำลังศึกษาในชั้นมัธยมและมหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน

-มัธยม

-มหาวิทยาลัย

ไม่ระบุอาชีพ จำนวน 1 คน

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีลักษณะทางกายภาพที่เป็นกลุ่มคนที่มีความรู้และมีสถานภาพทางสังคม โดยสังเกตจากอาชีพและการศึกษาของกลุ่มเป้าหมายได้ที่ทำการตอบแบบสอบถามในข้อของข้อมูลส่วนบุคคลของตน แต่จะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นในส่วนมากมีการปกปิดตัวตนโดยให้เพียงชื่อ หรือนามสมมุติมากกว่าที่จะใช้ชื่อจริงและนามสกุล เนื่องจากความเกรงกลัวต่อผลกระทบ และความอันตรายในภายนอกสังคม รวมถึงหน้าที่การงานของตนเอง

4.2. แรงจูงใจและปัจจัยการเข้าร่วมเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ในส่วนที่ 2 นี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอให้ทราบถึงปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเกิดการเข้าร่วมกลุ่มสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยจะมีการนำเสนอออกเป็น 7 ส่วนเพื่ออธิบายข้อมูลที่ได้รับจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ซึ่งแบ่งตามคำถามในแบบสอบถาม ดังนี้

4.2.1 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์

ในส่วนของผลงานวิจัยทางปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มนั้น ผู้วิจัยต้องการนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องรูปแบบของการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีว่าเป็นอย่างไรถึงทำให้เกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์เกิดขึ้น โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยจะมีการนำเสนอข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยพบปัจจัยที่เข้าร่วมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย 3 รูปแบบโดยจำแนกออกดังนี้

1. ถูกชักชวนโดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้าง
2. แสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆด้วยตนเอง
3. อยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจ

ตารางที่ 3 ข้อมูลแสดงปัจจัยการเข้าร่วมกลุ่มของคนเสียหลัก

ปัจจัยการเข้าร่วมกลุ่มของคนเสียหลัก	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
1.ถูกชักชวน โดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้าง	20
2.แสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ วิทยุ และ อินเทอร์เน็ต	15
3.อยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจที่เข้าร่วมกลุ่มเอง	5
รวม	40

จากผลการศึกษาปัจจัยที่เข้าร่วมกลุ่มของคนเสียหลักที่เป็นเป้าหมายในงานวิจัย กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายโดยการสัมภาษณ์นั้นมีจำนวน 20 คนที่เข้าร่วมกลุ่มจากการถูกชักชวนโดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้าง แม้ว่าสื่อบุคคลนั้นจะมีความสำคัญมากที่สุดในการเชิญเข้ากลุ่มเพื่อทำการชุมนุมก็ตาม แต่สื่อมวลชนนั้นก็มีความสำคัญไม่ต่างกันมากนัก เนื่องจากรูปแบบของสื่อมวลชนในปัจจุบันได้มีการพัฒนาใช้ในหลายรูปแบบซึ่งเป็นทางเลือกให้แก่กลุ่มเป้าหมายได้เลือกใช้ตามความต้องการของตน ซึ่งมีจำนวน 15 คน และอันดับสุดท้ายคือการที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นอยู่ใกล้สภาพแวดล้อมและเกิดความสนใจที่จะเข้าร่วมกลุ่มเอง ซึ่งมีจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 40 คน

1.ถูกชักชวน โดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้าง

จากผลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในหัวข้อรูปแบบของการรวมกลุ่มของคนเสียหลัก

ที่ว่าด้วยเรื่องการถูกชักชวนโดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้างของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

“เพื่อนชวนตอนแรกและได้ติดตามข่าวจากเฟซบุ๊กกับโทรทศน์ว่าจะมีการชุมนุมตามสถานที่ต่างๆ” (บอย, สัมภาษณ์, 14 พฤษภาคม 2553)

“รู้จักจากเพื่อน เพราะเพื่อนเป็นคนบอก และได้ชวนไปชุมนุม” (พร้อมสม, สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2553)

“ก็ชวนๆกันไปคนในที่ทำงานไปอย่างเงี้ยละ คนความคิดเหมือนกันก็ชวนๆกันไป” (วันวิจันทร์โรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ได้ยินข่าวจากโทรทศน์แต่ไม่กล้าไปต่อพอดีมีเพื่อนโทรมาคุยเรื่องงานเลย ไปด้วยกัน” (วัชรพงษ์, สัมภาษณ์, 4 เมษายน 2553)

“รู้จักผ่าน เฟซบุ๊กเพื่อน” (ตั้งโอ๊,,)

“เอามาจากเพื่อนส่งต่อกันมา” (InSanE, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

2. แสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆด้วยตนเอง เช่น โทรทศน์ หนังสือพิมพ์ และเว็บไซต์ข่าวต่างๆที่นำเสนอข่าวสารการเมืองในช่วงนั้น

จากผลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในหัวข้อรูปแบบของการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีที่ว่าด้วยเรื่องการแสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆด้วยตนเองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

“เฟซบุ๊ก จะ ดูจากเฟซบุ๊กวันแรกๆที่เค้าชุมนุมไปวันที่ นี้แหละ แต่จะไม่ไปที่ 3 หรือวันที่ 2 ที่ เสาร์รี่กับ 2 ไกลนะ มี ” (กึ่งกาญจน์ มุลนิลดา, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“เห็นในเฟสบุคก็ชวนกันมากับพี่ที่ทำงาน” (พี่เต้ย, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

“เห็นจากข่าวโทรทศน์ในวันที่ 14 ว่ามีคนมาชุมนุมกัน ก็เลยลองไปดู” (จิมมี่, สัมภาษณ์, 1 กรกฎาคม 2553)

“เห็นจากในโทรศัพท์รับแล้วเกิดความสนใจ เลยลองไปดู” (กิตติพงษ์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“หามาจากในเน็ต (อินเทอร์เน็ต) พอได้ขยับจากโทรศัพท์” (เท็ดทูน, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2553)

“พอดีเข้าไปดู เฟซบุ๊ก(Facebook) ของคนอื่นแล้วเจอมาก็เลยตาม” (มินิ, สัมภาษณ์, 8 กรกฎาคม 2553)

“รู้จักจากทางโทรศัพท์ช่อง 5 ตอนนั้นเค้าเสนอข่าวการชุมนุมเลยลองหาและได้ติดตามข่าวสารมาเรื่อย” (ทอม, สัมภาษณ์, 13 พฤษภาคม 2553)

3. อยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจ

จากผลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในหัวข้อรูปแบบของการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสี ที่ว่าด้วยเรื่องการเกิดความสนใจและอยู่ใกล้แหล่งชุมนุมทำให้เกิดการร่วมชุมนุมด้วยตนเองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

“คือ ผมได้ขยับในและได้เห็นในโทรศัพท์ และอีกอย่างที่ทำงานผมอยู่แถวนี้ ผ่านไปผ่านมา ก็เห็นเค้าชุมนุมอยู่ก็เลยเดินเข้าไป” (นิริรัชต์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“พอดีเดินผ่านไป เห็นว่ามีชุมนุมเกิดขึ้นเลยเดินตามเข้าไปดูและลองฟัง” (ฉัฐพล:

“พอดีทำงานอยู่แถวนั้น (อนุสาวรีย์) แล้วมันเดือดร้อนนะ ก็เห็นอยู่ว่ามีชุมนุมเลยลองไปดู” (ฝ้าย, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

โดยจะเห็นได้ว่าในส่วนของกลุ่มเป้าหมายโดยการสัมภาษณ์นั้น ได้มีการรู้จักกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งเกิดจากสังครรอบข้างตนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อนที่ทำงานหรือเพื่อนที่รู้จักสนิทสนมชวนกันเข้ากลุ่มเพื่อทำกิจกรรมต่างๆไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมหรือทำกิจกรรมต่างๆของกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นต้น ในส่วนถัดมาซึ่งเกิดจากแสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆด้วยตนเองนั้น จึงทำให้เห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายได้รับข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนั้นและได้มีการนำเอาข้อมูลไปแสวงหาด้วยตนเองเพื่อหาข้อมูลของกลุ่มว่าเป็นอย่างไรโดยใช้สื่อชนิดต่างๆไม่ว่าจะเป็นอินเทอร์เน็ต หรือโทรศัพท์ ในส่วนของอยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจที่เข้าร่วมกลุ่มเองนั้นจะเกิดจากความเดือดร้อน หรือที่ทำงานอยู่บริเวณนั้นหรือแม้กระทั่งการเดินทางและเกิดความสนใจในกิจกรรมที่เกิดขึ้นของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

4.2.2 ประสพการณ์ก่อนที่เข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ในส่วนของประสพการณ์ก่อนที่เข้าร่วมกลุ่มนั้นผู้วิจัยต้องการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการชุมนุมต่างๆที่เข้าร่วมทำกับกลุ่มอื่นก่อนที่จะมาเข้าร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยได้ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงประสพการณ์ก่อนที่เข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อหลากสี

เข้าร่วมชุมนุมกับกลุ่มใดบ้าง	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
ไม่เคย	38
เคย	2
รวม	40

ในจำนวนของกลุ่มเป้าหมาย 38 คนจากจำนวน 40 คนไม่เคยร่วมกิจกรรมกับกลุ่มอื่นเลย การร่วมกิจกรรมกับ กลุ่มอื่นมีเพียงจำนวน 2 คนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมชุมนุมแต่ว่าเป็นการชุมนุมที่ไม่เกี่ยวกับการแสดงออกทางการเมืองเช่น กลุ่มแฟนคลับของวงดนตรีออกัส และกลุ่มมรณงค์ต่อต้านการทารุณสัตว์ โดยแบ่งออกเป็นจำนวนดังนี้

“เคยไปแต่กลุ่มแฟนคลับวงออกัส ที่เป็นนักร้อง ที่เล่นหนัง รักแห่งสยาม กับแฟนคลับพวกคาราเกะหลี่” (กิ่งกาญจน์ มุลนิลตา, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ไม่เคยร่วมกับกลุ่มใดเลยนะเพราะแลดูแล้วมันไร้สาระยังไงไม่รู้ แต่นี่มันไม่ไหวจริงๆที่ก็เห็นเหตุการณ์กับตาที่สีลมเห็นแล้วมันทนไม่ได้ สงสารทหารสงสารชาวบ้าน” (ปลา , สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีส่วนน้อยที่มากที่เข้าร่วมชุมนุมหรือร่วมกิจกรรมการรวมกลุ่มต่างๆที่เกิดขึ้น โดยมีผู้ที่เคยเข้าร่วมเพียงแค่ 2 คนจากจำนวน

ทั้งหมด 40 คน ในส่วนของกลุ่มเป้าหมายที่ตอบบนอินเทอร์เน็ตนั้นไม่เคยมีกลุ่มเป้าหมายของงานวิจัยได้เข้าร่วมชุมนุม โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเป็นกลุ่มพลังเงียบหรือผู้ที่ต้องการแสดงออกทางการเมืองในเรื่องเฉพาะที่ตนเห็นสมควร โดยกลุ่มเป้าหมายนั้นไม่มีประสบการณ์ในการชุมนุมมาก่อนเลย แต่สืบเนื่องจากเหตุการณ์ในช่วงนั้น ทำให้กลุ่มเป้าหมายที่เป็นพลังเงียบนี้ได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อชนิดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อบุคคล สื่อมวลชน รวมทั้งอินเทอร์เน็ต ที่ได้ส่งข้อมูลต่างๆ ในเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเกิดความสนใจ และได้มีการออกไปร่วมชุมนุม

4.2.3 การรู้จักหน้าเฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

การรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) กลุ่มคนสื่อหลากหลาย ของงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ สื่อที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยรู้จักหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายว่ามีสื่อชนิดใดบ้าง โดยที่โดยที่แบ่งสื่อออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. สื่อบุคคล คือการที่เพื่อนหรือคนสนิทของกลุ่มเป้าหมายนำหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทราบและรับรู้
2. สื่อออนไลน์ คือ การนำเสนอข้อมูลของกลุ่มคนสื่อหลากหลายผ่าน Website หรือหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook)ของบุคคลต่างๆ โดยมีรูปแบบการแนะนำโดยการส่งข้อมูลต่อกันให้แก่ผู้อื่น ได้ทราบว่าหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook)ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายอยู่
3. สื่อมวลชนทั่วไป คือ การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายออกทางสื่อมวลชนทั่วไป เช่นการที่โทรทัศน์นำเสนอข้อมูลของ เฟซบุ๊ก(Facebook)กลุ่มคนสื่อหลากหลายว่าเป็นอย่างไร มีการให้ข่าวสารอย่างไร หรือแม้กระทั่งในสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่มีการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นของการชุมนุมและประวัติของกลุ่มคนสื่อหลากหลาย

ตารางที่ 5 ประเภทของสื่อที่ทำให้รู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ประเภทของสื่อที่ทำให้รู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่ม คนเสื้อหลากสี	สื่อ บุคคล	สื่อ ออนไลน์	สื่อมวลชน (จำนวน 8 คน)			รวม
			วิทยุ	โทรทัศน์	หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร	
จำนวนกลุ่มเป้าหมาย	23	9	0	6	2	40

จากข้อมูลของการรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ได้มีการรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ผ่านสื่อบุคคลเป็นจำนวนมากที่สุดคือ 23 คน โดยรวมจากกลุ่มเป้าหมายโดยการสัมภาษณ์และกลุ่มเป้าหมายที่ตอบบนอินเทอร์เน็ตจากทั้งหมดจำนวน 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่าสื่อบุคคลมีผลต่อการแนะนำเรื่องราวต่างๆผ่านการบอกเล่าเช่นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นและได้ชักชวนเพื่อนหรือคนรอบข้างเข้ามาร่วมกลุ่มซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อมูลที่แสดงรูปแบบของการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสี ส่วนลำดับรองลงมานั้นจะเป็นสื่อออนไลน์จำนวน 9 คน ซึ่งทางสื่อมวลชนนั้นมีจำนวนของกลุ่มผู้วิจัยจำนวน 8 คน โดยแบ่งออกเป็น รู้จักจากโทรทัศน์จำนวน 6 คน และหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร 2 คน

จากผลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในหัวข้อของสื่อที่ทำให้รู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

พบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

“รู้แรกๆเลยจากเพื่อน เพราะเพื่อนบอก และดูจากเหตุการณ์ว่ามีคนเสื้อแดงออกไปชุมนุม และสร้างความเดือดร้อนและหมิ่นเบี่ยงสูง ทำให้รู้สึกที่ตนเองไม่พอใจ เข้ากลุ่มเมื่อช่วงเดือนเมษายน โดยได้ออกไปที่อนุสาวรีย์ 1 ครั้งกับ จตุจักรอีก 2 ครั้ง” (ปุน, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

“รู้จักจากเพื่อน เพราะเพื่อนเป็นคนบอก และได้ชวนไปชุมนุม” (วันวิ จันทรโรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ก็ไปหาข้อมูลมาเองนะ เห็นเพื่อนพูดๆกันทีวี่ก็ออกว่ามีกลุ่ม พอดีเล่นเว็บอื่นแล้วเจอเลย กดเข้าไปดูและเข้าร่วมกับเค้าไปด้วย” (ก๊วก, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

“เพื่อนส่งลิงค์แนะนำมาเลยกดเข้าไปดูค่ะ” (ชนพร, สัมภาษณ์, 19 พฤษภาคม 2553)

จากคำสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่าสื่อบุคคลมีความสำคัญมากในการแนะนำให้กลุ่มคนที่อยู่ในสังคมรู้จักประเด็นข่าวสารเรื่องใดสักเรื่องหนึ่ง เพราะว่สื่อบุคคลนั้นมีการแพร่กระจายไปในสังคมด้วยรูปแบบการพูดปากต่อปากซึ่งผู้รับข่าวสารนั้นก็จะเป็นข่าวสารไปบอกต่อกันตามแต่และกลุ่มสังคมที่ตนอยู่อาศัย ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มเพื่อนที่ทำงาน กลุ่มเพื่อนที่เรียนและมีความสนิทสนมกันมาก่อน รวมถึงบุคคลที่มีความใกล้ชิดเช่นครอบครัวของตน จึงทำให้เห็นได้ว่าสื่อบุคคลมีความสำคัญในการกระจายข่าวสารหรือทำให้กลุ่มคนรู้จักสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในสังคมที่มีเหตุการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรง มีการแบ่งฝ่าย และมีความสับสนใจข้อมูลข่าวสารเป็นประเด็นอยู่ในขณะนั้น

4.2.4 การแสดงความคิดเห็นที่มีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ในส่วนของการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น ผู้วิจัยต้องการที่จะนำเสนอการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่มีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีว่าเป็นอย่างไรและมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่มีการรวมกลุ่มและออกไปชุมนุมเพื่อแสดงออกเกี่ยวกับความคิดเห็นทางการเมืองของตนเองตามสถานที่ต่างๆ

จากข้อมูลข้างต้นนั้น ผู้ที่เป็นสมาชิกกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นยังได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการรวมตัวของกลุ่มคนเสื้อหลากสีโดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบคือ

ตารางที่ 6 การแสดงความคิดเห็นที่มีต่อคนเสื้อหลากสี

การแสดงความคิดเห็นต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสี	จำนวน กลุ่มเป้าหมาย
1.มีการแสดงออกทางการเมืองโดยการแสดงจุดยืนว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับกลุ่มที่ออกมาชุมนุมอีกกลุ่มหนึ่งและต้องการแสดงออกทางการเมืองใน	16

ความคิดของตนเอง	
2.มีความรู้สึกดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่ออกมาชุมนุม	10
3.มีความชอบรูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสี	7
รวม	33

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความรู้สึกเกี่ยวกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่มีความแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความคิดเห็นต่อการชุมนุมของคนเสื้อหลากสีโดยต้องการแสดงจุดยืนทางการเมืองของตนเองว่าตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีการชุมนุมและต้องการแสดงความคิดเห็นของตนเองทางการเมืองเป็นจำนวน 16 จาก จำนวน 33 คนซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความรู้สึกที่ดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นจำนวนรองลงมา โดยที่มีความชอบรูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นเป็นจำนวนน้อยที่สุดคือ 7 คน จากจำนวน 33 คนที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ออกไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี ซึ่งมีอีก จำนวน 7 คนนั้นที่ไม่ตอบตอบในข้อนี้

จากผลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในหัวข้อของรูปแบบความคิดเห็นที่มีต่อคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมายในงาน พบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบดังนี้

1.มีความแสดงออกทางการเมืองโดยการแสดงจุดยืนว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับกลุ่มที่ออกมาชุมนุมอีกกลุ่มหนึ่งและต้องการแสดงออกทางการเมืองในความคิดของตนเอง

“เป็นกลุ่มที่ต่อต้านเสื้อแดง และไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมที่เห็นแก่ตัวของการกระทำผิดของบุคคลเพียงคนเดียว” (หนุณา, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

“ก็คิดนะเหมือนกับว่าเราก็ได้ให้สังคมรู้ว่าก็มีคนส่วนหนึ่งก็ไม่เห็นด้วยกับสีอื่นๆที่เค้าชุมนุมกันอยู่ ก็ไม่ใช่ว่ามีสีแดงอย่างเดียวที่มีความคิดเห็นอย่างนี้ ก็มีคนอีกส่วนหนึ่งที่เค้ามีความคิดเห็นต่างจากคุณก็มี แล้วเราก็ไม่อยากจะให้แบบว่า คือ ก็มีมุมมองกันคนละด้าน ก็ไม่อยากจะให้มีเรื่องราวที่ยุ่งยากในประเทศขึ้นอีก คือบางอย่างมันจริงๆมันก็แบบไม่ต้องแสดงออกรุนแรงขนาดนั้นก็ได้ชุมนุมโดยสงบแต่เราก็มีพลังได้เหมือนกัน” (นันทชญาณ์, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2553)

“ก็ถือว่าดีคือชัดเจนดี ไม่ชอบก็คือไม่ชอบ ไม่ชอบก็คือแสดงออกให้รู้ว่าไม่ชอบ ต่อต้าน”
(นิลิน เตชะสกุลสิน, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2553)

“คือผมไม่ชอบเสื้อแดงอยู่แล้วเป็นทุนเดิมส่วนเหลืองผมก็ไม่ชอบนะ แต่ผมว่ากลุ่มนี้โอเคนะ คำออกมาแบบเพื่อประเทศจริงๆ เหมือนคำว่าประเทศโดนทำร้ายมาเยอะแล้วเราก็ต้องออกไปแสดงจุดยืนของเรา ผมว่าเค้าโอเคดีนะ ข้อเรียกร้องของเค้าก็ไม่ได้เพื่อใครแต่เค้าทำเพื่อบ้านเมืองในปัจจุบัน” (ศุภกร, สัมภาษณ์, 16 พฤษภาคม 2553)

2. มีความรู้สึกดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่ออกมาชุมนุม

“มีความรู้สึกดีและมีจุดประสงค์ในการทำเพื่อส่วนรวมมาก เพราะในช่วงนี้เสื้อแดงมีการออกไปชุมนุมทำให้เดือดร้อนกันเยอะมาก พี่เลยออกไปเพื่อแสดงพลังในการคัดค้านคนเสื้อแดงที่ออกมาชุมนุม” (พร้อมสม, สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2553)

“ก็มีความรู้สึกว่าเป็นกลุ่มคนที่มีการแสดงออกที่ไม่เป็นการฝักใฝ่ฝ่ายใด” (ชนพร, สัมภาษณ์, 19 พฤษภาคม 2553)

“ชอบค่ะ เค้าทำเพื่อประเทศไม่ได้ทำเพื่อใคร และส่วนมากที่ออกมาชุมนุมก็ไม่ได้เรียกร้องอะไรให้กับใครเป็นส่วนตัว แต่แค่ขอให้ทำเพื่อบ้านเมืองแค่นั้นเอง” (ปลา, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

3. มีความชอบรูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

“ดูเค้าเป็นสุภาพชนชนชั้นกลาง การใช้ภาษาก็จะไม่มีกูมีกูมี และจะไม่มีการคำพรวดเพื่อจำได้นะมีวันหนึ่ง ป้าคนหนึ่งเอาโทรโข่งไปด่าไอ้เหี้ย เสื้อแดง ไอ้เหี้ย แต่ก็จะมีคนบอกและห้ามป้าอย่างๆ ไม่อยากให้ใช้คำไม่สุภาพ เพราะบอกว่าเราระดับนี้แล้วจะใช้คำแบบนั้นทำไม เราจะใช้คอนคอนเซ็ปต์ไม่เหมือนเค้า เรายังแค่คุยกับเค้าด้วยเหตุผลมากกว่า” (จิมมี่, สัมภาษณ์, 1 กรกฎาคม 2553)

“พี่ว่าก็ดีนะ มันเป็นการแสดงให้อีกกลุ่มเห็นว่ามีคนอีกกลุ่มไม่มีความเห็นด้วย เค้าเป็นกลุ่มที่มีจุดประสงค์ในการชุมนุมที่ ตรงคือให้กำลังใจนายก ต่อต้านเสื้อแดง คือว่าพี่ชอบลักษณะการชุมนุมของเค้านะ แบบว่ามีการออกมาร้องเพลงชาติ รวมตัว แต่ไม่มีความรุนแรงเหมือนทั้ง 2 กลุ่ม

เลย และอีกอย่างคือว่าเค้ามีการชุมนุมที่ไม่ยึดถือไม่ปักหลักสร้างบ้าน สร้างเวทีอะไรทำนองนี้” (สุริยนต์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“ขอบจูดยีนของกลุ่มนี้มาก ผมแคว่มั่นสุภาพดีนะ ไม่รุนแรงไม่รุ่งรัง ไม่ใช้คนไปทำลาย ข้าวของ ไม่ก่อความวุ่นวาย” (บอม, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

“ที่ว่าการชุมนุมของเค้าเป็นคนมีการศึกษาดีนะ ดูจากหมอตูลย์สิเค้าก็เป็นอาจารย์ แล้วก็ คนที่เข้าร่วมชุมนุมหลายคนดูแล้วเค้าก็สุภาพแลมีการศึกษาดีนะ เค้าก็พูดแบบว่าให้หลักการและ ให้เราคิดเองมากกว่า แล้วเค้าก็ยังเทียบกับข่าวตอนนั้นให้รู้ว่าจะอะไรจริงไม่จริง” (เต้ย, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้มีลักษณะความคิดเห็นต่อกลุ่มคนเสื้อหลาก สีว่าในการร่วมการชุมนุมไปในทางที่มีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับกลุ่มของคนเสื้อแดงและต้องการ แสดงออกถึงความไม่พึงพอใจ และความคิดเห็นทางการเมืองของตนเองเป็นจำนวนเยอะที่สุด สืบเนื่องจากกลุ่มเป้าหมายนั้นมีความเดือดร้อนและไม่พอใจต่อพฤติกรรมของฝ่ายชุมนุมอีกกลุ่ม หนึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามลักษณะนิสัยของกลุ่มคนในสังคมยุคปัจจุบันที่มีการ แบ่งแยกสีหรือแบ่งแย่งกลุ่มทางการเมืองอย่างชัดเจน ซึ่งจากข้อมูลที่ได้มานั้นก็ทำให้เห็นว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่เป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสีนี้มีความไม่พึงพอใจต่อกลุ่มเสื้อแดงที่ออกมา ชุมนุมอีกกลุ่มหนึ่งเป็นอย่างมาก

อีกทั้งรูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจากข้อมูลสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความรู้สึกต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีว่า เป็นกลุ่มที่มีการศึกษา มีความสุภาพ ไม่มีการใช้คำหยาบคายและความรุนแรงในการชุมนุม ซึ่งเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้กลุ่มเป้าหมาย ในงานวิจัยเกิดความสนใจและตัดสินใจที่จะเข้าร่วมกลุ่มกับคนเสื้อหลากสีในการชุมนุม

4.2.5 ความคิดเห็นที่มีต่อการรวมกลุ่มในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสีในอนาคต

ส่วนของความคิดเห็นที่มีต่อการรวมกลุ่มในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น ผู้วิจัยต้องการ ที่จะถามคำถามแก่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อการชุมนุมในอนาคตที่ อาจจะเกิดขึ้นของกลุ่มคนเสื้อหลากสี เพื่อดูว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะมีความต้องการที่จะ

ออกไปชุมนุมร่วมกิจกรรมอีกหรือไม่โดยจะแบ่งกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยออกเป็น 3 กลุ่มจากข้อมูลที่ได้มา คือ ออกไปชุมนุม ไม่ชุมนุม และขออุทธรณ์ในอนาคตโดยที่ยังไม่ตอบอย่างแน่ชัด ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้แสดงความคิดเห็นถึงการชุมนุมในอนาคตของกลุ่มคนเสียหลายที่ว่า

ตารางที่ 7 แสดงผลการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการชุมนุมในอนาคต

ความคิดเห็นที่มีต่อการรวมกลุ่มในอนาคต	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
1.ขออุทธรณ์ในอนาคตโดยที่ยังไม่ตอบอย่างแน่ชัด	24
2.ไม่ชุมนุม	11
3.ออกไปชุมนุม	5
รวม	40

จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะเลือกอุทธรณ์ว่าครั้งต่อไปจะมีการชุมนุมเพื่อวัตถุประสงค์อะไร และระยะเวลาของการชุมนุมนั้นรวมถึงสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งมีจำนวน 24 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งรองลงมาคือ ยืนยันว่าไม่เห็นด้วยและจะไม่ออกไปชุมนุมอีกครึ่งเป็น จำนวน 11 คน และมีผู้ที่ยืนยันว่าตนออกไปชุมนุมแน่นอน จำนวน 5 คนซึ่งน้อยที่สุดจากการเก็บข้อมูล จากข้อมูลทั้งหมดกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการให้คำตอบดังนี้

1.ขออุทธรณ์ในอนาคตโดยที่ยังไม่ตอบอย่างแน่ชัด

“ก็ต้องดูสถานการณ์นะถ้ารุนแรงผมก็ไม่เอาด้วย ต้องดูจุดประสงค์ของเค้าว่าเป็นยังไง เพราะว่าเราไม่สนับสนุนในการชุมนุมอยู่แล้ว แต่ที่ออกไปเพราะเราไม่ยอมได้ที่เป็นอยู่ เมื่อไหร่จะเลิกซักทีและต้องแสดงออกให้เค้ารู้ว่าเราก็อพอไม่พอใจกับการกระทำของพวกเค้า” (นิธิรัชต์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“คงดูความเหมาะสมของสถานการณ์ว่าควรหรือไม่ เพราะจุดออกของการแก้ปัญหา นั้นไม่ควรจะมีการชุมนุมและมีอย่างอื่นที่ทำได้คือการชุมนุม เพราะการชุมนุมนั้น เหมือนกับเป็นการสร้างวัฒนธรรมผิดๆมากกว่า เพราะอะอะมีปัญหาอะไรคนก็ไปชุมนุมเพื่อเรียกร้องสิทธิของตนเอง ผมคิดว่าคนเดิวนั้นมันรู้สึกอะไรง่ายเกินไป ไม่ได้คิดถึงความเดือดร้อนและผลกระทบต่อใครๆที่อยู่ในละแวกนั้นเลย เลยไม่อยากสร้างค่านิยมผิดๆให้กับสังคมมากกว่า” (วัชรพงษ์, สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2553)

“ไม่แน่ใจ เพราะต้องดูว่าเราเห็นด้วยรีเปลา่กับการชุมนุมในครั้งต่อไป ถ้าเกิดยึดเชื้อก็คงไม่ไปแต่ถ้าเหมือน ตอนที่ไปอนุสาวรีย์คือไปเข้าเย็นกลับ ก็โอเคนะ แต่ที่สำคัญต้องดูด้วยว่า ถ้าเราไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการชุมนุมนั้นก็จะไม่ไปยุ่งเลย” (พร้อมสม, สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2553)

“ต้องดูเหตุผลช่วงนั้นจริงๆว่าจะร้ายังไง เหมือนว่าถ้ารัฐบาลคุมไม่อยู่แล้ว เราก็ต้องออกมาไม่ใช่คนในประเทศที่เห็นด้วยกับยูเซมอไปใน เราเป็นกลุ่มพลังเงียบที่ต้องออกมาแสดงความไม่เห็นด้วยแล้วนั้น เหมือนว่ารัฐบาลทำไม่ได้ก็ฮึกเหิมเหลือเกินจะทำอะไรก็ได้” (วันวิ จันทโรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

2. ไม่เข้าร่วมชุมนุม

“คงไม่ออกแล้วอะคะ เพราะดูแล้วมันไม่เกิดประโยชน์เลย เหมือนเรายังรวมคนยิ่งทำให้บ้านเมืองไม่สงบ อีกอย่างถึงออกไปก็มีฝ่ายที่ชนะอยู่แล้วมันเหมือนเกมส์ที่เค้ากำหนดไว้มากกว่า” (ปุ้ม วรพร สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553)

“ไม่เห็นด้วยครับ เพราะดูแล้วมันก็ไม่ต่างอะไรมากกับกลุ่มอื่นๆที่ทำกัน อีกอย่างมันก็เป็นการทำร้ายบ้านเมืองทางอ้อมเหมือนกัน” (จักรพันธ์, สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553)

“ถ้าเกิดขึ้นอีกครั้งคนไม่เห็นด้วยต่อการชุมนุม เพราะว่าดูแล้วมีแต่ความสูญเสีย คนเจ็บป่วย บ้านเมืองโดนเผาและความเดือดร้อน ตามมา ถึงการชุมนุมของคนเสียหลายทีจะเป็นการชุมนุมที่มีความเป็นกลางก็ตาม แต่ผมว่าก็ไม่ควรเกิดขึ้นอีกครับ เพราะยังไง คนธรรมดารวมตัวกันก็จะทำอะไรกับกลุ่มคนอีกกลุ่มที่ออกมาชุมนุมโดยมีคนหนุนหลัง” (ประพันธ์, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2553)

“ไม่อยากจะให้มีการชุมนุมอีก เพราะว่าถ้าออกไปชุมนุมก็เท่ากับเราสร้างความวุ่นวายให้กับบ้านเมืองอีก ไม่ใช่ว่าไม่ต้องการแสดงออกแต่มันเป็นการแยกให้เห็นเลยว่ากลุ่มที่ไปชุมนุมก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรนอกจากทำร้ายคนในสังคมด้วยกัน” (เท็ดทูน, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2553)

3. ออกไปชุมนุม

“มีโอกาสสูงนะครับ แต่เราต้องดูว่าเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองเค้าดำเนินการไปก่อน กี่ว่ากันไปตามหน้าที่”(ผศ.นพ.ศุภย์ สิทธิสมวงศ์, สัมภาษณ์, 3 พฤษภาคม 2553)

“ก็คงไปร่วมด้วยแหละครับ เพราะยังไงผมก็ว่ามันมีดีกว่าเสื้อแดงกับเสื้อเหลือง แลดูเค้าเป็นกลางนะครับ” (สมเจนต์, สัมภาษณ์, 22 พฤษภาคม 2553)

“ถ้าเกิดขึ้นในอนาคตก็คงออกไปค่ะ เพราะเชื่อว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีมีความเป็นกลางมากกว่ากลุ่มอื่น เพราะครั้งที่ไปครั้งที่แล้วก็ประทับใจดีนะ เค้าก็เหมือนกระบอกเสียงที่แสดงถึงความแตกต่างในมุมมอง ทางการเมืองในปัจจุบัน” (ทิพย์, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

“คือถ้ามีเหตุการณ์อีกครั้งพี่ก็จะออกไปนะ แต่อย่างที่บอกไปที่ออกก็ต้องมีเพื่อนออกไปไม่ออกไปชุมนุม แต่คงไม่ได้แสดงพลังอะไรมากมายนะ แต่จะให้เห็นคนอื่นเห็นว่ากลุ่มก็ดูมีพลังมากและทำให้น่าสนใจ ก็ลองคิดว่าถ้ามีคนไปแค่ 10-20 คน เนี่ยจะมีความหมายอะไรมาก”(ชารทิพย์, สัมภาษณ์, 17 พฤษภาคม 2553)

จากผลของงานวิจัยในหัวข้อความคิดเห็นที่มีต่อการรวมกลุ่มในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น ทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายของงานวิจัยมีความไม่แน่นอนในการชุมนุมในครั้งต่อไปสืบเนื่องจากเหตุผลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นข้ออุปสรรคการณบ้านเมืองในอนาคต ต้องการควัตถุประสงค์ เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นเป็นกลุ่มที่ออกมาชุมนุมเป็นลักษณะเฉพาะกิจหรือตามกระแสในการเมืองในช่วงนั้นๆ โดยที่มีกลุ่มที่เป็นคนเสื้อหลากสีและแสดงตนว่าต้องการชุมนุมในครั้งต่อไปเป็นจำนวนที่มีความแตกต่างกันมาก ซึ่งทำให้ทราบว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้มีความคิดเห็นและความจงรักภักดีต่อกลุ่มตนเองแตกต่างจากกลุ่มคนเสื้อแดง หรือเสื้อเหลืองที่ออกมาชุมนุม

4.2.6 การติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีหลังจากการชุมนุมในเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม 2553

ในส่วนของการติดต่อการสื่อสารภายหลังจากเหตุการณ์ชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น ผู้วิจัยต้องการนำเสนอว่ากลุ่มที่เป็นเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ได้มีการติดต่อสื่อสารกับคนเสื้อหลากสีที่ได้ร่วมชุมนุมอีกหรือไม่ เพื่อต้องการดูรูปแบบการสื่อสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีว่าเป็นอย่างไร และมีการรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่นหรือไม่

ตารางที่ 8 แสดงการติดต่อการสื่อสารภายหลังจากเหตุการณ์ชุมนุม

การติดต่อการสื่อสารภายหลังจากเหตุการณ์ชุมนุม	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
1.ยังมีการติดต่อกันอยู่	37
2.ไม่มีการติดต่อเลย	3
รวม	40

จากข้อมูลในงานวิจัยพบว่าในส่วนมากนั้นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยยังมีการติดต่อกับกลุ่มที่ยังเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสีอยู่ ซึ่งมีจำนวน 37 คนจาก 40 ทั้งหมด โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

1.ยังมีการติดต่อกันอยู่

“ก็ยังมีการติดต่อกันอะครับ ส่วนมากก็จะเป็นเพื่อนที่ไปด้วยกัน แล้วก็รุ่นน้องที่ชวนกันไป” (กิตติพงษ์ พิสิทธ์วุฒินันท์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“คือหลังจากงานเราก็มีการนัดคุยกันบ้างบอกว่าเราจะทำอะไรบ้าง เรื่องที่ทำไปนั้นเป็นช่วงของการฟื้นฟูบ้านเมือง ก็อาจเป็นการรับใช้สังคมโดยงานแรกก็เป็นการชวน คนในกลุ่มคนเสื้อหลากสีไปทำความสะอาดสถานที่ต่างๆ แล้วก็ฟื้นฟูสภาพแวดล้อมจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ้าง และก็ยังมีการจัดการเสวนาบ้าง อย่างที่ธรรมศาสตร์บ้าง จุฬาบ้าง ตามแต่เหตุการณ์ แล้วก็มีการไปยื่นหนังสือกับรัฐบาลในประเด็นที่เราไม่เห็นด้วย ก็มีเรื่องพวกกรณี NGV อะไรแบบนี้ ก็มีใครเรียกๆ

รวมๆกันมา มีการบอกการกระจายข่าวบนหน้าของเฟซบุ๊ก(Facebook) แล้วผมก็โทรไปขอแรง
 หน่อยๆที่สนิทกันช่วยในการกระจายข่าว”(ผศ.นพ.ศุภย์ สิทธิสมวงศ์, สัมภาษณ์, 3 พฤษภาคม 2553)

“มีการติดต่อ พี่ 4-5 คนในกลุ่มเพราะกลุ่มยังมีกิจกรรมอยู่เรื่อยๆเช่น เมื่อตอนน้ำท่วม หรือ
 ช่วยทาสี รร.ก็จะมีการรวมตัวเพื่อทำประโยชน์ให้สังคมก็จะไปบ้าง แต่ต้องดูว่าว่างช่วงไหน ล่าสุด
 คือที่หมอบไปยื่น คัดค้าน พรบ.นั้น พี่ก็ไม่ได้ไป เพราะไม่ว่าง” (พร้อมสม, สัมภาษณ์, 12 เมษายน
 2553)

“คือก็ไม่ได้ติดต่อใครในกลุ่มนอกจากที่ทำงาน” (วันรวี จันทโรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน
 2553)

2. ไม่มีการติดต่อเลย

“ไม่ครับ เพราะว่าที่ไปก็ไปคนเดียว และไม่อยากแสดงออกให้เพื่อนเห็นว่าเราไปมาเพราะ
 ไม่อยากคุยเรื่องการเมืองกับเพื่อนเท่าไร และในที่ชุมนุมนั้นก็แค่คุยกับคนรอบๆข้าง ว่าเป็นยังไง
 บ้างเฉยๆ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรไว้เพื่อติดต่อกันภายหลังเลย” (สุรพงษ์, สัมภาษณ์ , 10 พฤษภาคม
 2553)

“ไม่ค่ะเพราะไม่รู้จักใครอยู่แล้ว เพราะไม่ได้ออกไปร่วมชุมนุมเลย เพียงแต่ตามบน เฟซบุ๊ก
 (Facebook) เท่านั้นเลยไม่ได้ติดต่อหรือแอดใครเพื่อคุยเรื่องที่เกิดขึ้นเลย” (มินิ, สัมภาษณ์, 8
 กรกฎาคม 2553)

“หลังเหตุการณ์ชุมนุมยุติก็ไม่ได้เข้าไปดูข่าวคราวในกลุ่มอีกเลย” (หनुนา, สัมภาษณ์, 7
 มิถุนายน 2553)

จากผลของการเก็บข้อมูลพบว่าจะเห็นได้ว่าการติดต่อกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจะเป็นการ
 ที่ยังคงมีการรวมกลุ่มต่อหลังจากเหตุการณ์ชุมนุมเพื่อทำกิจกรรมต่างๆที่เป็นการช่วยเหลือและทำ
 ประโยชน์แก่สังคมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีไม่ว่าจะเป็นการยื่นจดหมายในการคัดค้านเรื่องใดเรื่อง
 หนึ่ง หรือการเข้าร่วมการเสวนาที่แสดงออกเกี่ยวกับความคิดเห็นทางการเมืองและการให้ความรู้
 ทางด้านประชาธิปไตย แต่ในส่วนที่ไม่มีการติดต่อนั้นเป็นส่วนที่มีน้อยมาก โดยช่องทางการ

ติดต่อสื่อสารนั้นคือ เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีเพียงเท่านั้นเพราะว่าเฟซบุ๊ก (Facebook) นั้นเป็นสื่อที่เอื้ออำนวยต่อการติดต่อกันระหว่างสมาชิกของกลุ่ม

สรุปข้อมูลข้างต้นที่ได้กล่าวมานั้นสามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มคนเสื้อหลากสีทั้งหมด จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีนั้นมักจะเกิดจากการชักชวนโดยกลุ่มคนรอบข้างหรือคนในสังคมที่อาศัยอยู่หรือมีความสนิทสนมต่อกัน เช่น เพื่อนสมัยเรียน กลุ่มเพื่อนที่ทำงาน ญาติพี่น้องเป็นต้น และการรับข่าวสารขณะนั้นเกิดความสับสนในความน่าเชื่อถือของข้อมูลข่าวสารจึงทำให้ข่าวสารที่ได้จากคนที่อยู่ใกล้ซึคนั้นดูมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด

ในส่วนของสื่อที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายรู้จักกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นคือสื่อบุคคล โดยจะมีการบอกเล่าต่อกันจากกลุ่มหรือสังคมนั้นจำนวนมากซึ่งแตกต่างจากสื่อมวลชนทั่วไปที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันเนื่องจากความสนิทสนมในกลุ่มเพื่อนรวมถึงการบอกเล่าข่าวสารได้อย่างรวดเร็วในช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะเวลานั้น

อีกทั้งยังเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเป็นส่วนมากที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ร่วมกิจกรรมการชุมนุมเพื่อเรียกร้องหรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในสถานที่ต่างๆเป็นจำนวนมากในส่วนน้อยนั้นถึงจะมีการเคยมีประสบการณ์ในการชุมนุมหรือรวมกลุ่มต่าง ๆ นั้นก็ไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองเลยซึ่งแสดงว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่มีความสนใจทางการเมืองมาก่อนเลยจนเกิดเหตุการณ์เกิดขึ้น และมีผลกระทบต่อตนเองจึงได้เกิดการออกมาร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ขณะที่ความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่มีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจากผลของข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในส่วนมากมักจะแสดงความคิดเห็นว่าไม่พอใจต่อการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงที่ออกมาชุมนุม โดยที่คิดว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีนี้ออกมาเพื่อต่อต้านการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น สืบเนื่องจากความไม่พอใจ

ในความคิดทางด้านการเมืองของตน ซึ่งจริงๆแล้วการที่กลุ่มคนเสื้อเหลืองออกมาชุมนุมนั้นเพื่อต้องการคืนความสงบและให้กำลังใจแก่รัฐบาลในช่วงนั้น

ในส่วนเรื่องการประชุมในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อเหลืองนั้นจะเห็นได้ว่าผลจากการตอบคำถามในส่วนของกลุ่มเป้าหมายนั้นจะตอบว่าไม่แน่ใจหรือขอสอบถามการนัดในอนาคตก่อนว่าเป็นอย่างไ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนเสื้อเหลืองที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ไม่ได้เป็นกลุ่มคนที่ติดตามหรือร่วมกิจกรรมของกลุ่มคนเสื้อเหลืองโดยตลอด ซึ่งต่างจากกลุ่มคนเสื้อแดงหรือเสื้อเหลืองที่มีกลุ่มคนติดตามเป็นประจำ ทำให้เห็นว่ากลุ่มคนเสื้อเหลืองนี้มีลักษณะการประชุมแบบเฉพาะกิจหรือตามกระแสการเมืองในช่วงนั้นมากกว่า

ในด้านการติดต่อสื่อสารหลังการประชุมต่อคนเสื้อเหลืองนั้น ซึ่งเป็นคำถามที่ผู้วิจัยวางไว้เพื่อต้องการทราบรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มคนเสื้อเหลือง ซึ่งพบว่ากลุ่มเป้าหมายที่ได้เข้าร่วมชุมนุมนั้นแทบจะมีการติดต่อกับกลุ่มผู้ร่วมชุมนุมอื่นอยู่จำนวนมากซึ่งเป็นกลุ่มคนรู้จักหรือการชวนของเพื่อนๆมากกว่า และในกรณีของผศ.นพ.ศุภชัย สิริธิตสมวงศ์ ซึ่งเป็นแกนนำในการเคลื่อนไหวของกลุ่มคนเสื้อเหลืองนั้นจะมีการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มที่เป็นสมาชิกของกลุ่มคนเสื้อเหลือง เพื่อทำกิจกรรมภายหลัง

4.3. กระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อเหลือง

ในบทนี้ ผู้วิจัยต้องการนำเสนองานวิจัยที่ได้ศึกษามาซึ่งเป็นผลการวิจัยที่ได้ตามวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่สอง คือ กระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อเหลืองเป็นอย่างไร ซึ่งมีรูปแบบการเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ในข้างต้น โดยผู้วิจัยจะทำการนำเสนอผลงานวิจัย โดยเรียงลำดับตามหัวข้อของคำถามดังนี้

4.3.1 การรับข่าวของกลุ่มคนเสื้อเหลืองนั้นมีช่องทางใดบ้างและทำไมถึงเลือกช่องทางนั้น

ในส่วนผลงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะอธิบายเกี่ยวกับคำถามของรูปแบบการสื่อสารของกลุ่มคนเสื้อเหลืองนี้ว่าใช้สื่อชนิดใดในการสื่อสารที่ส่งและรับข่าวสาร ไปยังสมาชิกหรือจากสมาชิกสู่สมาชิก โดยรูปแบบการสื่อสารนั้นแบ่งออกมาเป็น 3 ประเภทดังนี้

ตารางที่ 9 แสดงชนิดของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้ในการรับข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อเหลือง

สื่อ

ชนิดของสื่อ	สื่อบุคคล	สื่อออนไลน์	สื่อมวลชน			รวม
			(จำนวน 9 คน)			
			วิทยุ	โทรทัศน์	สิ่งพิมพ์	
จำนวนผู้ถูกสัมภาษณ์						
จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย	17	14	2	5	2	40

1. สื่อบุคคล

สื่อบุคคลของกลุ่มคนเสื้อเหลืองนั้น เกิดจากการรู้จักและชวนชวนเพื่อนด้วยกันให้เข้ากลุ่มหรือร่วมชุมนุมตามสถานที่ต่างๆที่เกิดขึ้น โดยแท้จริงแล้วการที่กลุ่มคนเสื้อเหลืองนี้มีสมาชิกจำนวนมากเนื่องจากการชักชวนจากเพื่อนสู่เพื่อน คนที่ทำงานด้วยกัน และญาติพี่น้องคนในครอบครัวที่มีความคิดเห็นทางการเมืองที่มีทิศทางเดียวกัน การส่งต่อข่าวสารนั้นจะมี

ลักษณะในการพูดคุยในกลุ่ม เป็นการถกเถียงประเด็นทางการเมืองภายในกลุ่มของคนที่ยูจกมากกว่า

“ก็ได้รับข่าวสารจากเพื่อนที่ไปชุมนุมในช่วงแรกๆนะว่ามีรูปแบบการชุมนุมแบบนั้นแบบนี้ ซึ่งทำให้ผมเกิดความมั่นใจว่าข่าวที่ได้นั้นมีความจริง เพราะเพื่อนอยู่ในเหตุการณ์ เช่นกรณีทหารถูกทำร้าย หรือการป่วนของกลุ่มเสื้อแดงในแบบต่างๆ” (ณัฐพล, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“แฟนที่เค้าทำงานเป็นพยาบาลอยู่แถวนั้นแล้วได้เห็นเหตุการณ์นะ เค้าก็เอามาเล่าว่าเพื่อนเค้าเห็นแบบนั้นแบบนี้ ว่าเผาอะไรยังไงอีกตอนไหน” (สุริยนต์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“พอดีไปรู้ข่าวมากจากเพื่อนที่เรียนด้วยกัน เพราะเค้าทำงานแถวนั้น เค้าก็เล่าให้ฟังบ้างส่งรูปมาให้ดูบ้าง ไอ้เราก็เห็นนะว่าเป็นเรื่องจริงแล้วเอามาเทียบกับข่าวที่เราได้จากที่ทำงาน กับโทรทัศน์” (วาริช, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2553)

“ก็ทำงานแถวนั้นพอดีครับ ช่วงเกิดเหตุการณ์การต่างๆนั้นผมทำงานอยู่ ก็พอดีเห็นก็ได้ไปถามคนขายของแถวนั้นว่าเป็นยังไงเกิดอะไรขึ้นบ้าง” (จักรพันธ์, สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นได้รับข่าวสารจากบุคคลรอบข้างทำให้เกิดความเชื่อในข่าวสารที่ตนเองได้รับ เพราะแหล่งข่าวมักจะเป็นคนที่ตนเองรู้จักและมีความสนิทสนมมานาน จึงเกิดความเชื่อในข่าวสารนั้นๆ

2. สื่อออนไลน์

จุดเริ่มต้นของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นเกิดขึ้นจากการใช้สื่อออนไลน์เป็นครั้งแรก เพราะว่าเป็นสื่อที่มีความสะดวกและรวดเร็วในการรับส่งข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยมีการใช้ 3 ช่องทางของสื่อออนไลน์ คือ

1. แฟนเพจ(Fan Page) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี เช่น “มั่นใจว่าคนไทยเกิน 1 ล้านต่อต้านการยุบสภา” ซึ่งเป็นแฟนเพจ(Fanpage)ที่มีการรวบรวมเอาสมาชิกที่มีความคิดเห็นด้วย โดยในตัวของแฟนเพจ(Fan Page) นี้ จะมีการส่งข่าวด้วยการแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1.1 หน้าหลักจะเป็นหน้าที่บุคคลผู้ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นสามารถโพสต์ข้อความต่างๆ

ลงไปได้ รวมถึงการชักชวนข่าวสารของกลุ่ม

Witunyou JugAn Themserree 23 มีนาคม เวลา 22:15 น. ตอบกลับ • รายงานผู้ดูแลระบบ

แจ้งเรื่องการยื่นหนังสือถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยเพื่อแจ้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันศุกร์ที่ 25 มีนาคม 2554 เวลา 10.00 น. ณ.สำนักอธิการบดี (ท่าพระจันทร์) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เวลา 13.00 น. ณ.สำนักอธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เวลา 15.00 น. ณ.ตึกจามจรี 4 ชั้น 7 จักรเย็บผ้าทุกท่านเข้าร่วมกิจกรรมโดยพร้อมกัน ตามวันเวลา สถานที่ดังกล่าว

ภาพข้อความบนแฟนเพจ(Fan Page) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

“ก็จะเป็นเฟซบุ๊กนะเป็นส่วนมาก เพราะจะเห็นการอัปเดตสแตตัสอยู่เสมอและอีกอย่างเล่นบ่อย เล่นทุกวันเลยทำให้เห็นข่าวง่ายกว่าอย่างอื่น” (วัชรพงษ์, สัมภาษณ์ , 24 เมษายน 2553)

“พี่จะโพสต์ในเฟซบุ๊กของพี่เองว่า วันนี้ไปไหนทำอะไรมากกว่า แล้วก็จะมีคนมาตอบหรือมาแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือยัง ใจมากกว่า” (ส้ม, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2553)

“ส่วนมากก็เฟซบุ๊ก จะดูข่าวของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนี้แหละ เพราะสะดวกดี อีกอย่างใช้บีบี (โทรศัพท์มือถือ) ก็ทำให้ดูง่ายเพราะปกติก็เล่นอยู่แล้ว” (วรพร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2553)

1.2 กระดานข่าว (web board) จะเป็นพื้นที่สำหรับสมาชิกแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน โดยมีการตั้งกระทู้ เพื่อถามหรือแสดงออกถึงเหตุการณ์และจะให้สมาชิกเข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมตอบ

พพช 3 โพสต์ สร้างเมื่อ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 22:07 น.	
แจ้"พลเอก พ."รับงาน"หักฉัด"ยิงเหตุข่าว นล "พ.อ.รมเกล้า"? 1 โพสต์ สร้างเมื่อ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 21:42 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Nantapas Pratoom โพสต์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 21:42 น.
Road Map 43 โพสต์ สร้างเมื่อ 4 พฤษภาคม 2010 เวลา 3:48 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Zera Leaw โพสต์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 11:31 น.
จากชายหนุ่มถึงในหลวง(ซึ่งจนนำ ตาไหล) 2 โพสต์ สร้างเมื่อ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 7:50 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Zera Leaw โพสต์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 10:27 น.
สินค้าอะไร ที่เป็นของนายทุนแดงมีจะคะ อยากรู้ 48 โพสต์ สร้างเมื่อ 4 พฤษภาคม 2010 เวลา 8:16 น.	โพสต์ล่าสุดโดยจิ้ง ราชความหมาย โพสต์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 7:41 น.
สงมาตราฐานคืออะไรคะ 17 โพสต์ สร้างเมื่อ 6 พฤษภาคม 2010 เวลา 5:02 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Zera Leaw โพสต์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2010 เวลา 6:09 น.
ถ้ามันเป็นหลากหลาย เนือง ชมพู ภาฯ ได้โปรดฟังความเห็นเราด้วยนะ 18 โพสต์ สร้างเมื่อ 19 เมษายน 2010 เวลา 9:22 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Pakapol Dechsai โพสต์เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2010 เวลา 7:59 น.
แพย์ทหาร ในเหตุการณ์วันที่ 10 เม.ย. 53 ... 18 โพสต์ สร้างเมื่อ 20 เมษายน 2010 เวลา 3:22 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Pakapol Dechsai โพสต์เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2010 เวลา 7:40 น.
เมื่อในรัฐสภาจะเลิกเชือพิ งคำสั่งของ พวก นปช. ชะหัดคะ 2 โพสต์ สร้างเมื่อ 10 พฤษภาคม 2010 เวลา 23:27 น.	โพสต์ล่าสุดโดย Pechya Wetchashewa โพสต์เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2010 เวลา 23:32 น.
สุเทพไปมอบตัว 1 โพสต์ สร้างเมื่อ 10 พฤษภาคม 2010 เวลา 20:39 น.	โพสต์ล่าสุดโดยอรุณ อาระวัฒนา โพสต์เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2010 เวลา 20:39

ภาพข้อความของกระดานข่าว (web board) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีในแฟนเพจ(Fanpage)

“ถ้าอยากรู้ข่าวหรือความคิดเห็นส่วนมากผมก็จะเข้าไปโพสต์ลงในบอร์ด (กระดานข่าว (web board))ของเฟจนะ มันมีหลายความคิดเห็นดี เราก็เอาข่าวสารนั้นไปเทียบดูว่าเป็นยังไงกับเว็บบอร์ดต่างๆ”(ปกป็อง, สัมภาษณ์, 31 เมษายน 2553)

1.3 e-mail หรือ ข้อความ จะเป็นการส่งข้อมูลโดยตรงไปให้แก่สมาชิกที่อยู่บนแฟนเพจ(Fanpage)ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยเนื้อหาข้อความจะเป็นการชักจูงหรือส่งข่าวสารต่างๆของกลุ่ม ซึ่งมีทั้งการชุมนุมและข่าวสารบ้านเมืองต่างๆที่เกิดขึ้น

“บางข่าวก็ได้รับมาจากอีเมลที่ส่งเป็นทอดๆกันมาอะครับ มันก็มีรูปแบบมาด้วยนะบางทีแต่ไม่ค่อยเชื่อหรอก เพราะมันแลเหมือนจดหมายลูกโซ่แนวเจ้าแม่กวนอิมให้พรให้โชคมากกว่า” (ประพันธ์, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2553)

“ปกติเราก็เป็นสมาชิกแฟนเพจอยู่แล้วนะ เราก็ส่งข้อความในอินบ็อกมาให้ว่าชวนไปทำโน่นทำนี่ ตามแบบของเค้า” (ทิพย์, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

3. สื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์

สื่อมวลชนข้างต้นเป็นสื่อที่มีการเปิดรับสูงเป็นปกติของประชาชนในสังคมปัจจุบันและในช่วงเกิดเหตุการณ์นั้น สื่อมวลชนได้มีการนำเสนอข่าวสารผ่านช่องทางต่างๆ เพื่อให้ประชาชนได้รับข่าวสารมากและทันต่อเหตุการณ์

3.1 สื่อโทรทัศน์

เป็นสื่อที่มีการเปิดรับมากที่สุดในปัจจุบันเนื่องจากมีความง่ายในการรับข่าวสาร พร้อมทั้งเห็นภาพเคลื่อนไหวรวมถึงการวิเคราะห์สถานการณ์และการรายงานสถานการณ์สดในช่วงเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งทำให้ประชาชนได้รับข่าวสารอย่างรวดเร็ว

ภาพการรายงานการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านโทรทัศน์ TNN Newsเมื่อ 20 เม.ย.53

“ก็พวกโทรทัศน์นะ เพราะทำงานอยู่ที่นี้ก็ต้องดูโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์บ้าง”(กึ่งกาญจน์ มูลนิลดา, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ก็มีแต่ทางทีวีนี้แหละเนอะที่ส่วนใหญ่ก็แบบว่าเค้าจะไปที่นี่ ๆ เรายังดูเอา อ้อ ไปที่นี่กัน ในเฟซบุ๊กก็บอกมาว่าไปที่ไหนเราก็ตามไป” (สุรางคนา วงษ์วานิช, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ก็มีติดตามข่าวทางโทรทัศน์นะครับหลังจากไปชุมนุมมา ก็ดูไปเรื่อยว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นแล้ว ตอนนี้เป็นยังไง มีการชุมนุมที่ไหน เราต้องระวังตัวยังไงก็แบบนี้แหละครับ” (ปุ่น, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

3.2 วิทยู

เป็นสื่อมวลชนชนิดเดียวที่มีการรายงานออกเพียงเสียงอย่างเดียว โดยส่วนมากกลุ่มเป้าหมายจะติดตามข่าวสารทางวิทยุก็ต่อเมื่อขับรถอยู่แล้วมีข่าวขึ้นมาเพื่อรายงานสด หรือบอกเส้นทางต่าง เพื่อให้หลีกเลี่ยงเส้นทางนั้นๆ

“ก็ฟังพวก จส.100 เพราะขับรถอยู่ เค้าก็บอกพวกเส้นทางที่ควรหลีกเลี่ยงหรือพวกสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นอะคะ เช่นตอนนั้นเพิ่งเกิดเหตุการณ์ใหม่ๆจะขับรถไปแถวคลองเตยก็ไม่ไป เพราะรถมันติดก็ฟังมาจากนี้แหละคะ” (ชนพร, สัมภาษณ์, 19 พฤษภาคม 2553)

“ส่วนมากจะฟังข่าวจากวิทยุด้วยครับ เพราะตัวเองต้องขับรถบ่อยจึงต้องฟังข่าวจากวิทยุ เพราะมันสะดวกที่สุด” (สุริยนต์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

3.3 สื่อสิ่งพิมพ์

สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อที่ผลิตขึ้นโดยนำเสนอเรื่องราว ข่าวสาร ภาพและความคิดเห็นในลักษณะของแผ่นพิมพ์ แผ่นใหญ่ ที่ใช้วิธีการพับรวมกัน ซึ่งสื่อสิ่งพิมพ์ชนิดนี้ ได้พิมพ์ออกเผยแพร่ทั้งลักษณะ หนังสือพิมพ์รายวัน, รายสัปดาห์ และรายเดือน โดยมีการติดตามข่าวสารที่เป็นประเด็นรวมทั้งมีบทความต่างๆที่อยู่ในส่วนต่างๆของหนังสือพิมพ์เพื่อวิเคราะห์และให้ความรู้ ในส่วนของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อระหว่างเดือนเมษายน ถึงพฤษภาคมนั้น หนังสือพิมพ์ได้มีการรายงานข่าวที่เกิดขึ้นในเช้าถัดไปพร้อมทั้งบทบรรยายต่างๆ

ภาพข่าวของกลุ่มคนเสื้อทลากลสีในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐวันศุกร์ที่ 23 เมษายน 2553

“ก็มีอ่านหนังสือพิมพ์บ้าง เพราะที่บ้านรับหนังสือพิมพ์ ส่วนมากจะดูจากหน้าแรกมากกว่า แล้วค่อยอ่านบทวิเคราะห์เอา ไม่ค่อยได้อ่านละเอียดข่าวมากเท่าไร” (จักรพันธ์, สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553)

“หนังสือพิมพ์กับวิทยุอะครับ ไม่ค่อยได้สนใจโทรทัศน์เพราะกลับบ้านก็หลับ ส่วนมากก็อ่านหนังสือพิมพ์จากที่ทำงานมากกว่า อ่านแล้วก็คุยกันต่างคนก็ต่างเล่ากันว่าเจออะไรมาเห็นอะไรมา” (เต๋ย, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

จากข้อมูลด้านบนของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบการใช้สื่อในช่องทางต่างๆมีความแตกต่างกันเนื่องจากการใช้ชีวิตประจำวันของตนจึงทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นมีการรับสื่อที่หลากหลาย โดยส่วนมากจะเป็นสื่อบุคคลที่มีจำนวนมากที่สุดคือจำนวน 17 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน เพราะกลุ่มคนใกล้ชิดตัวของกลุ่มเป้าหมายหรือแม้กระทั่งเป้าหมายเองนั้นได้อยู่ในเหตุการณ์และได้ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารต่อให้กับกลุ่มเป้าหมายหรือคนที่รู้จักโดยตรงลงมานั้นจะเป็นสื่อออนไลน์เช่น พวกเว็บไซต์ หรือเครือข่ายสังคมออนไลน์ต่างๆ เนื่องจากเป็นธรรมชาติของสื่อชนิดนี้อยู่แล้วที่มีความเร็วและสามารถรวมหลายๆสื่อที่เข้ามาไว้ในที่เดียวกันได้ไม่ว่าจะเป็นภาพ เสียง หรือตัวอักษรและยังมีการตอบถามได้ในที่เดียวกัน จึงทำให้เกิดความน่าสนใจมากกว่าสื่อมวลชน เพราะว่า สื่อมวลชนในปัจจุบันนั้นมีลักษณะส่งสารไปในทิศทางเดียวเช่นอย่างในโทรทัศน์ คนรับก็ต้องรอรายการข่าวนำเสนอ เป็นต้น จึงทำให้สื่อมวลชนขาดความสดในการนำเสนอข่าวสาร จึงทำให้มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกใช้น้อยที่สุดคือ 9 คน จาก 40 คน

4.3.2 ความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายได้รับรวมถึงความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่ตนได้รับมา

ในข้อนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอถึงข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับจากสื่อทุกสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการใช้ ว่ามีจริงมากน้อยเพียงใดในข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับและมีการตัดสินใจอย่างไรที่จะเชื่อข่าวสารเหล่านั้น โดยมีข้อมูลดังนี้

“ก็เคยได้รับนะ เหมือนตอนที่เค้าบอกว่าเสื้อแดงเอารถเก๋งไปไว้ที่นั่นที่นี้ แต่พอเช็คจริงๆ แล้วถามเพื่อนที่ทำงานแถวนั้นหรือบ้านอยู่แถวนั้น และดูตามคอมเมนต์อะครับที่เค้ามีการตอบๆกัน แต่มันก็ทำให้เราระวังตัวนะ แต่จะรู้สึกทำให้เรากลัวมากกว่าที่จะระวังตัว” (กิตติพงษ์ พิสิทธิ์วุฒินันท์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“เคยได้รับบน แฟนเพจ(Fanpage)นั่น พี่จะอ่านแค่หัวมากกว่าว่าวันนี้ใครทำอะไรที่ไหน แค่นั้นแต่ไม่ได้อ่านรายละเอียดข้างในเลยเพราะไม่รู้ว่ามีมาจากไหนอะไรยังไงบ้าง” (เต๋ย, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

“คือเราโตแล้วเราก็ต้องคิด 2ทางเพราะว่าจะไปคิดว่าฝ่ายเราถูกผมว่าก็คงไม่ใช่ แต่การที่ออกมาชุมนุมที่ก็อาจมีบางอย่างแฝงบ้าง เพราะคนมันเยอะ เราก็ต้องคิดตลอด ดูท่าทางของเค้าด้วย และแนวโน้มนของเค้ายังไง” (นิริรัตน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“มีเยอะแต่ก็ยังไม่ปักใจเชื่อทีเดียวยังฟังหูไว้หู ต้องดูข่าวจากหลายๆด้าน” (นันทชญาณ์, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2553)

“เคย แต่เราก็ต้องตัดสินใจจากข่าวต่างๆ นำมาคิดประมวลผลแล้วตัดสินใจเอง” (ปกป้อง, สัมภาษณ์, 31 เมษายน 2553)

“มีบ้างนะ แต่ไม่เชิงว่าไม่จริงมากกว่าแต่อาจเป็นความเข้าใจผิดตอนส่งข่าวต่อกันมา” (ณัฐพล, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“มีเยอะเลยในข่าวลวงแต่ก็จะพยายามฟังจากสื่อทุกสื่อ เพราะจะได้เอามาคิดว่าอะไรจริงๆ ไม่จริงไม่ก็ถามเพื่อนแล้วมาคุยๆว่าเป็นไปได้มากน้อยขนาดไหน” (จิมมี่, สัมภาษณ์, 1 กรกฎาคม 2553)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายทั้งหมดเคยได้รับข่าวสารที่มีความผิดพลาดหรือข่าวลวงรวมถึงความผิดพลาดในการสื่อสารอันเนื่องมาจากรูปแบบในการรับข่าวสารของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งในช่วงเหตุการณ์นั้นกลุ่มเป้าหมายได้มีการรับข้อมูลข่าวสารหลายช่องทางไม่ว่าจะเป็น อินเทอร์เน็ต วิทยุ โทรทัศน์ รวมถึงสื่อบุคคล จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายเกิดความสับสนในข่าวสารที่ตนได้รับมา จึงต้องมีการตรวจสอบข่าวสารจากสื่อชนิดต่างๆ เพื่อความถูกต้องของข่าวสารที่ตนได้รับ

4.3.3 วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่ได้รับในช่วงเวลานั้นและแหล่งข้อมูล

ในข้อนี้ผู้วิจัยต้องการทราบวิธีการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายได้รับข้อมูลข่าวสารมานั้นกลุ่มเป้าหมายได้มีการนำเอาข่าวสารนั้นไปทำการตรวจสอบเพื่อต้องการความจริงเพราะในช่วงเวลานั้นมีข่าวสารที่เชื่อถือได้และไม่ได้ออกมาเป็นจำนวนมาก กลุ่มผู้สื่อสารจึงจำเป็นที่ต้องตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลข่าวสารที่ตนได้รับมาด้วยวิธีการต่างๆของตนเอง

ตารางที่ 10 แสดงวิธีการตรวจสอบข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

วิธีการตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ ผ่านสื่อ	สื่อบุคคล	สื่อออนไลน์	สื่อมวลชน (จำนวน 9 คน)			ไม่ตรวจสอบ เลย	รวม
			วิทยุ	โทรทัศน์	สิ่งพิมพ์		
จำนวนผู้ถูก สัมภาษณ์							
จำนวน กลุ่มเป้าหมายใน งานวิจัย	13	11	0	7	2	7	40

ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนมากในจำนวน 33 คนจากจำนวน 40 คนของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด มีการตรวจสอบข่าวสารเสมอ โดยใช้สื่อที่ตนเองมีความเชื่อมั่นหรือบุคคลที่มีความสนิทสนมที่อยู่ในพื้นที่หรือมีความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่ตนได้มา ซึ่งมีเพียงจำนวน 7 คนเท่านั้นที่ไม่ทำการตรวจสอบข่าวสารเลย และกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบดังนี้

1. สื่อบุคคล

“ส่วนมากที่จะได้ข่าวสารจากเพื่อน ถามว่าเชื่อไหมก็เชื่อนะเพราะเพื่อนโดนมากับตัวเอง เช่นตอนสลิมนี่ผ่านมานั้น เพื่อนไปแล้วถูกตำรวจตีมา เขาก็มาเล่าให้ฟัง” (วาริช, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2553)

“ก็จะตรวจสอบด้วยการถามเพื่อนหรือคนรู้จักที่อยู่แถวนั้นอะครับ เพราะเค้าเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ”(ทอม, สัมภาษณ์, 13 พฤษภาคม 2553)

“คนที่ไปชุมนุมบ้าง แหล่งข่าวบ้างเช่นสุทธิชัย หยุนจากทวีเตอร์ของเขา หัวข่าวต่างๆ แต่ถามว่าเชื่อไหมก็ต้องดูจากเพื่อนที่ไปด้วยมากกว่า ถ้าให้เทียบนะพวกขี้ฉ้อน่าเชื่อถือกว่าทีวีอะ ก็อย่างที่บอกเพราะไม่รู้จะเชื่ออะไรในโทรทัศน์มาก” (วัชรพงษ์, สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2553)

2. สื่อออนไลน์

“อินเทอร์เน็ต ก็ดูหลากหลายนะ หลายเว็บ แต่ดูเฟซบุ๊ก(Facebook) เป็นหลักนะ เพราะเร็วมาก ลิงค์ข่าวจาก ผู้จัดการบ้าง คมชัดลึกบ้าง สารพัดสารเพ มันก็ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไหร่นะ เพราะบางข้างมันรู้อยู่แล้วว่าเอียงขนาดไหน อย่างผู้จัดการนะ ซึ่งเรารู้อยู่แล้วว่าผู้สื่อข่าวเค้าเป็นยังไง เขียนเข้าข้างยังไง แต่ถ้าเราไปอ่านสื่อแดงเราก็จะไม่อยากอ่านนะเห็นแล้วมันจืดๆยังไงไม่รู้ก็คงเป็นอคติด้วยแหละมั้ง แต่ก็เลือกข่าวทั้งสองฝ่ายนะ แดงก็เลือกบ้างแต่ไม่ค่อยบ่อยเท่าไหร่นะ เพราะมันบั่นทอนจิตใจเรา” (สมเจตน์, สัมภาษณ์, 22 พฤษภาคม 2553)

“ก็จะดูจากคนที่เค้าโพสคอมเมนต์ เหมือนกับที่วันนี้มีการนัดชุมนุม หรือข่าวอะไรก็จะดูจากตรงนั้นมากกว่า แต่จะเข้าไปดูข้อมูลของอีกฝ่ายด้วยประเภท... เพราะในกลุ่มคนเลื่อหลากหลายจะมี

การส่งข้อมูลของกลุ่มอื่นเข้ามาด้วยเลยจากตรงนั้น เช่นกรณีการหมิ่นสถาบัน โดยจะดูความคิดเห็นของทั้ง 2 ฝ่ายว่าเป็นยังไงเพราะชอบดู”(วันวิ จันทรโรจน์ , สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

3. สื่อมวลชน

“ก็ อือ 50 :50 เนอะ เราก็ไม่รู้หลายสิ่งจริงรีปาว หรือมายูแหย่ อะไรอย่างนี้ มันก็ไม่ซัวร์อะนะในเฟซบุ๊ก แต่ถ้อยคำที่วิวอย่างเงี้ยเค้าสัมภาษณ์, นั่นคนนี่เราเออเห็นชัดเจนว่าเค้าเป็นยังไง ก็ดูหลายๆทางอะนะ ทั้งสื่อต่างๆ และคนรู้จัก”(สุรางคณา วงษ์วานิช, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ก็รอดูพวกรายการสรุปข่าวตอนเย็นเป็นหลักกะ เพราะตอนแรกที่ได้ข่าวมานั้นก็ไม่ว่ากันว่าเชื่อใหม่เพราะ มีหลายทางมากๆ เลยรอเช็คกับโทรทัศน์ดีกว่า ยังไงซะเค้าก็คงไม่โกหก เพราะข่าวต้องออกทั่วประเทศอยู่แล้ว”(นิลิน เตชะสกุลสิน, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2553)

โดยที่การตรวจสอบข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่าจะมีการใช้สื่อบุคคลในการตรวจสอบเป็นจำนวนมากที่สุดเนื่องจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความไว้วางใจในตัวบุคคลมากที่สุด เพราะรูปแบบการนำเสนอข่าวสารของสื่อชนิดต่างๆมีความขัดแย้งหรือมีความแตกต่างกันทำให้กลุ่มเป้าหมายต้องการเลือกวิธีการตรวจสอบที่มีความน่าเชื่อถือที่สุด โดยสื่อบุคคลนั้นมีความน่าเชื่อถือมากเพราะอาจจะเกิดจากความสนิทสนมหรือความไว้วางใจในการให้ข้อมูลข่าวสาร

4.3.4 การส่งต่อข่าวสารไปยังผู้อื่นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอวิธีและรูปแบบในการส่งต่อข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย โดยจะดูว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการรับข้อมูลมาแล้วได้ทำการกระจายข้อมูลข่าวสารออกไปมากน้อยเพียงใด และมีการใช้ช่องทางใดในการสื่อสาร ซึ่งสรุปจากข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มาดังนี้

ตารางที่ 11 แสดงการส่งต่อข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

การส่งต่อข่าวสารเมื่อได้รับข่าวสาร	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
มีการส่งข่าวสารต่อให้แก่บุคคลอื่น	35

ไม่ส่งข่าวสารต่อให้แก่ใครเลย	5
รวม	40

โดยข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีการส่งต่อข่าวสารของตนเองให้แก่บุคคลอื่นๆ โดยมีจำนวนอยู่ที่ 35 คนจากจำนวน 40 คนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย โดยจะแสดงได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในจำนวน 5 คนที่ไม่มีการส่งข่าวสาร

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะที่ส่งข่าวสารต่อไปให้กับผู้อื่น โดยมีช่องทางในการส่งข่าวสารอยู่ 2 รูปแบบคือ ใช้สื่อบุคคลในการส่งข่าวสาร เช่นการบอกกล่าว การเล่าข่าวต่อให้กับคนที่สนิทหรือรู้จักกัน และสื่ออีกชนิดหนึ่งที่ใช้ก็คือสื่อออนไลน์ โดยรูปแบบของการใช้สื่อออนไลน์เช่น การโพสต์ข้อความต่างๆลงบนเฟซบุ๊ก(Facebook) ของตน หรือส่งข้อความผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-mail) ของตนไปให้ยังแก่ผู้อื่น โดยรูปแบบการส่งต่อข่าวสารทั้ง 2 แบบนี้ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 12 แสดงชนิดของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้ในการส่งข่าวสาร

ชนิดของสื่อที่ใช้ในการส่ง ข่าวสาร	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
1. สื่อบุคคล เช่น การบอกกล่าวเล่า ให้ฟัง	19
2. สื่อออนไลน์ เช่น การโพสต์ ข้อความบนเฟซบุ๊ก(Facebook)	16
รวม	35

1. สื่อบุคคล เช่น การบอกกล่าวเล่าให้ฟัง

“เคยแต่เอาไปดิสคัส (Discuss)กันนะกับเพื่อนฝูง แต่ต้องเป็นเพื่อนที่มีความคิดที่เป็นไปแนวทางเดียวกัน”(ทิพย์, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

“ใช้วิธีแบ่งปันในเฟส ไม่ก็โทรไปเม้าท์กับเพื่อนๆ แนวนว่า เฮ้ย แยกอยู่ตรงนี้เหอรรดเมล์มัน ขวางรถแก้สระเปิดจริงไหม ตามประสาผู้หญิง แต่ถ้าในเฟสนั้นก็จะโพสต์ลงไปแต่ก็ไม่ได้บอกว่า เอามาจากใครนะ มันก็จะมีคนตอบตามล่างคอมเมนต์เราว่าอย่างนั้นอย่างนี้เอง” (วรพร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2553)

“ก็จะเอาข่าวที่ได้ไปบอกกับเพื่อนที่ทำงานที่อยู่ใกล้ๆกันทันทีที่ได้ข่าวนั้น เพราะในช่วงนั้นต้องอัพเดทข่าวกันตลอดเพราะว่ามันจำเป็นต่อการเดินทางการระวังตัวของตัวเอง”(นิลิน เตชะ สกฤตสิน, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

2. สื่อออนไลน์ เช่นการโพสต์ข้อความหรือรูปลงบนเฟซบุ๊ก (Facebook)

“ก็เคยส่งบ้างนะ ที่อ่านมากจากอินเทอร์เน็ตไม่ก็บนเพจ โดยจะเอามาลงไว้หน้าเฟซบุ๊กของเราให้คนอื่นมากกว่า แต่ไม่ได้ส่งไปให้ใคร แต่ถ้ารูปที่ถ่ายมา เช่นภาพพวกสถานที่อะไรแบบนี้ก็จะอัพลงให้คนในเฟซของเราเองดูบ้าง ไม่ก็อัพเดทพวกสเตตัสบอกสถานที่ไหนควรไปไม่ควรไป ประมาณนี้มากกว่า” (จิมมี่, สัมภาษณ์, 1 กรกฎาคม 2553)

“ก็อาจจะส่งไปให้เพื่อนบ้างนิดหน่อย เมลบ้าง เฟสบุคบ้าง” (ก๊วก, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้ได้มีการส่งต่อข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้แก่บุคคลรอบข้างโดยมีจำนวน 19 คน โดยจะใช้วิธีการจะใช้ในบอกเล่าให้แก่คนรอบข้างได้ฟังและยังมีอีกส่วนหนึ่งที่มีจำนวน 16 คนที่ใช้สื่อออนไลน์ในการส่งข่าวโดยมีลักษณะในการส่งข่าวสารดังนี้ มีการส่งต่อโดยการโพสต์ข้อความรูปภาพลงบนเฟซบุ๊ก (Facebook) หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-mail) ของตนเองเพื่อส่งให้แก่บุคคลอื่นที่ตนรู้จักซึ่ง

โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการใช้สื่อบุคคลในการส่งต่อข่าวสารเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกับใช้สื่อออนไลน์เนื่องจากรูปแบบในการส่งข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเกิดขึ้นในระยะเวลาอันรวดเร็ว เช่นเมื่อได้รับข่าวสารมาก็จะมีการบอกต่อกันในสถานที่ทำงาน หรือการใช้โทรศัพท์ในการบอกเล่าให้เพื่อนฟัง เป็นต้น ส่วนในการใช้สื่อออนไลน์นั้นกลุ่มเป้าหมายจะเลือกใช้เนื่องจากสามารถเป็นสื่อที่มีการตอบโต้กันได้ อีกทั้งยังสามารถใส่รูปหรือข้อความที่ตนได้มาเพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือของข่าวสารให้บุคคลอื่นได้รับรู้ว่าข่าวสารนั้นเป็นความจริง เพราะการที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการโพสต์ข้อความลงเป็น เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นผู้ที่รับข่าวสารต่อจะมีการตอบและแสดงความคิดเห็นได้ จึงเป็นรูปแบบการสื่อสารแบบใหม่ที่เกิดขึ้น

4.3.5การนำเอาข้อมูลข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีไปส่งต่อบน เฟซบุ๊ก(Facebook) เพื่อให้เพื่อนของตนได้รับรู้ และมีการใช้สื่อชนิดอื่น ๆ ในการส่งต่อข่าวของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

การนำเอาข้อมูลข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีไปส่งต่อบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ให้แก่เพื่อนของตนเองได้รับรู้นั้นผู้วิจัยต้องการเสนอรูปแบบการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ในการแพร่กระจายข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยว่ามีการกระจายข่าวสารออกไปด้วยการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ชนิดนี้หรือไม่และมีการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ชนิดอื่นเพิ่มเติมหรือไม่จากข้อมูลข้างต้น โดยสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 13 แสดงการส่งต่อข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีบนเฟซบุ๊ก(Facebook)และเครือข่ายสังคมออนไลน์ชนิดอื่นๆ

การนำเอาข้อมูลไปส่งต่อบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ให้เพื่อนของตนหรือไม่	จำนวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
1.เคย	35
2.ไม่เคยส่งต่อเลย	5
รวม	40

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีการส่งต่อข้อมูลไปให้แก่เพื่อนบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของตนซึ่งมีจำนวน 35 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน โดยแสดงว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีจำนวนมากที่ส่งต่อข้อมูล โดยที่มีผู้ไม่ส่งต่อข้อมูลเพียงจำนวน 5 คนเท่านั้น โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการตอบดังนี้

1. เคยส่งข้อมูลต่อ

“ไม่ถึงกับส่งต่อหรอก แต่พี่เป็นช่างภาพอยู่แล้ว ที่ไปมาก็จะถ่ายรูปเก็บไว้เอาลงเฟซบุ๊กตัวเองบ้างก็มีคนเข้ามาดูเข้ามาถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่า ส่วนโซเชียลอื่นๆ นั้นไม่ได้มีการเผยแพร่อะไรเลย เพราะพี่ไม่ได้เล่นเลย” (พร้อมสม, สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2553)

“ส่วนมากก็จะส่งให้กับกลุ่มเพื่อนมากกว่า ก็บนเฟซบุ๊กอะแหละครับ ส่วนทวิตเตอร์นั้นเอาไว้อ่านอย่างเดียว” (กิตติพงษ์ พิสิทธิ์วุฒินันท์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“เคยแต่เปลี่ยนรูปดิสนีย์ของตัวเองไม่รู้เป็นไหม ไม่ใช่เปลี่ยนสีเอารูปนี้ขึ้นเป็นรูปแรกนะ” (นิริรัตน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“บางทีก็เอาลิงค์ข่าวมาแปะให้อ่านกันบ้างนะ แต่ส่วนมากจะเป็นบอกเหตุการณ์ที่เรา มากกว่า ไม่ก็บ่นๆ ค่าๆ ความคิดเห็นส่วนตัว เป็นส่วนเยอะ” (ตั้งโอ้, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

2. ไม่เคยส่งข้อมูลต่อ

“ไม่เคยส่งเลยอะ เพราะเคยเห็นเพื่อนมาค่าตอนหลังเพราะเพื่อนเป็นอีกสีหนึ่งเลยไม่อยากจะปัญหาในภายหลัง” (ฝ้าย, สัมภาษณ์, 30 มิถุนายน 2553)

“ไม่ส่งครับ เพราะเค้าคงได้ข่าวสารจากคนอื่นเยอะแยะแล้ว อีกอย่างช่วงนั้นก็แทบจะ 5 นาทีต่อ 1 โพสต์ที่เกี่ยวกับข่าวของตอนนั้น” (สุริยนต์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“ไม่อยากจะปัญหากับเพื่อนครับ เพราะเห็นใน เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นมีเพื่อนที่ออกแดงๆ เยอะมากๆ เลยไม่อยากจะโดนเพื่อนค่า” (สรุพงษ์, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2553)

โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีรูปแบบในการส่งข่าวสารของกลุ่มคนสื่อหลากหลายให้แก่เพื่อนตนเอง 2 แบบคือ การนำเอาข้อความหรือข่าวสารไปส่งต่อให้เพื่อนของตนเองได้อ่านหรือแนะนำกลุ่มคนสื่อหลากหลายให้เพื่อนได้ติดตามผ่าน เฟซบุ๊ก(Facebook) ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งคือ การโพสต์รูปแบบที่เกี่ยวกับข่าวสารหรือการแสดงตนว่าเป็นคนสื่อหลากหลายขึ้นดิสเพลย์หรือหน้าแรกของตน โดยมีส่วนมากที่โพสต์รูปที่ได้จากคนอื่นที่เป็นเพื่อนของตนส่งต่อกัน ในส่วนของผู้ที่ไม่มี การส่งข่าวสารของกลุ่มคนสื่อหลากหลายให้แก่เพื่อนตนเองนั้นมีเหตุผลเนื่องจากกลัวปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเพื่อนของตนเองที่มีความคิดเห็นทางการเมืองตรงกันข้ามกับตน หรือเห็นว่าข่าวสารที่มีอยู่ในเฟซบุ๊ก(Facebook) มีการส่งต่อกันเยอะอยู่แล้ว

สรุปข้อมูลข้างต้นที่ได้กล่าวมานั้นสามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้

ข้อมูลในงานวิจัยในส่วนเกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารของกลุ่มคนสื่อหลากลานั้นจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการสื่อบุคคลและสื่อออนไลน์ในการสื่อสารมีจำนวนใกล้เคียงกันมากแต่ที่มีจำนวนน้อยคือสื่อมวลชนทั่วไปเช่น วิทยุ โทรทัศน์ และสิ่งพิมพ์ ซึ่งทำให้เห็นว่ารูปแบบการสื่อสารและการส่งต่อข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการประยุกต์และใช้สื่อชนิดต่างๆตามความถนัดและความรวดเร็วในการสื่อสารของตน รวมถึงความรู้และความสามารถของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ ที่มีต่อการใช้สื่อสมัยใหม่

โดยในส่วนของการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข่าวสารนั้นกลุ่มเป้าหมายทางการวิจัยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตรวจสอบข้อมูลของข่าวสารที่ตนได้รับมาเป็นจำนวนมาก และเลือกที่จะมีการตรวจสอบจากสื่อบุคคลมากที่สุด ซึ่งทำให้เห็นได้ว่ากลุ่มคนที่อยู่รอบข้างของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีอิทธิพลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเป็นอย่างมาก ซึ่งต่างจากสื่อมวลชนที่ทำหน้าที่เสนอข่าวสารมาตั้งแต่แรกที่มีผู้ตรวจสอบข่าวสารน้อยที่สุดโดยมีสื่อออนไลน์ที่เป็นอันดับรองลงมา โดยจะเห็นได้ว่าสื่อมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยในการใช้ ซึ่งในปัจจุบันกระแสของสื่อออนไลน์กำลังได้รับความนิยมมากสืบเนื่องจากสื่อออนไลน์เป็นสื่อที่สามารถรวมความเด่นของสื่อแต่ละชนิดไว้ในที่เดียวกัน และการเข้าถึงของสื่อออนไลน์ต่อคนในยุคปัจจุบัน ซึ่งทำให้ง่ายต่อการตรวจสอบข่าวสารเรื่องราวต่างๆเกิดขึ้น

ในข้อที่ว่าด้วยการรับข่าวสารที่ไม่มีความจริงหรือมีความผิดพลาดในการสื่อสารนั้น ก็จะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทุกคนจะเคยพบเจอเนื่องจากปัจจุบันมีสื่อหลายประเภทและรูปแบบในการให้ข่าวสารหลายวิธีพร้อมๆกันซึ่งเกิดข้อผิดพลาดได้ง่ายเนื่องจากสื่อในปัจจุบันจะเน้นเพียงความเร็วในการนำเสนอเพียงเท่านั้น

ในส่วนของการส่งต่อข้อมูลข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับมานั้นจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการส่งต่อข้อมูลเป็นจำนวนมากและเลือกใช้สื่อที่มีความถนัดของตนหรือความต้องการที่จะส่งข่าวนั้นให้แก่ผู้อื่นอย่างรวดเร็ว โดยแบ่งออกเป็นสื่อ 2 ชนิดคือ สื่อบุคคลที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการใช้ส่งต่อเยอะที่สุดเนื่องจากสภาพแวดล้อมที่ตนได้รับข่าวสารก็มีส่วนในการส่งต่อข่าวสารเช่นในกรณีที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับข่าวสารมา และตนได้อยู่ในสถานที่ทำงานก็จะเลือกใช้สื่อบุคคลเนื่องจากต้องการส่งต่อข่าวสารที่ตนได้รับอย่างรวดเร็ว ส่วนอีกสื่อหนึ่งก็คือสื่อออนไลน์นั้นกลุ่มเป้าหมายก็จะเลือกส่งหลังจากที่ได้ข้อมูลแล้วนำไปตรวจสอบดูก่อนกับสื่อบุคคลว่ามีความจริงมากน้อยเพียงใดจึงจะใช้ส่งต่อให้แก่เพื่อนที่ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เดียวกันและเป็นเพื่อนกัน

อีกทั้งในส่วนของการนำข้อมูลข่าวสารของคนสื่อหลากหลายส่งต่อให้เพื่อน โดยผ่าน เฟซบุ๊ก (Facebook) นั้นจากข้อมูลจะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการส่งต่อข้อมูลให้แก่กลุ่มเพื่อนเป็นจำนวนมากและยังมีการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ชนิดอื่นเพื่อส่งข้อมูลของกลุ่มคนสื่อหลากหลายให้แก่เพื่อนซึ่งจะเห็นว่าปัจจุบันเครือข่ายสังคมออนไลน์มีตัวเลือกหลากหลายให้แก่ผู้ใช้งานเพื่อที่จะทำให้ผู้ใช้งานเกิดความสะดวกในการใช้ให้เหมือนแก่การใช้ชีวิตของตน แต่ที่น่าสังเกตจากข้อมูลในกลุ่มที่ไม่ส่งต่อข้อมูลก็จะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นกลัวการที่จะมีปัญหากับเพื่อนของตนเนื่องจากได้เห็นการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างกันจึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ไม่ส่งต่อข้อมูลนี้ระวังในการส่งต่อข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มคนสื่อหลากหลายเป็นอย่างมาก

2.4 รูปแบบการแสดงผลการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์

ในส่วนผลงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะอธิบายเกี่ยวกับ การแสดงผลการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ในช่องทางต่างๆที่กลุ่มเป้าหมายได้ทำการแสดงผลออกของตนเพื่อให้บุคคลที่อยู่ในสังคมรอบข้างได้รับรู้ถึงข่าวสารและตัวตนของบุคคลนั้นๆว่ามีความคิดเห็นต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไร

จากเหตุการณ์ในช่วงเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม พ.ศ.2553 นั้นกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้มีการออกมารวมตัวเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเองตามสถานที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น จึงทำให้เกิดกระแสสังคมเพราะในช่วงเวลานั้นมีการแบ่งแยกสีเกิดทำให้เกิดความไม่สงบในกรุงเทพมหานคร ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ได้มีการออกไปร่วมแสดงความคิดเห็นในส่วนหนึ่งเพราะต้องการแสดงออกถึงความคิดเห็นทางการเมืองของตนที่ไปสอดคล้องกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี

4.4.1 การรวมชมนุมกับคนเสื้อหลากสีในเดือนเมษายน 2553 ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

ในส่วนของการร่วมชมนุมกับคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ผู้วิจัยต้องการเสนอการแสดงผลการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยด้วยการร่วมชมนุมกับคนเสื้อหลากสี โดยวิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยได้ทำการสรุปไว้ดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงการร่วมชมนุมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

การมีส่วนร่วมในการชมนุม	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
1. เข้าร่วมชมนุม	37
2. ไม่ได้เข้าร่วมชมนุม	3
รวม	40

1. รูปแบบการมีส่วนร่วมด้วยการเข้าร่วมชุมนุม

“ได้ออกไป 3 ครั้งนะที่ จตุจักร 2 ครั้ง ที่ เสาวรีย์ 1 ครั้ง ที่ออกไป คือ ออกไปแสดงเจตจำนงว่าตัวเองไม่ได้เป็นส่วนมากที่เห็นด้วยเหมือนกับที่เสื้อแดงพูดไว้บอกกับชาวบ้านเค้าไปทั่ว อีกร่างก็น่าจะจำเป็นต้องออกไป เพราะเสื้อแดงมันหมิ่นเบี่ยงสูงเลยต้องออกไป มันไม่ควรเป็นอย่างยิ่งการเมืองกับในหลวงไม่ควรเอามาเกี่ยวกัน ที่เสื้อแดงพูดมันรับไม่ได้อีกอย่างเม่งไม่ได้มีความรักในประเศชาติของตนเองบ้างเลย ผมเลยต้องออกไปแสดงจุดยืนตามที่รู้สึกว่าจะออกไป” (วัชรพงษ์, สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2553)

“ไป เพราะตอนนั้นรู้สึกเกี่ยวกับการกระทำของเสื้อแดงมากๆอยากออกไปเรียกร้องให้หยุดชุมนุมไป เพื่อให้เรื่องใน กทม.เงียบๆบ้าง” (สรุพงษ์, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2553)

“ไปครับเพราะต้องการแสดงออกจุดยืนของตัวเองคือไม่อยากอยู่บ้านเฉยๆ เพราะว่าอยู่บ้านเฉยๆแล้วมันก็ไม่ได้อะไร ถ้าไม่ออกไปก็ไม่มีใครรู้ไม่ใช่แค่พวกเสื้อแดงทำได้เพียงแค่ว่าพวกเดียว” (สโรจ เลหาศิริ, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553)

“ร่วมชุมนุมแต่ไปกับเพื่อน 2 คนค่ะ เพราะตอนนั้นเพื่อนพี่เค้าชวนไปดูและพี่ก็เห็นว่าน่าจะลองไปนะยังงั้นเราก็ติดตามกลุ่มนี้อยู่แล้ว และอีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่ได้เห็นด้วยกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมที่มีอยู่ตอนนั้นอยู่แล้ว” (หนุณา, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

2. ไม่ได้เข้าร่วมชุมนุม

“ไม่ได้ไปเลย เพราะกลัวอันตราย กลัวว่าเสื้อแดงจะมาตีบ้าง กลัวว่าทหารจะมาสลายกลุ่มบ้างเลยได้แต่อยู่บ้านโพสต์โน่นโพสต์นี่ไปเรื่อย เพราะคิดว่าในเมื่อเราแสดงออกผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้ก็ไม่จำเป็นต้องออกไปขนาดนั้นเพราะดูแล้วสถานการณ์มันอันตราย” (ธนพร, สัมภาษณ์, 19 พฤษภาคม 2553)

“ไม่ได้ไปครับกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์รุนแรงและอีกอย่างคนที่บ้านเค้าไม่อยากให้ออกท่าไหร่เพราะเค้าไม่เห็นด้วยที่จะต้องเข้าร่วมชุมนุมขนาดนั้น” (ปุ่น, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

“ไม่กล้าไปค่ะบอกตรงๆเลย กลัวโดนลูกหลงหลายๆและอีกอย่างหนูยังเรียนแค่มัธยมปลายไม่รู้สิก็คงกลัวว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นแล้วจะวิ่งไม่ทันคนอื่น ได้แต่อยู่บ้านแล้วก็ไปกดแชร์ในเฟซบุ๊ก(Facebook) ค่ะ” (มินิ, สัมภาษณ์, 8 กรกฎาคม 2553)

ในส่วนข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวน 33 คน จากทั้งหมด 40 คน ทั้งที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่เคยร่วมชุมนุมมาก่อน ซึ่งมีจำนวนมากกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่ได้ออกไปร่วมชุมนุมที่มีจำนวนเพียง 7 คนเท่านั้น

จากข้อมูลทั้งหมดจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการออกไปร่วมชุมนุมซึ่งมีเหตุผลหลักของการร่วมชุมนุมคือความเบื่อหน่ายและต้องการแสดงออกทางการเมืองที่มีความไม่เห็นด้วยกับกลุ่มคนเสื้อแดง ในส่วนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ไม่ได้ออกไปร่วมชุมนุมนั้นมีเหตุผลความกลัวในความปลอดภัยที่จะเกิดขึ้นกับตนเองเป็นหลัก

2. ในส่วนเหตุผลของการชุมนุมนั้น ผู้วิจัยได้ข้อสรุปได้ว่ามีผู้ออกมาชุมนุมด้วยเหตุผลทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ

ตารางที่ 15 เหตุผลที่ออกมาชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี

เหตุผลที่กลุ่มเป้าหมายได้ออกมาชุมนุม	จำนวน กลุ่มเป้าหมาย
1. ต้องการแสดงความคิดเห็นและเกิดความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม	22
2. ไม่พอใจต่อการดูหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของฝ่ายตรงกันข้ามจึงได้ออกมาชุมนุม	8
3. เกิดความเดือดร้อนในการใช้ชีวิตประจำวันของตนเอง	5
รวม	35

จากข้อมูลข้างต้นของเหตุผลที่ออกไปชุมนุมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นพบว่าจำนวนถึง 22 คนจากจำนวนทั้งหมด 33 คน ที่ออกไปชุมนุมเพราะเหตุผลที่ไม่พอใจในการชุมนุมหรือการกระทำของกลุ่มคนเสื้อแดงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว รองลงมาคือความไม่พอใจในการดูหมิ่นสถาบันพระมหากษัตริย์ของกลุ่มคนเสื้อแดงที่มีจำนวน 8 คน และได้มีความเดือดร้อนในการใช้ชีวิตประจำวันที่มีจำนวน 5 คน โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีการตอบไว้ดังนี้

1. ต้องการแสดงความคิดเห็นและเกิดความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม

“คือจริงๆผมก็เป็นสีเหลืองมาก่อนนะ แต่พอเริ่มเห็นสีเหลืองไม่เข้าท่าแล้วและเกิดกลุ่มนี้ขึ้นมาเลยคิดว่ามันเข้าท่าดีนะ ไม่แสดงออกฝ่ายไหน แต่ในใจของเราก็ไม่ได้ชอบสีแดงอยู่แล้วเป็นทุนเดิมก็เลยลองไปเพราะไม่อยากเป็นแค่นักเลงคีย์บอร์ดอยู่บ้านพิมพ์โน่นพิมพ์นี่ค่าคนอื่นแสดงความคิดเห็นผ่านเน็ต (อินเทอร์เน็ต)” (สโรจ เลาศศิริ, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553)

“ที่ออกไปเพราะไม่ชอบการกระทำของเสื้อแดงพูดตรงๆเลยนะ คือไม่พอใจอย่างมากที่เค้ามาทำแบบนี้กับบ้านเมือง คิดแล้วหรือยังที่ออกมารวมตัวแล้วตั้งกันเป็นหมู่บ้านขนาดนี้ เห็นแล้วเหมือนกองโจรยังงี้ไม่รู้”(วาริช, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2553)

“ไม่ชอบเสื้อแดงครับ เค้าออกมาชุมนุมเราก็อยากออกมาบ้าง คือไม่เข้าใจเลยแค่เหลืองก็เยอะพอแล้วนี่แดงเล่นซะแบบนี้ก็ออกมาเลยดีกว่าจะได้รู้ว่ามีคนไม่ชอบ”(ประพันธ์, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2553)

“ออกไปกับคนเสื้อหลากสีหรือ อืมก็เพราะไม่เห็นด้วยกับคนเสื้อแดง ที่เค้าบอกว่าคนส่วนมาก แต่ที่ออกไปคืออยากให้เห็นเหมือนกันนะว่าเราไม่ใช่ส่วนมากของเค้า และส่วนมากของเค้าเค้าก็ขมมาเองใช้ส่วนมากจริงหรือเปล่านั้นก็ยังไม่รู้”(ตั้งโอ้, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

2. เกิดความเดือดร้อนในการใช้ชีวิตประจำวันของตนเอง

“สาเหตุที่ไป มันไม่มีอะไรมาก ที่ภาษาชาวบ้านเค้าเรียกกันว่า “กูเบื่อ” แต่จริงๆแล้วก็เบื่อจริงๆ เพราะว่า คือเราไม่ได้เป็นลูกน้องใคร แต่เราเป็นคนทำงานที่ได้รับผลกระทบเพราะที่ทำงานอยู่บริเวณนั้น ไปออกก็ไม่สะดวก จะออกมาชุมนุมทำไมต้องปิดถนนขนาดนั้นไม่เข้าใจจริงๆ จะสร้างให้เป็นบ้านตากอากาศหรือยังงี้ เราเดือดร้อนมากบางที่ต้องระวังตัวเอง ขนาดปกติก็ไม่ค่อยจะปลอดภัยอะไรมาจากการเดินทางอยู่แล้วนี่ก็ยิ่งทำให้ลำบากหนักเข้าไปใหญ่ ไหนต้องมาระวังทหารมาสลาย ไหนต้องระวังมันจะบุกจะก่อกวณอะไรอีกเยอะแยะ เลยต้องออกไปชุมนุมบ้างว่าไม่ใช่มีแค่พวก...ที่ทำได้ แต่เสื้อหลากสีนี้ชุมนุมเป็นระเบียบดีนะอยู่ในวงกลมของอนุสาวรีย์ ไม่ขวางทางใครไม่ทำให้ใครเดือดร้อน”(สรุพงษ์, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2553)

“ไม่ชอบที่เค้ามาสร้างความเดือดร้อน รถก็ติดร้านพี่ก็เปิดไม่ได้ รายได้ของเราอีก มันเดือดร้อนจริงๆนะ เล่นซะเกือบเจ็ดเดือนเค้าเผาไม่โดนร้านพี่” (เต๋ย, สัมภาษณ์, 20 มิถุนายน 2553)

“ไปเพราะเราอยากแสดงนะว่าเราไม่เห็นด้วยกับสื่อแดง แต่ถ้าจริงๆก็คือเดือดร้อน หลายๆเวลาเดินทางไปทำงานไปที่ไหนๆ ก็ต้องระวังตัวไม่รู้ว่าจะแดงจะบุกกันมาตอนไหน พี่เป็นเซลล์ไขมันก็ลำบากนางานไม่เดินวิ่งหาลูกค้าไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าเค้าคิดกันได้อย่างไรมาปิดแกลวนั้น งานการไม่ต้องทำกันพอดี แล้วจะเอาเงินจากให้ใช้จ่าย เค้าไม่คิดถึงพวกเราบ้าง เราไม่ได้ไปนั่งเฉยๆแล้วรอเงินเค้าเอามาให้เหมือนที่ไปกันในเรื่องแดงนะ” (ศุภกร, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

3. ไม่พอใจต่อการคุมหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของฝ่ายตรงกันข้ามจึงได้ออกมาชุมนุม

“จริงๆพี่รับไม่ได้เลยนะกับเรื่องแบบนี้เนี่ยจะโจมตีรัฐบาลหรือกลุ่มอื่นก็ว่าไป แต่นี่เล่นมีการมาพาดพิงในหลวงพาดพิงราชวงศ์บอกตรงๆรับไม่ได้ ท่านไปทำอะไรให้สื่อแดงหรือก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน พูดยูได้ว่าตัวเองไม่เอาเพราะเป็นคนเดียวที่ทำอะไรก็ไม่คิด แต่ไม่ดูนายใหญ่ของมันล่ะ ว่าทำอะไรแล้วไปไหน พูดยูแบบนี้มันต่างจากตรงไหน หรือพวกมันจะเอาทักษิณเป็นพระเจ้าหรืออะไรของมันก็ไม่รู้ แต่เมืองไทยเค้าปกครองแบบนี้มานานแล้วไม่เห็นจะมีอะไรแตกแยกขนาดนี้เลย ไม่สำนึกบุญคุณบ้างหรือพวกคนอีสานที่มาชุมนุม พี่ก็เป็นคนอีสานนะ สำนึกเสมอไม่มีในหลวงไม่มีฝนหลวง มีไม่กี่คนหรอกที่คิดไม่ได้แบบนี้ อย่างว่าแหละเงินมันซื้อได้” (สมเจตน์, สัมภาษณ์, 22 พฤษภาคม 2553)

“ไม่ชอบสื่อแดงที่เค้ามาว่าในหลวงว่าอะไรต่างๆ เค้าไม่คิดอะไรกันบ้างหรือ เค้าว่ารัฐบาลว่าอภิสิทธิ์ ว่ากษัตริย์ ว่าสนธิไป ก็ไม่มีใครว่าหรอก มาว่าในหลวงทำไม มาบอกอย่างนั้นอย่างนี้ จะบอกว่าชาวที่เค้าได้ๆมาไม่รู้จริงไหม พวกชาวบ้านก็บ้านบ้านจริงๆ เอามาแล้วไปเล่าต่อ ไม่คิดบ้างหรือท่านเคยทำอะไรให้คนไทยตั้งเยอะ” (วรพร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2553)

“เหตุผลที่ออกไปเพราะต้องการปกป้องสถาบันกษัตริย์ ทำไมเพียงแค่นั้นๆเดียวถึงคล้อยตามกันขนาดนั้น ท่านไม่ได้ทำเรื่องเดือดร้อนอะไรให้เลย ท่านทำแต่ประโยชน์สุขของคนไทยทั่วประเทศ ท่านเห็น้อยมากขนาดไหนคนชุมนุมก็เฮโลไปตามแกนนำนั้น

แหละ ไม่เคยรับรู้อะไรเลย เห็นใจท่านครับ ไม่อยากให้ใครมาว่าอะไรท่าน เพราะรับไม่ได้จริงๆ” (จิมมี่, สัมภาษณ์, 1 กรกฎาคม 2553)

อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้มีเหตุผลที่ออกไปร่วมชุมนุมคือความไม่ชอบในตัวของเสื้อแดงซึ่งเป็นเหตุผลหลักเดิมอยู่แล้ว แต่อาจเนื่องจากสถานการณ์ตอนนั้นของบ้านเมืองจึงทำให้เกิดความแสดงออกไปในทางต่างๆไม่ว่าจะเป็นความเดือดร้อนในการใช้ชีวิตประจำวัน รวมถึงการควมหมิ่นสถาบันกษัตริย์ เป็นต้น จึงทำให้กลุ่มผู้ที่มีลักษณะในความรู้สึกเดียวกันนี้ได้มีการออกไปชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีตามสถานที่ต่างๆ

4.4.2 เหตุผลออกไปชุมนุมทั้งที่สามารถแสดงตนผ่าน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้

เมื่อได้เห็นข้อมูลข้างต้นตามผลของงานวิจัยจะพบว่ามียุทธศาสตร์เป้าหมายในงานวิจัยส่วนมากนั้นไม่ได้มีการแสดงออกทางสัญลักษณ์ทางสังคมจำนวนมากแต่ทุกคนที่เป็นเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีส่วนที่มีจำนวนมากกว่าผู้ไม่ไปชุมนุมเป็นจำนวนมากกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมชุมนุม ทำให้ผู้วิจัยได้เกิดความสงสัยว่าทำไมในเมื่อเราสามารถป้องกันความอันตรายในการออกไปชุมนุมได้ เพราะสถานการณ์ในสังคมนั้นเกิดความไม่สงบแต่ยังมีการออกไปชุมนุมอยู่ ซึ่งได้คำตอบจากกลุ่มเป้าหมายวิจัยว่า

ตารางที่ 16 แสดงเหตุผลที่ออกไปร่วมชุมนุมทั้งที่สามารถแสดงตนผ่าน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้

เหตุผลที่ออกไปร่วมชุมนุม	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
1.ต้องการแสดงพลังให้คนในสังคมได้เห็น	27
2.ต้องการบรรยากาศร่วมในเหตุการณ์การชุมนุม	8
รวม	35

“เวลาอยู่ในบรรยากาศจริงๆอะ มันได้อีกอารมณ์นึง คือเหมือนคนไทยมันรักกัน คือมันก็มีส่วนหนึ่งที่แบบว่าไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่มัน ไม่ถูกต้อง มันความรู้สึกมันจะดีกว่าที่ในเฟซบุ๊ก ในเฟซบุ๊กก็แค่ตัวหนังสือ ตัวอักษรเท่านั้นเอง แต่ถ้าเราอยู่ในสถานการณ์จริง มันได้อารมณ์รักชาติมากกว่า” (ปกป้อง, สัมภาษณ์, 31 เมษายน 2553)

“แสดงพลังไม่ใช่แค่พูดแค่ในเน็ต (อินเทอร์เน็ต) ไม่ใช่แค่ปากดีหน้าคอม เราต้องไปแสดงพลังให้เค้าเห็น” (สุรางคนา วงษ์วานิช, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“เพราะว่าอย่างที่บอกเราอยากให้เห็นอย่างที่บอกว่ามีคนที่ไม่เห็นด้วยจริงๆ ไม่ใช่มีแต่พูดว่าไม่เห็นด้วยไม่เห็นด้วยว่ามีอย่างน้อยเพียงไหน เราก็อยากให้รู้เนาะว่ามันมีเพราะเราก็เป็นส่วนหนึ่ง และอีกอย่างก็ใกล้ที่ทำงานด้วย” (วันรวี จันทโรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“คิดว่าจะออกไปชุมนุมเป็นการแสดงพลังจะเห็นได้ชัดเจนมากกว่าบน เฟซบุ๊ก(Facebook) บน เฟซบุ๊ก(Facebook) แค่อั่งไว้แล้วให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นเฉยๆ” (นันท์ชญาน์, สัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2553)

ซึ่งจะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเลือกที่จะออกไปชุมนุมด้วยเหตุผล 2 อย่างคือ ต้องการแสดงให้ประชาชนทั่วไปหรือฝ่ายตรงข้ามได้เห็นถึงความคิดเห็นของคนในกลุ่มที่มีอุดมการณ์เดียวกับมีจำนวนมากถึง 27 คน จากกลุ่มเป้าหมายที่ได้เข้าร่วมชุมนุมทั้งหมด 35 คน และต้องการบรรยากาศร่วมในเหตุการณ์การชุมนุมมีเพียงแค่ 7 คนเท่านั้น

4.4.3 รูปแบบในการมีส่วนร่วม

ในส่วนของรูปแบบการบอกกล่าวข่าวสารทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ผู้วิจัยต้องการที่จะอธิบายถึงรูปแบบในการแสดงตนโดยใช้สื่อชนิดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การเมืองกับกลุ่มคนอื่นๆ หรือแม้กระทั่งการแสดงออกทางการเมืองด้วยการใช้สัญลักษณ์เป็นสื่อ เช่น สัญลักษณ์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี รูปภาพต่างๆ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลออกมาได้ดังนี้

ตารางที่ 17 แสดงรูปแบบในการแสดงออกในสังคมว่าตนเป็นคนเสื้อหลากสี

รูปแบบในการแสดงออกในสังคมว่าตนเป็นคน เลื้อหลากสิ	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย ในงานวิจัย
1.ไม่มีการแสดงออก	28
2.แสดงออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตน ตามที่ทำงาน หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเอน เอียง/เลือกข้าง	8
3.แสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์เช่นป้ายให้ กำลังใจ	4
รวม	40

จากข้อมูลทั้งหมดจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ไม่มีการแสดงออกถึงจำนวน 28 คนจากทั้งหมดจำนวน 40 คน รองลงมาคือแสดงออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตนตามที่ทำงาน หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเอนเอียง/เลือกข้าง ซึ่งมีจำนวน 8 คนและแสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์เช่นป้ายให้กำลังใจซึ่งมีจำนวนเพียง 4 คนเป็นอันดับสุดท้าย โดยสังเกตจากผลงานวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นเลือกที่ไม่แสดงออกเป็นจำนวนมากว่าครั้งโดยสามารถสรุปได้ดังนี้

1.เหตุผลที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยไม่แสดงตนว่าเป็นกลุ่มคนเลื้อหลากสิ

ตารางที่ 18 แสดงเหตุผลที่ไม่มีการแสดงออกว่าเป็นกลุ่มคนเลื้อหลากสิ

เหตุผลในไม่การแสดงออกทางสัญลักษณ์ ว่าตนเป็นกลุ่มคนเลื้อหลากสิ	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย ในงานวิจัย
1.สถานภาพในสังคมที่ทำงานและลักษณะ ภายนอก	12
2.กลัวอันตรายส่วนบุคคล	8
3.ไม่ต้องการให้เกิดความแบ่งแยกของ	4

สังคมชั้นอีก	
4. ไม่มีความจำเป็นเพราะออกไปชุมนุมแล้ว	4
รวม	28

1.1 สถานภาพในสังคมที่ทำงานและลักษณะภายนอก

“ที่ทำงานไม่อำนวยความสะดวกแสดงออกอย่างมาก ไม่ว่าจะพูดหรือเครื่องหมายต่างๆ เพราะที่ทำงานนี้แดงจ้ำมาเลย อาจเป็นเพราะเพิ่งเข้าทำงานด้วยแหละเลยไม่กล้าอะไรมาก กลัวมีปัญหากับผู้ใหญ่แล้วจะมีผลต่อหน้าที่การงานในอนาคต” (ก๊วก, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

“ก็กลัวนะสายตาของคนอื่นที่มองอะ เพราะก็เห็นอยู่แล้วว่าในสังคมมันเต็มไปด้วยเสื้อเหลืองเสื้อแดงอยู่แล้ว แล้วถ้าเราไปแสดงออกมาคนอื่นเค้าก็จะมองเราแปลกแยกไปจากพวกเข้าอีก” (ปลา, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

“ที่ทำงานมีหลายสีมากครับ กลัวเราเป็นจุดเด่นเกินไปไม่ก็กลายเป็นที่นิินทา”(สุริยนต์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“ไม่อยากแสดงอะไรมาก ไหนเพื่อนร่วมงาน ไหนหัวหน้า ยิ่งแล้วใหญ่เลยหัวหนานี้การเมืองเอียงอย่างเห็นได้ชัด เค้าก็มาพยายามไซโคให้เปลี่ยนฝั่งเปลี่ยนฝ่ายกับลูกน้อง ถ้าใครไปขัดแคะ แคะมันที่เดี๋ยวจะมีปัญหาเวลาจะทำอะไรก็จะโดนจับผิดเหมือนเพื่อนๆที่เคยโดนมา” (ฝ้าย, สัมภาษณ์, 30 มิถุนายน 2553)

1.2 กลัวอันตรายส่วนบุคคล

“กลัวนะยอมรับตรงๆกลัวเค้ามาทำร้ายมาก เพราะผมผ่านทุกวันในที่ที่เค้าชุมนุมของเสื้อแดงอะ เลยไม่กล้าอะไรเลยเพราะไม่รู้วันไหนจะเกิดอะไรขึ้นอยู่ดีๆมาตีเราก็ตายเลย”(กิตติพงษ์ พิสิทธิ์วุฒินันท์, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2553)

“ไม่มีความจำเป็นเลย เพราะในปัจจุบันก็อันตรายในการใช้ชีวิตอยู่แล้วแค่เหลืองเห็นแดง หรือแดงเห็นเหลืองก็มีปัญหาอยู่แล้ว เลยไม่จำเป็นที่ต้องแสดงออกมากขนาดนั้น” (สัม, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2553)

“ร้านอยู่แถวนี้แหละ ช่วงนี้กลัวๆเหมือนกันเพราะยังไม่สงบ อีกอย่างเราเดินผ่านสู่มสู่ม ห้าหอยออกเรามาที่ชวยพอดี” (หนูนา, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

“เห็นข่าวอีกฝ่ายแล้วมีการทำร้ายกันบ้าง ตามที่ต่างๆที่เพื่อนบอกมายอมรับว่ากลัวนะ” (สัม, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2553)

1.3 ไม่ต้องการให้เกิดความแบ่งแยกของสังคมขึ้นอีก

“คือไม่อยากจะเกิดความแตกแยกในสังคมอีก บอกตรงๆเลยแค่เรื่องที่เราไปบอกเค้าว่าเราเป็นคนเสื้อเหลืองหรือเสื้อแดงก็เห็นปัญหาเยอะแยะอยู่แล้ว แล้วถ้าเราไปบอกหรือใส่เสื้อว่าเป็นคนเสื้อหลากสีอีกก็จะเกิดอะไรขึ้นในสังคมก็ไม่รู้จบไปเรื่อยๆ” (บอม, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

“ไม่ชอบการแบ่งฝ่ายกันเพราะยังงี้ก็คนไทยเหมือนกันเหลืองหรือแดงหรือหลากสีก็คนไทยไม่ต่างกัน ที่ออกไปชุมนุมนั่นคือแค่เห็นด้วย แต่อย่าไปคิดเลยว่าเป็นสีเสื้อ” (ทิพย์, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2553)

1.4 ไม่มีความจำเป็นเพราะออกไปชุมนุมแล้ว

“ไม่เคยเลยนะ อย่างเช่นเสื้อหรืออะไรผมก็ไม่เคยใช้ อยากอยู่เหมือนคนธรรมดามากกว่า เพราะคิดว่าแค่ออกไปชุมนุมแล้วมาเล่าคนอื่นก็รู้แล้วนะ” (จักรพันธ์, สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553)

“ไม่แสดงอะไรเลยครับ ก็เราออกไปชุมนุมแล้วนิ เรายกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในนั้นเหมือนกันนะ อย่าไปแสดงออกให้เหมือนกับกลุ่มเลย ก็เหมือนกับชื่อของกลุ่มแหละครับที่ว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีก็แสดงว่าเราต้องไม่มีสีไม่มีการแสดงออกความรุนแรงให้เหมือนเสื้อเหลืองหรือเสื้อแดง” (บอย, สัมภาษณ์, 14 พฤษภาคม 2553)

ในส่วนของคุณข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ไม่ได้มีการแสดงออกทางการเมืองนั้นจะพบว่า มีจำนวนทั้งหมด 28 คน จากจำนวน 40 คน ซึ่งมีมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด

2.แสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์เช่นป้ายให้กำลังใจหรือสัญลักษณ์ต่างๆของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ป้ายแสดงสัญลักษณ์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

“มีธงชาติ มีป้ายที่โต๊ะทำงานนะ ก็สติกเกอร์แปะไว้บอกว่าเรามีจุดยืนยังไงอีกอย่างมันก็เหมือนของที่ระลึกแหละ แล้วก็มีการโพสต์ (Facebook) ที่ รูปบนเฟซบุ๊กที่ด้วย โฉวหน้าคิสเพลย์หนึ่งล้านคนอะแหละซึ่มเค้ามา มีเรารักในหลวงบ้าง แต่ในที่จริงๆก็จะแสดงออกเป็นเชิงคำพูดมากกว่านะ พูดที่ทำงานเลย 5 5 5 (หัวเราะ) ถ้า เจ้านายไม่อยู่นะ” (กิ่งกาญจน์ มุลนิลดา, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

“ส่วนมาก็จะเก็บป้ายที่เค้าแจกๆหรือตกๆไว้มาไว้ที่ห้องบ้าง เอาไปไว้หลังรถบ้างมากกว่า แต่ก็ไม่ค่อยแสดงออกอะไรมากนักนะ ไม่มีพวกมือหรือเท้า เพราะคิดว่ามันดูเป็นการแบ่งแยกมากเกินไป” (วันวิ จันทโรจน์, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2553)

3.แสดงออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตนตามที่ทำงาน หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเอนเอียง

“ก็เป็นพวกคำพูดอะครับ ที่ทำงานมีหลายสีมากเวลาพูดอะไรก็ต้องระวังๆ เพราะเคยเห็นคนต้องมาทะเลาะกันเพราะแบ่งสี สีใครสีมัน ประมาณนี้เลยไม่กล้าอะไรมาก” (ปุ่น, สัมภาษณ์, 16 มิถุนายน 2553)

“ก็พูดๆบ้างค่ะ แบบไปเล่าเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีให้เพื่อนฟังบ้าง เรื่องที่เราได้ไปชุมนุมมาบ้าง เรื่องราวเกี่ยวกับข่าวสารบ้างก็ประมาณนี้ค่ะ” (ตั้งโอ้, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2553)

โดยจะเห็นว่าในส่วนข้อมูลในส่วนนี้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการแสดงออกใน 2 รูปแบบซึ่งมีจำนวนน้อยมาก โดยที่การแสดงออกด้วยคำพูด มีจำนวน 8 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ในส่วนที่แสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์ มีจำนวนคนน้อยที่สุดเพียง 4 คนเท่านั้น

ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีรูปแบบการแสดงออกทางการเมืองว่าตนเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่มีจำนวนน้อยมากโดยรูปแบบในการแสดงออกของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นในส่วนของ การแสดงออกที่เป็นคำพูดก็คือ การเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆที่ไปชุมนุมและได้พบเจอมา และในส่วนของ การแสดงออกทางสัญลักษณ์นั้น ก็จะออกมาในรูปแบบของการแสดงป้ายของกลุ่มคนเสื้อหลากสีตามสถานที่ต่างๆไม่ว่าจะเป็นที่ทำงาน หรือหลังรถยนต์ส่วนตัวของตนเอง

นอกจากการชุมนุมแล้วนั้นกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์นั้นได้มีการแสดงออกถึงสัญลักษณ์ของกลุ่มที่มีความคล้ายกับการแสดงออกของกลุ่มคนเสื้อแดงที่มีเท้าตบสีแดงเป็นสัญลักษณ์หรือกลุ่มพันธมิตร ที่มีมือตบเป็นสีเหลืองในลักษณะเดียวกัน ทางด้านกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจะไม่มี การแสดงออกเชิงสัญลักษณ์แต่จะเป็นป้ายที่เป็นคำพูดที่ทำให้กำลังใจประชาชนในประเทศไทย ป้ายแสดงความรักประเทศ หรือคำว่าเรารักในหลวง เป็นต้น

4.4.4 ความเข้าใจการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายและรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมือง

โดยผู้วิจัยได้ให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ทำการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจการมีส่วนร่วมทางการเมืองและรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยมีหัวข้อออกเป็นจำนวน 14 ข้อ ซึ่งให้กลุ่มเป้าหมายได้ทำสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายในข้อที่ตนคิดว่า

ใช้ ซึ่งผู้วิจัยต้องการทราบความเข้าใจในความหมายการมีส่วนร่วมทางการเมืองและรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ว่ามีความเข้าใจมากน้อยเพียง โดยสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 19 ความเข้าใจการมีส่วนร่วมและพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

ท่านได้มีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อใดบ้าง	ความเข้าใจการมีส่วนร่วมทางการเมือง	พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมือง
1.การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง	3	0
2.การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	33	40
3.การที่บุคคลริเริ่ม อภิปรายถกเถียงทางการเมือง	25	20
4.การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง	18	33
5.การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า	29	10
6.การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง	18	4

7.การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือ ผู้สมัครรับเลือกตั้ง	0	0
8.การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง	37	37
9.การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง	35	15
10.การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง	0	0
11.การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือ การประชุมวางแผนของพรรค	19	0
12.การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค	14	0
13.การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง	40	0
14.การที่บุคคลเจ้าหน้าที่ของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค	40	0

จากข้อมูลข้างต้นในส่วนของความเข้าใจการมีส่วนร่วมทางการเมืองและพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจำนวน 14 ข้อ ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

1.การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง เช่นเรื่องราวทางการเมืองต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะป็นข่าวสารหรือเหตุการณ์เกี่ยวกับการเมืองที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน มีผู้ตอบจำนวน 3 คน จากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น มีถือว่าข้อมูลต่างๆที่ได้มาจากข่าวสารนั้นถือเป็นการรับรู้ข้อมูลเฉยๆ ไม่ได้เป็นการแสดงออกทางการเมืองเท่าที่ควร เพราะในปัจจุบันกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีความสนใจในข่าวสารการเมืองและข่าวสารต่างๆไปที่ตนได้รับเป็นปกติอยู่แล้ว

2.การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 33 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีการร่วมทำกิจกรรมการออกเสียงทางการเมืองด้วยการเลือกตั้งตามสิทธิประชาชนของตน โดยในกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ จะมีผู้ที่อายุไม่ถึงเกณฑ์ในการเลือกตั้งจำนวน 2 คน และมีบุคคลที่ไม่ได้มีการออกไปใช้สิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 40 คน

3.การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง เช่นการประชุมสภา การแถลงข่าวสารหรือข้อมูลทางการเมืองของกลุ่มต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 25 คน จากทั้งหมดจำนวน 40 คน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกินครึ่งหนึ่งของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความสนใจในการอภิปราย หรือถกเถียงเรื่องการเมืองของกลุ่มทางการเมืองต่างๆไม่ว่าจะเป็นการประชุมของรัฐบาลในสภาหรือการถกเถียงเรื่องและการแสดงออกความคิดเห็นต่างๆทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความสนใจในข่าวสารการเมืองเป็นทุนเดิมอยู่แล้วก่อนที่จะเข้าร่วมกลุ่มกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี

4.การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่งเช่น การหาเสียงของนักการเมือง โดยการปราศรัยหรือการลงสนามเพื่อพบประชาชนในการหาเสียงของนักการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 18 คนจากทั้งหมดจำนวน 40 คน โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายทางงานวิจัยนั้นได้มีการตอบที่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งจากจำนวนทั้งหมด เพราะกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นอาจเข้าใจว่าการพูดจาหว่านล้อมเพื่อให้การออกเสียงนั้นไม่ถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองเท่าไรนัก

5. การที่บุคคลคิดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้าเช่น การแสดงออกทางเครื่องหมายทางการเมืองเช่นการนำเอาสัญลักษณ์ของพรรคการเมืองมาติดตามสถานที่ต่างๆที่ตนอยู่อาศัยหรือเพื่อต้องการแสดงออกว่าสนับสนุนพรรคการเมืองนั้นๆ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 29 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามในข้อนี้เกินกว่าครึ่งของกลุ่มเป้าหมายทั้งหมดที่มีจำนวน 40 คน โดยรูปแบบการที่บุคคลคิดเครื่องหมายหรือป้ายโฆษณาเชิงสัญลักษณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเมืองนั้นจะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับการกระทำของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีรูปแบบการแสดงออกทางสัญลักษณ์และทางการรวมกลุ่มเพื่อชุมนุม

6. การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง เช่นการติดต่อกับนักการเมืองหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักการเมือง ในเรื่องต่างๆโดยตรงหรือทางอ้อม โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 18 คน โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบที่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนนั้นหมด 40 คนของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการติดต่อสื่อสารกับนักการเมืองหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเมืองเป็นจำนวนที่น้อยกว่าครึ่งหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้รูปแบบการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มที่เป็นนักการเมืองนั้นมีหลายช่องทางที่สามารถทำให้สื่อสารได้สะดวกกว่ายุคก่อน ไม่ว่าจะเป็นทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-mail) ของพรรคหรือนักการเมืองโดยตรงหรือทางสายด่วนต่างๆแต่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการติดต่อที่ยังไม่ถึงครึ่งของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมดเนื่องจากขั้นตอนในการติดต่อที่มีความยาก เนื่องจากต้องผ่านหลายขั้นตอนก่อนที่ข่าวสารจะถึงนักการเมือง และความรู้สึกที่มีต่อนักการเมืองว่าจะมีความสนใจในเรื่องที่ตนเองได้เสนอไปหรือร้องเรียนหรือไม่

7. การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้งเช่นการบริจาคเงินช่วยพรรคการเมืองที่ตนสนับสนุน หรือการเรียกเงินเรียไรของพรรคการเมืองเพื่อสนับสนุนในการหาเสียงหรือกิจกรรมของพรรค โดยไม่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบข้อนี้เลย

อาจจะเป็นเพราะว่าในปัจจุบันนี้ในประเทศไทยนั้นไม่มีวัฒนธรรมทางการเมืองที่มีการเรียรายเงินเพื่อมาสนับสนุนพรรคการเมืองเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ

8. การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมืองเช่น การร่วมประชุมทางการเมือง มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน เช่นการร่วมกลุ่มการประชุมต่างๆที่มีเนื้อหาทางการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 37 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบในข้อนี้เกือบทั้งหมด โดยมีเพียงจำนวน 3 คนเท่านั้นที่ไม่ได้ตอบในข้อนี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนสื่อหลากหลายนั้นมีความสอดคล้องกับข้อนี้ โดยจะเห็นได้ว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้ทำการตอบโดยเลือกจากกระกระทำของตนเองที่ได้ทำกิจกรรมในลักษณะแบบนี้

9. การที่บุคคลใช้เวลาเพื่อช่วยเหลือเลือกตั้ง เช่น การลงหาเสียงของนักการเมือง หรือสมาชิกในพรรคการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 35 คนที่ได้มีการตอบจากทั้งหมด 40 คน โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีการตอบเป็นจำนวนมาก โดยสังเกตจากจำนวนที่ตอบทั้งหมด ซึ่งทำให้เห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ได้เห็นว่าการที่นักการเมืองหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นได้ทำการหาเสียงเพื่อที่จะทำการเลือกตั้งนั้น เป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมือง โดยมีการแสดงออกผ่านสื่อต่างๆในช่วงเวลานั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

10. การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่งเช่น เป็นสมาชิกพรรค โดยทำงานให้พรรคการเมืองเป็นประจำเสมอ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 0 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นข้อที่ไม่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ตอบเลย ซึ่งจะเห็นได้ว่าการที่สมาชิกพรรคนั้นได้ทำงานให้พรรคการเมืองเป็นประจำเสมอนั้น จะเป็นหน้าที่ที่สมาชิกของพรรคการเมืองต่างๆต้องทำเป็นประจำอยู่แล้วจึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่มีการตอบเลย

11. การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค เช่น การประชุมพรรคในวาระต่างๆของพรรคการเมืองนั้นๆ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 19 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีการตอบน้อยกว่าจำนวนครึ่งหนึ่งของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมดนั้นจะเห็นว่าการเข้าร่วมประชุมของสมาชิกของพรรคการเมืองหรือบุคคลต่างๆนั้นเป็นหน้าที่ของตนที่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบที่น้อยกว่าจำนวนครึ่งของทั้งหมด

12. การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค เช่นการจัดงานเพื่อเรียกรายเงินสนับสนุนพรรคการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 14 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คนของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ซึ่งจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนั้นในสังคมนการเมืองของประเทศไทยมีการจัดงานแบบนี้บ่อยมากหรือแทบจะไม่มีการออกสื่อเลย โดยรูปแบบของงานในปัจจุบันเป็นการการแถลงนโยบายของพรรคเสียมากกว่า จึงทำให้มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบที่น้อยกว่าจำนวนครึ่งหนึ่ง

13. การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับการเลือกตั้ง เช่น การลงรับสมัครเลือกตั้งในระดับต่างๆ ของประเทศ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นจำนวนทั้งหมดของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย การที่บุคคลลงรับสมัครเลือกตั้งนั้นถือเป็นหน้าที่หลักของผู้ที่เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองหรือมีส่วนร่วมกับการเมืองโดยตรง โดยการลงรับสมัครเลือกตั้งการเมืองในระดับต่างๆ ของประเทศนั้นถือได้ว่าเป็นการทำหน้าที่แทนประชาชนที่เลือกตั้งหรือลงคะแนนเสียงต่างๆ

14. การที่บุคคลเป็นเจ้าของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค โดยมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 40 คนจากจำนวนทั้งหมด ซึ่งจะเห็นได้ว่าการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองหรือมีส่วนเกี่ยวข้องทางการเมืองนั้น ก็จะมีหน้าที่ต่างๆ เกี่ยวกับพรรคการเมืองไม่ว่าจะเป็นการช่วยหาเสียงหรือลงรับสมัครเป็นตัวแทนของพรรคการเมือง พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

1. การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง ในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่าในข้อการที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง เช่นเรื่องราวทางการเมืองต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารหรือเหตุการณ์เกี่ยวกับการเมืองที่เกิดขึ้นในปัจจุบันของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่มีผู้ใดที่ทำการตอบในข้อนี้เลย

2. การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบทุกคนซึ่งมีจำนวน 40 คนเนื่องจากการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนั้นถือว่าเป็นกิจกรรมทางการเมืองที่คนไทยทุกคนต้องทำ ซึ่งเปรียบเสมือนหน้าที่อย่าง

หนึ่งที่ได้มีการปลูกฝังและมีการรณรงค์ให้ออกไปลงคะแนนเสียงในช่วงเวลาเลือกตั้ง โดยผ่านสื่อต่างๆ เพื่อให้ประชาชนได้ทราบและเห็นความสำคัญ

3.การที่บุคคลริเริ่มอภิปราย ถกเถียงเรื่องการเมือง ในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อของการที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมืองนั้น พบว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการตอบจำนวนทั้งหมด 20 คน ซึ่งมีจำนวนครึ่งของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด โดยการถกเถียงทางการเมืองนั้นถือว่าเป็นเรื่องปกติของกลุ่มผู้ที่มีความสนใจทางการเมือง เช่นการถกเถียงเรื่องนโยบายต่างๆของรัฐบาล หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นๆ

4.การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้มีผู้ตอบจำนวน 33 คนจากทั้งหมด 40 คนซึ่งจะเห็นได้ว่าการพูดจาหว่านล้อมให้เกิดการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนั้นเป็นเรื่องปกติที่ประชาชนทุกคนต้องทำ เพราะในช่วงการเลือกตั้งนั้นจะมีสื่อชนิดต่างๆที่ทำการรณรงค์ให้ประชาชนออกไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งทางการเมือง และกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้มีพื้นฐานที่สนใจการเมืองอยู่แล้วจึงทำให้มีชักชวนบุคคลอื่นๆเพื่อไปทำการเลือกตั้ง

5.การที่บุคคลคิดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า ในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อนี้พบว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมดจำนวน 10 คนจากทั้งหมดจำนวน 40 คน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความชอบในพรรคการเมืองของตนเองอยู่แล้วจึงทำให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกมาภายนอกไม่ว่าจะเป็นการติดเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต่างๆของพรรคการเมืองที่ตนชื่นชอบ แต่จะเห็นได้ว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยอีกจำนวน 30 คนที่ไม่ตอบซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่เหลือนั้นไม่มีพรรคการเมืองที่ตนชื่นชอบหรือสนใจ โดยอาจจะเปลี่ยนไปตามนโยบายหรือสถานการณ์ในช่วงเลือกตั้งต่างๆ

6.การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง ในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้พบว่ามีข้อการที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมืองนั้นมีผู้ตอบจำนวน 4 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการติดต่ออยู่ในเกณฑ์ที่น้อยมาก โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้ตอบในข้อนี้

พบว่า มีอาชีพนักข่าวจึงได้มีโอกาสและติดต่อกับนักการเมืองและมีอีก 1 คนที่ติดต่อกับนักการเมือง คือ นพ.ศุภชัย ลิขิตสมวงศ์ ที่เป็นผู้นำกลุ่มคนเสื้อหลากสี ซึ่งมีการติดต่อกับนักการเมืองเพื่อยื่นจดหมายในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่มีอาชีพอื่นๆนั้นมีโอกาสที่จะพบปะหรือพูดคุยกับนักการเมืองได้ยาก

7. การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้รับสมัครเลือกตั้ง ในส่วนของพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อนี้ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่าไม่มีผู้ตอบในข้อนี้เลยเนื่องจาก การสนับสนุนการเงินแก่พรรคการเมืองนั้นยังไม่เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศไทยจึงทำให้ไม่มีบุคคลใดที่ตอบในข้อนี้เลย

8. การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อนี้ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยพบว่า มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบทั้งหมดจำนวน 37 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คนซึ่งจะเห็นได้ว่าจำนวนในการตอบข้อนี้ไปสอดคล้องกับการเข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีซึ่งมีเนื้อหาในทางการเมือง

9. การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยของข้อนี้พบว่ามีการตอบจำนวน 15 คนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งในข้อนี้กลุ่มเป้าหมายที่ช่วยในการหาเสียงในช่วงเลือกตั้งนั้น จะเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีความชื่นชอบพรรคการเมืองเป็นอยู่แล้วจึงทำให้เกิดการชักชวนบุคคลรอบข้างให้เกิดการเลือกพรรคการเมืองที่ตนชื่นชอบ

10. การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่งเช่น เป็นสมาชิกพรรค โดยทำงานให้พรรคการเมืองเป็นประจำเสมอ พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้พบว่าไม่มีผู้ใดเลือกในข้อนี้เลย เนื่องจาก กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความสนใจการเคลื่อนไหวทางการเมืองและข่าวสารทางการเมือง แต่ไม่มีบุคคลใดที่ทำงานหรือร่วมเป็นสมาชิกพรรคการเมือง

11. การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อนี้ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่า

ไม่มีผู้ใดตอบในข้อนี้เลย เนื่องจากไม่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองจึงทำให้ไม่มีการเข้าร่วมประชุมทางการเมืองกับพรรคการเมืองใดๆ

12. การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค การมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้พบว่าไม่มีผู้ใดตอบข้อนี้เลย เนื่องจากไม่มีส่วนร่วมในการหาทุนให้แก่พรรคการเมือง เนื่องจากไม่มีบุคคลใดที่เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองและไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่เป็สมาชิกของพรรคการเมืองเลย

13. การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในข้อนี้พบว่าไม่มีผู้ใดตอบเลยจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่มีความสนใจในการที่จะแสดงตนทำหน้าที่เป็นผู้แทนราษฎร หรือรับหน้าที่ต่างๆที่เกี่ยวข้องทางการเมือง ซึ่งด้วยองค์ประกอบหลายอย่างเช่นชื่อเสียง การเป็นบุคคลที่นิยมในสังคมหรือประชาชนรู้จัก รวมถึงการสนับสนุนของพรรคการเมืองแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้นทำให้เป็นเรื่องยากที่จะมีการเข้าร่วมลงสมัครเข้ารับเลือกตั้ง

14. การที่บุคคลเจ้าหน้าที่ของพรรคได้รับเลือกตั้งในนามของพรรค การมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในข้อนี้พบว่าไม่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบเลย เนื่องจากไม่มีผู้ใดที่เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองรวมถึงลงรับสมัครเลือกตั้งเลย

จากการวัดความเข้าใจของการมีส่วนร่วมทางการเมืองทั้งหมดและพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย จำนวน 14 ข้อนั้น จะพบว่ามึบางข้อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบทั้งหมด และไม่มีการตอบเลยรวมถึงมีการตอบที่น้อยกว่าครึ่งอยู่ส่วนหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยได้มีการแบ่งการตอบของกลุ่มคำตอบของเป้าหมายในงานวิจัยออกเป็น 3 กลุ่มคือ มีผู้ตอบอยู่ในเกณฑ์ที่มาก กลาง และน้อย ตามลำดับ เพื่อจัดกลุ่มว่าใน 14 ข้อที่แสดงถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั้นมีการตอบในลักษณะใดบ้าง ดังนี้

กลุ่มที่มีเกณฑ์การตอบที่มาก

ความเข้าใจของการมีส่วนร่วมทางการเมือง

- การที่บุคคลเป็นเจ้าของหน้าที่ของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค จำนวน 40 คน
 - การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง จำนวน 40 คน
 - การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง จำนวน 37 คน
 - การที่บุคคลใช้เวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง จำนวน 35 คน
 - การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จำนวน 33 คน
 - การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า จำนวน 29 คน
- จะเห็นได้ว่ากลุ่มที่มีจำนวนมากนั้นเป็นเหตุการณ์หรือการกระทำที่ออกมาทางสื่อทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการลงคะแนนเสียง การร่วมประชุมทางการเมือง การลงรับสมัครทางการเมือง เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบเหล่านี้มักจะผ่านตาของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยบ่อยหรือเคยได้สัมผัสมาก่อน โดยผ่านสื่อชนิดต่างๆ จึงทำให้เกิดความคุ้นเคย จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทำการเลือกหรือตอบในข้อต่างๆ

พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

- การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จำนวน 40 คน
- การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง จำนวน 37 คน
- การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง จำนวน 33 คน

จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบเป็นจำนวนมีที่มีส่วนร่วมทางการเมืองในข้อนี้ เนื่องจากการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งนั้นเป็นหน้าที่ที่บุคคลในสังคมไทยนั้นต้องกระทำตามกฎหมายและหน้าที่ของประชาชนในประเทศ จึงทำให้มีการตอบทุกคน และในส่วนของ การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมืองนั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการเข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองกับกลุ่มคนสื่อหลากหลายเป็นครั้งแรกและมีจำนวนที่ตอบเท่ากับจำนวนของผู้เข้าร่วมชุมนุม ซึ่งเห็นได้

ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความสนใจและต้องการแสดงออกทางการเมืองตามกลุ่มคนเชื้อหลากหลายที่มีลักษณะความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกับตน และในส่วนของ การพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งนั้นพบว่าเป็นรูปแบบการชักชวนจากบุคคลต่อบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากผู้ที่มีความสนใจทางการเมืองและต้องการชักชวนให้ผู้อื่นเกิดการออกไปลงคะแนนเสียง รวมถึงสื่อ่นั้นมีอิทธิพลต่อประชาชนเป็นอย่างมาก เนื่องจากในช่วงเวลาที่มีการเลือกตั้งนั้นสื่อจะมีการรณรงค์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งรวมถึงการแสดงออกทางการเมืองในรูปแบบการลงคะแนนเสียง

กลุ่มที่มีเกณฑ์การตอบที่ปานกลาง

ความเข้าใจของการมีส่วนร่วมทางการเมือง

- การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง จำนวน 25 คน
- การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค จำนวน 19 คน
- การที่บุคคลพยายามพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง จำนวน 18 คน
- การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง จำนวน 18 คน

ในส่วนของคำตอบที่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกคำตอบเป็นคะแนนที่อยู่ในปานกลางนั้น จะเห็นได้ว่าข้อเหล่านั้นมีความใกล้เคียงกับหน้าที่ปกติที่สมาชิกของพรรคหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมืองนั้นได้กระทำอยู่เป็นประจำอยู่แล้วเช่น การอภิปรายทางการเมือง การร่วมประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับทางการเมือง หรือการพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้ง เป็นต้น โดยรูปแบบของ 4 ข้อนี้ถือว่าเป็นหน้าที่ที่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองต้องทำ จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการเลือกที่อยู่ในระดับปานกลาง

พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

- การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง จำนวน 20 คน
- การที่บุคคลใช้เวลาเพื่อช่วยเหลือหาเสียงเลือกตั้ง จำนวน 15 คน

จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบอยู่ในระดับกลาง ซึ่งเป็นรูปแบบที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีการกระทำอยู่แล้วเป็นปกติ เช่นการพูดคุยหรือถกเถียงเรื่องราวที่มีเนื้อหาทางการเมือง เนื่องจากในช่วงเวลานั้นประเด็นทางการเมืองเป็นประเด็นที่มีความน่าสนใจและเป็นเรื่องราวที่มีคนสนใจมากในสังคม จึงทำให้เกิดการพูดคุยและถกเถียงหรือแสดงความคิดเห็นกับบุคคลต่างๆที่อยู่รอบข้างตนเอง และในส่วนของความช่วยเหลือเลือกตั้งนั้นเป็นการที่กลุ่มเป้าหมายเข้าไปมีส่วนร่วมในการสนับสนุนพรรคการเมืองที่ตนเองชื่นชอบและได้มีการชักชวนบุคคลอื่นๆที่อยู่รอบข้างตนเกิดความชอบพรรคการเมืองเดียวกับที่ตนเองชื่นชอบ เพื่อให้เกิดการลงคะแนนเสียง

กลุ่มที่มีเกณฑ์การตอบที่น้อย

ความเข้าใจของการมีส่วนร่วมทางการเมือง

- การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค จำนวน 14 คน
- การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งรื้อทางการเมือง จำนวน 3 คน
- การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง จำนวน 0 คน

ส่วนของกลุ่มที่มีเกณฑ์ผู้ตอบที่น้อยหรือไม่มีผู้ตอบเลยนั้น เห็นได้ว่าบางข้อเป็นข้อที่ยังไม่เกิดขึ้นในระบบการเมืองประเทศไทยเลยหรือมีแต่เกิดขึ้นน้อยมาก เช่น การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมืองนั้น จะเห็นได้ว่าประเทศไทยนั้นแทบไม่มีในข้อนี้เลยเนื่องจากระบบการเมืองประเทศไทยนั้นไม่มีระบบการเรียกรับเงินเข้าพรรคหรือขอรับบริจาคจากประชาชนที่สนับสนุนพรรคการเมืองนั้นๆเลย

พฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

- การที่บุคคลติดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า จำนวน 10 คน
- การที่บุคคลติดต่อกับเจ้าของบ้านที่หรือผู้นำทางการเมือง จำนวน 4 คน

- การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้งจำนวน 0 คน
- การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลเป็นเจ้าของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค จำนวน 0 คน
- การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง จำนวน 0 คน

ในส่วนของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้มีการตอบในกลุ่มที่น้อยนั้นพบว่าข้อเหล่านั้นจะเป็นรูปแบบที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองไม่ว่าจะทางตรงเช่นเป็นสมาชิกของพรรค หรือเป็นตัวแทนลงรับสมัครเลือกตั้งของพรรคการเมือง และมีส่วนที่ยังไม่เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเช่น การช่วยพรรคหาทุน หรือการบริจาคเงินให้แก่พรรคการเมือง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองใดๆเลย

สรุปข้อขัดแย้งที่ได้กล่าวมานั้นสามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้

ข้อมูลในงานวิจัยในส่วนของรูปแบบการแสดงออกการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นพบว่ามียุทธศาสตร์เป้าหมายในงานวิจัยที่เข้าร่วมชุมนุมจำนวนทั้งหมด 33 คนจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด 40 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในส่วนมากนั้นจะมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการแสดงออกการมีส่วนร่วมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีด้วยการออกไปร่วมชุมนุม โดยมีเหตุผลในการชุมนุมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ ต้องการการแสดงความคิดเห็นและความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม เกิดความเดือดร้อนในชีวิตประจำวันของตนเอง ไม่พอใจในการดูหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของฝ่ายตรงกันข้ามจึงได้ออกมาชุมนุม ยังพบว่ามียุทธศาสตร์เป้าหมายในงานวิจัยที่ไม่ได้ออกไปร่วมชุมนุมเป็นจำนวนน้อยมากและยังมีอีกส่วนที่ได้ทำการออกไป

ชุมนุมแต่ไม่มีการแสดงออกภายในสังคมที่ตนเองอยู่ว่าเป็นกลุ่มคนเสียหลักสิทธิ์ หรือได้เอาเรื่องราวของตนเองไปเล่าให้แก่คนอื่นฟังมาก

ในส่วนจากรูปแบบการแสดงออกถึงการเป็นกลุ่มคนเสียหลักสิทธิ์ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่าการแสดงออก 2 รูปแบบคือ การแสดงออกด้วยวาจา และการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ เช่น ป้ายให้กำลังใจ ธงชาติ หรือสิ่งของต่างๆ ที่แสดงออกถึงการเป็นคนเสียหลักสิทธิ์ จากข้อมูลทั้งหมดที่ได้จะพบว่ามีการแสดงออกว่าตนเองเป็นกลุ่มคนเสียหลักสิทธิ์น้อยมาก โดยมีเพียง 12 คน จากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมดที่มีจำนวนถึง 40 คน ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีเหตุผลที่ไม่ได้แสดงออกตนเองในสังคมว่าเป็นคนเสียหลักสิทธิ์นี้ คือความกลัวสภาพสังคมที่ตนทำงาน และสภาพสังคมที่ตนอาศัยขณะช่วงเวลานั้น กลัวอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับตนเอง ไม่ต้องการให้เกิดการแบ่งแยกในสังคมขึ้นอีกครั้ง และไม่มีเวลาจำเป็นเพราะว่าตนเองได้ออกไปชุมนุมแล้ว

จากข้อมูลในส่วนของการสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจของคำว่าความร่วมมือทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบเกือบจะทุกข้อ แต่ก็ยังมีบางข้อที่มีการตอบที่น้อย หรือไม่มีเลย เช่น ในข้อที่ไม่มีคนตอบการที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมืองหรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง และการที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่ง จะเห็นได้ว่า ข้อเหล่านี้ยังไม่ได้มีการเกิดขึ้นในเมืองไทย เพราะเป็นวัฒนธรรมการเมืองของต่างประเทศ ซึ่งในประเทศไทยนั้นพรรคการเมืองจะได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลอยู่แล้ว ส่วนในข้อที่มีคนตอบเป็นจำนวนเยอะ เช่น การที่บุคคลเข้าสมัครแข่งขันเป็นผู้รับเลือกตั้ง และการที่บุคคลเป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคหรือได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรค รวมถึงการที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อเหล่านี้มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบเต็มจำนวน 40 คนหรือไม่ก็เกือบจะทั้งหมดเพราะว่าข้อเหล่านี้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เห็นตามสื่อชนิดต่างๆ ที่ได้เผยแพร่ออกมาในช่วงเวลาของการเลือกตั้งหรือการมีกิจกรรมทางการเมืองต่างๆ จึงทำให้เกิดการเลือกตอบอย่างมีจำนวนมาก

และในส่วนของการพฤติกรรมจริงของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด 14 ข้อนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตอบในข้อที่มีส่วนร่วมเป็นจำนวนน้อยมากเนื่องจากในจำนวนทั้งหมด 14 ข้อนั้นเป็นข้อที่กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่ต้องเป็น

สมาชิกหรือบุคคลของพรรคการเมือง โดยตรงและมีข้อที่ไม่ได้เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองที่เกิดในประเทศไทยอยู่ 2 ข้อคือ การช่วยพรรคหาเงินสนับสนุนและการบริจาคเงินแก่พรรคการเมือง ส่วนในข้อที่มีตอบอยู่ในเกณฑ์ที่มากนั้นคือการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง และการพูดจาหว่านล้อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อเหล่านี้เป็นรูปแบบของปฏิบัติในสังคมอยู่แล้ว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่องการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของ “กลุ่มคนเสื้อหลากสี” ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ในการทำงานวิจัย 3 ข้อ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
2. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
3. เพื่อศึกษารูปแบบการแสดงออกการและมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด 3 ส่วน คือ แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสาร แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต มาประกอบเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการศึกษาโดยอาศัยหลักแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาให้บุคคลอธิบายเรื่องราวและประสบการณ์ต่างๆของตนเอง ที่เป็นประสบการณ์ตรง ไม่ว่าจะเป็นการร่วมชุมนุม เหตุผลของการชุมนุม เป็นต้น โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์, แบบเจาะลึกกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย ซึ่งเป็นสมาชิกที่ได้ร่วมกลุ่มกับคนเสื้อหลากสีในสถานการณ์การชุมนุมหรือทำกิจกรรมจริงๆ หรือสมาชิกที่ได้รับตามผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถสรุปผลงานวิจัยและเรียบเรียงตามปัญหามาวิจัยแต่ละข้อได้ดังนี้

สรุปผลงานวิจัย

1. ปัจจัยใดที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์

ในการสรุปผลการวิจัยในส่วนของปัจจัยใดที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ สามารถสรุปและจัดเรียงตามลำดับของคำถามที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบไว้ได้ดังนี้

- 1.1 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีที่เป็นเป้าหมายในงานวิจัยชั้นนี้ สามารถแบ่งได้ออกเป็น 3 ประเภทคือ

1.1.1. ถูกชักจูงจากคนรอบข้าง

1.1.2. แสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อต่างๆด้วยตนเอง

1.1.3. อยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจ

ซึ่งจะเห็นจากผลของงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลมานั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีรูปแบบในการเริ่มรู้จักหรือเข้าร่วมกลุ่มกับกลุ่มคนเสียหลายสิด้วยการถูกชักชวนโดยเพื่อนฝูงหรือคนรอบข้างของตนเป็นจำนวนมากที่สุดซึ่งมีจำนวน 20 คนจากจำนวนทั้งหมดของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจำนวน 40 คน โดยจะเห็นว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้เลือกตอบในข้อที่ว่าแสวงหาข่าวสารจากกลุ่มโดยผ่านสื่อชนิดต่างๆมีจำนวน 15 คน และอยู่ใกล้แหล่งชุมนุมและเกิดความสนใจ จำนวน 5 คน ตามลำดับ

สรุปผลจากข้อมูลของปัจจัยที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของคนเสียหลายสิ้นั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ เลือกตอบในข้อที่ชักจูงให้เข้าร่วมกลุ่มโดยคนรอบข้าง เป็นส่วนมากเป็นเพราะ ความสนิทสนมในกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มที่อยู่ในสังคมเดียวกันคนไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสนิทสมัยเรียน เพื่อนที่ทำงาน รวมถึงคนรัก ทำให้เกิดการชักจูงในการเข้าร่วมได้ง่ายกว่าบุคคลอื่นซึ่งในขณะเวลานั้นความน่าเชื่อถือของบุคคลที่สนิทสนมมีมากกว่าความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่ออกมาตามสื่อชนิดต่างๆ

1.2 ส่วนของประสบการณ์การชุมนุมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นก่อนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนเสียหลายสิ จากผลในการเก็บข้อมูลพบว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่มีจำนวน 2 คนจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมดจำนวน 40 คน ที่เคยมีประสบการณ์ร่วมชุมนุมกับกลุ่มอื่นๆก่อนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนเสียหลายสิ โดยกลุ่มที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เข้าร่วมชุมนุมนั้นคือ กลุ่มแฟนคลับวงออกัส และกลุ่มรณรงค์ต่อต้านการทารุณสัตว์ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่เป็นส่วนมากซึ่งมีจำนวน 38 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นไม่มีประสบการณ์ในการร่วมชุมนุมทางการเมืองเลย และเป็นกรรวมกลุ่มที่เกิดขึ้นเฉพาะกิจเท่านั้น

สรุปผลจากข้อมูลของประสบการณ์การชุมนุมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นส่วนมากจะไม่เคยร่วมชุมนุมหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการชุมนุมใดๆเลย หรือแม้กระทั่งผู้ที่เคยเข้าร่วมชุมนุมนั้นก็ไม่มีกรร่วมชุมนุมที่มีความ

เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางการเมืองเลย จากข้อมูลจึงทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นที่ได้เข้าร่วมชุมนุมได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการชุมนุมที่มีเนื้อหาทางการเมืองจากการร่วมกลุ่มกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นครั้งแรกหมดทุกคน

1.3 ด้านการรู้จักหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น จากผลการเก็บข้อมูลพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีโดยสื่อทั้งหมด 3 ประเภทคือ

1.3.1. สื่อบุคคล

1.3.2. สื่อออนไลน์

1.3.3. สื่อมวลชนทั่วไปเช่นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

จากข้อมูลของการรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ได้มีการรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ผ่านสื่อบุคคลเป็นจำนวนมากที่สุดคือ 23 คน โดยรวมจากกลุ่มเป้าหมายโดยการสัมภาษณ์, และกลุ่มเป้าหมายที่ตอบบนอินเทอร์เน็ตจากทั้งหมดจำนวน 40 คน รองลงมาเป็นสื่อออนไลน์ซึ่งมีจำนวน 9 คน และอันดับสุดท้ายคือสื่อมวลชนทั่วไป ซึ่งมีจำนวน 8 คน โดยแบ่งเป็น โทรทัศน์จำนวน 6 คน และ หนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร 2 คน โดยที่ วิทยุ นั้นไม่มีผู้ได้รู้จักกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านสื่อช่องทางนี้เลย

สรุปผลในส่วนของการรู้จักหน้า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมาย โดยจะเห็นได้ว่า เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นเป็นสื่อออนไลน์ประเภทหนึ่ง แต่กลับมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นรู้จัก เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีจากสื่อออนไลน์รองลงมาจากสื่อบุคคล สืบเนื่องจากช่วงเวลานั้น สื่อบุคคลมีความสามารถในการชักชวนหรือสร้างความรู้จักได้ง่ายกว่าและยังมีแรงดึงดูดจากประสบการณ์ของการบอกเล่าของบุคคลต่อบุคคล ทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นรู้จักได้ง่าย ซึ่งรูปแบบนี้จะมาลักษณะเป็นการบอกเล่าปากต่อปาก จึงทำให้เกิดการแพร่กระจายหรือทำให้รู้จักได้อย่างง่ายที่สุด

1.4 ในด้านของการแสดงความคิดเห็นต่อคนเสื้อหลากสีนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการแสดงความคิดเห็นต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีไว้ 3 รูปแบบคือ

1.4.1. มีความรู้สึกดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่ออกมาชุมนุม

1.4.2. มีความชอบรูปแบบการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

1.4.3. มีความแสดงออกทางการเมืองโดยการแสดงจุดยืนว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับกลุ่มที่ออกมา

จากข้อมูลในส่วนของ การแสดงความคิดเห็นต่อคนเสื้อหลากสีพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความคิดเห็นต่อการชุมนุมของคนเสื้อหลากสี โดยต้องการแสดงจุดยืนทางการเมืองของตนเองว่าตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีการชุมนุมและต้องการแสดงความคิดเห็นของตนเองทางการเมืองเป็นจำนวน 15 จาก จำนวน 33 คน ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความรู้สึกที่ดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นจำนวนรองลงมา โดยที่มีความชอบรูปแบบของการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นเป็นจำนวนน้อยที่สุดคือ 7 คน จากจำนวน 33 คนที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ออกไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี

สรุปผลในส่วนของ การแสดงความคิดเห็นต่อคนเสื้อหลากสีพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความคิดเห็นต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีไปในทิศทางที่เป็นบวก คือกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีความชื่นชอบหรือชื่นชมกลุ่มคนเสื้อหลากสีในลักษณะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น รูปแบบทางการชุมนุม การแสดงออกจุดยืนของกลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายวิจัยได้เลือกตอบไปในทิศทางที่มีความรู้สึกดีร่วมและความชื่นชอบ โดยไม่มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ตอบเป็นเชิงลบหรือ การแสดงความคิดเห็นด้วยเลยจึงแสดงได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีทัศนคติเชิงบวกกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี จึงเกิดการเข้าร่วมชุมนุมและเกิดความชื่นชมด้วยเหตุผลต่างๆของตน

1.5 ส่วนของความคิดเห็นที่มีต่อการรวมกลุ่มในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสีในอนาคตนั้น จากข้อมูลสรุปว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย มีความเห็นด้วยอยู่ 3 รูปแบบคือ

1.5.1. เข้าร่วมชุมนุม

1.5.2. ไม่เข้าร่วมชุมนุม

1.5.3. ขอคูเหตุการณ์ในอนาคตโดยยังไม่ให้คำตอบอย่างแน่นอน

จากข้อมูลทั้งหมดจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะเลือกเหตุผลว่าครั้งต่อไปจะมีการชุมนุมเพื่อวัตถุประสงค์อะไร และระยะเวลาของการชุมนุมนั้นรวมถึงสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งมีจำนวน 24 คน

จากจำนวนทั้งหมด 40 คน ซึ่งรองลงมา คือยืนยันว่าไม่เข้าร่วมชุมนุมและจะไม่ออกไปชุมนุมอีกครั้งเป็น จำนวน 11 คน และมีผู้ที่ยืนยันว่าตนออกไปชุมนุมแน่นอน จำนวน 5 คน ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด

สรุปผลในส่วนของความคิดเห็นที่มีต่อการร่วมชุมนุมในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสี พบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะตอบคำถามในส่วนใหญ่ก็คือไม่แน่ใจหรือขอดูเหตุการณ์ในอนาคตก่อน โดยในแต่ละคนนั้นมีเหตุผลที่แตกต่างกัน จึงทำให้เห็นว่ารูปแบบการรวมกลุ่มของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นเป็นรูปแบบการรวมกลุ่มที่มีเลือกดูเป็นประเด็นมากกว่าที่จะเป็นรูปแบบที่สมาชิกมีความจงรักภักดีต่อกัน

1.6 ทางด้านการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีหลังจากการชุมนุมในเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม 2553 นั้นจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย ยังมีการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีอยู่ จำนวน 37 คนและมีอีกจำนวน 3 คนที่ไม่ได้ติดต่อกับกลุ่มคนที่เป็นคนเสื้อหลากสีอีกเลยหลังจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา

สรุปผลในส่วนของ การติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีหลังจากเหตุการณ์การชุมนุม นั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นยังมีการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีอยู่เป็นจำนวนมาก เพราะในกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ได้มีการติดต่อก็คือ เพื่อนหรือคนสนิทที่อยู่ในสังคมของตน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มคนที่ชักชวนกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นก็คือกลุ่มคนที่มีความรู้จักสนิทสนม หรือมีความคิดเห็นทางการเมืองในลักษณะเดียวกับตน จึงทำให้เกิดการติดต่อพูดคุยหรือการติดต่อสื่อสารในภายหลังจากเหตุการณ์ที่ได้ผ่านไป

2.กระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์

ในการสรุปผลการวิจัยในส่วนของกระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มสังคมออนไลน์เป็นอย่างไร สามารถสรุปและจัดเรียงตามลำดับของคำถามที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบไว้ได้ดังนี้

2.1รูปแบบในการรับข่าวของกลุ่มคนสื่อหลากหลายสื่อนั้นมีทั้งหมด 3 รูปแบบของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกใช้ดังนี้

2.1.1.สื่อบุคคล

2.1.2.สื่อออนไลน์

2.1.3.สื่อมวลชนทั่วไปเช่นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

โดยสรุปข้อมูลจากที่ได้มานั้นพบว่าสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้เลือกใช้มากที่สุด คือสื่อบุคคล ซึ่งมีจำนวน 17 คน โดยที่สื่อออนไลน์มีจำนวน 14 คน และสื่อมวลชน จำนวน 9 คน โดยแบ่งออกเป็น โทรทัศน์จำนวน 5 คน วิทยุ จำนวน 2 คนและสิ่งพิมพ์จำนวน 2 คนตามลำดับ

สรุปผลในส่วนของคุณภาพรูปแบบในการรับข่าวของกลุ่มคนสื่อหลากหลายของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในครั้งนี้เลือกที่จะรับข่าวสารของกลุ่มคนสื่อหลากหลายจากสื่อบุคคลมากกว่าสื่อชนิดอื่น เพราะในขณะช่วงเวลานั้นความรวดเร็วในการส่งต่อข่าวสารนั้นสามารถเกิดได้หลายช่องทางไม่ว่าจะเป็นสื่อบุคคล สื่อออนไลน์ หรือ สื่อมวลชนทั่วไป แต่สื่อที่มีสภาพแวดล้อมที่อยู่ใกล้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่สุดคือสื่อบุคคล โดยสื่อบุคคลนั้นได้รับข่าวสารมาจากสื่อชนิดต่างและได้นำข่าวสารมากระจายหรือบอกเล่าในสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่ตนอยู่ตามลักษณะของการบอกกล่าว จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเกิดการรับข่าวสารได้อย่างรวดเร็วและเป็นสื่อที่มีความคล่องตัวในการรับมากที่สุดจึงทำให้มีการเลือกรับข่าวสารจากสื่อบุคคลเป็นอันดับแรก

2.2ส่วนของความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับนั้นจากผลของงานวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทุกคนนั้นเคยได้รับข่าวสารที่มีการบิดเบือนหรือผิดไปจากเดิมทุกคน โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการตรวจสอบข่าวสารด้วยการใช้สื่อทั้งหมด 3 ประเภทในการตรวจสอบข่าวสารดังนี้

2.2.1. สื่อบุคคล

2.2.2. สื่อออนไลน์

2.2.3. สื่อมวลชนทั่วไปเช่นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

จากข้อมูลสรุปได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตรวจสอบข้อมูลด้วยสื่อบุคคลเป็นจำนวน 13 คน ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด โดยรองลงมาเป็นสื่อออนไลน์ซึ่งมีจำนวน 11 คน และสื่อมวลชนเป็นอันดับสุดท้าย โดยแบ่งออกเป็นโทรทัศน์จำนวน 7 คนและสิ่งพิมพ์ 2 คน ซึ่งในผลงานวิจัยนั้นมีผู้ที่ไม่ตรวจสอบข่าวสารเลย เป็นจำนวน 7 คน

สรุปผลในส่วนของความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายจากผลการเก็บข้อมูลจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้มีการเคยรับข่าวสารที่ไม่เป็นความจริงหรือข่าวที่มีความบิดเบือนทุกคน โดยที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจึงได้มีการเลือกตรวจสอบข่าวสารโดยใช้สื่อบุคคลเป็นจำนวนมาก เนื่องจากความสนิทสนมและความน่าเชื่อถือของบุคคลที่อยู่ในสังคมกับตน รวมถึงความไว้วางใจกับแหล่งข่าวที่ตนได้ตรวจสอบ ส่วนสื่อที่รองลงมานั้นคือสื่อออนไลน์โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจะเลือกใช้สื่อออนไลน์เนื่องจากความรวดเร็วของข่าวสารที่มีอยู่ตลอดรวมถึงสามารถนำเอาข้อมูลที่ตนเองที่ได้ไปตรวจสอบบนสื่อออนไลน์ที่มีการให้ข้อมูลได้อย่างสะดวก

2.3 ส่วนของการส่งต่อข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมาของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการเลือกที่จะส่งข้อมูลที่ตนได้รับมาจากสื่อชนิดต่างๆ จำนวน 35 คน และมีผู้ที่ไม่ได้ส่งข้อมูลต่อเพียงจำนวน 5 คน ซึ่งรูปแบบของการส่งต่อข้อมูลข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับมานั้นพบว่ามี 2 รูปแบบที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกส่งดังนี้

2.3.1. สื่อบุคคล โดยการบอกเล่าให้ฟัง

2.3.2. สื่อออนไลน์ เช่น การโพสต์ข้อความลงบน เฟซบุ๊ก(Facebook)

สื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้ในการส่งต่อข่าวสารนั้นโดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เลือกใช้สื่อบุคคลเป็นจำนวน 19 คน และใช้สื่อออนไลน์ด้วยการโพสต์ลงเฟซบุ๊ก(Facebook) จำนวน 15 คน จากจำนวนทั้งหมด 35 คน ซึ่งมีจำนวนเพียง 5 คนเท่านั้นที่ไม่ได้ส่งต่อข่าวสารด้วยวิธีใดๆเลย

สรุปผลในส่วนของการส่งต่อข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมาของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเลือกที่จะใช้สื่อบุคคลและสื่อออนไลน์ที่มีความใกล้เคียงกัน เนื่องจากในช่วงเวลานั้นการส่งต่อข่าวสารที่ตนได้รับมานั้นเป็นประเด็นที่ได้รับความน่าสนใจ ไม่ว่าข่าวสารที่ตนได้รับมาจากช่องทางใดก็ตามก็จะมีกรบอกเล่าโดยทันทีไม่ว่าจะเป็นในที่ทำงาน บอกคนสนิทที่ตนติดต่อดูด้วยการพูดต่อหน้า หรือโทรศัพท์ก็ตาม แต่ยังมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยบางส่วนที่ได้นำเอาข้อมูลที่ตนเองได้รับมานั้นไปโพสต์ลงเฟซบุ๊ก(Facebook) ของตนเพื่อกระจายข่าวสารให้เพื่อนของตนหรือคนที่ตนรู้จักได้รับรู้และสามารถแบ่งปันข้อมูลได้อย่างในวงกว้าง

2.4การส่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้นำไปส่งต่อหรือเผยแพร่ลงบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของตนนั้นพบว่า มีการนำเอาข้อมูลหรือข่าวสารรวมถึงการแสดงออกของกลุ่มคนเสื้อหลากสีโพสต์ลง เฟซบุ๊ก(Facebook)เป็นจำนวน 35 คน จากทั้งหมด 40 คน โดยมีรูปแบบในการส่งต่อข้อมูลอยู่ 2 แบบคือ การโพสต์ลิงค์หรือข้อความลงบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของตนเอง และมีการโพสต์รูปภาพที่แสดงถึงการเป็นคนเสื้อหลากสีหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีเพียงแค่จำนวน 5 คนไม่ได้ทำการโพสต์ข้อความหรือการแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีลงไปใน เฟซบุ๊ก(Facebook)

สรุปผลในส่วนของการส่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้นำไปส่งต่อหรือเผยแพร่ลงบน เฟซบุ๊ก(Facebook) พบว่าหลังจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นได้รับข้อมูลมาส่วนหนึ่งที่ใช้เฟซบุ๊กในการส่งต่อข่าวสารเป็นอันดับแรก แต่หลังจากนั้นก็จะมีกรกระจายข้อมูลข่าวสารที่ตนเองได้เกี่ยวกับคนเสื้อหลากสีลงในเฟซบุ๊ก(Facebook)ของตนเพื่อให้เพื่อนหรือคนที่ตนรู้จักได้รับทราบข้อมูลนั้นๆ โดยรูปแบบในการส่งต่อข้อมูลข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มานั้นจะมีอยู่ 2 ลักษณะคือการโพสต์ข้อความหรือลิงค์ข่าวต่างๆที่ตนได้รับมาเพื่อให้คนอื่นได้รับรู้ และการแสดงความคิดเห็นต่อข่าวสารที่ตนเองได้รับมาในช่วงเวลานั้นๆ

3.รูปแบบการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นเป็นอย่างไร

ในการสรุปผลการวิจัยในส่วนของรูปแบบการแสดงออกการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นเป็นอย่างไรสามารถสรุปและจัดเรียงตามลำดับของคำถามที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยตอบไว้ได้ดังนี้

3.1 การร่วมชุมนุมกับคนเสื้อหลากสีในเดือนเมษายน 2553 ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น ได้มีการเข้าร่วมชุมนุมทั้งหมด 33 คน จากทั้งหมดจำนวน 40 คน โดยมี 7 คนที่ไม่ได้เข้าร่วมชุมนุม โดยสามารถแบ่งเหตุผลของการชุมนุมได้ 3 รูปแบบ คือ

3.1.1 ต้องการแสดงความคิดเห็นและเกิดความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม

3.1.2 เกิดความเคียดแค้นในการใช้ชีวิตประจำวันของตนเอง

3.1.3 ไม่พอใจต่อการดูหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของฝ่ายตรงกันข้ามจึงได้ออกมาชุมนุม

จากข้อมูลที่ได้ในการเก็บข้อมูลในส่วนของเหตุผลที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ออกมาร่วมชุมนุมครั้งนี้ กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยต้องการแสดงความคิดเห็นและเกิดความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม ซึ่งมีจำนวน 22 คน รองลงมาคือ ไม่พอใจต่อการดูหมิ่นสถาบันเบื้องสูงของฝ่ายตรงกันข้ามจึงได้ออกมาชุมนุม จำนวน 8 คนและ เกิดความเคียดแค้นในการใช้ชีวิตประจำวันของตนเองซึ่งมีจำนวน 5 คน

สรุปผลในส่วนของกรร่วมชุมนุมกับคนเสื้อหลากสีของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ได้มีการออกไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีมีจำนวนมาก โดยมีเพียงแค่ 5 คนเท่านั้นที่ไม่ได้ออกไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี จากในข้อมูลจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีเหตุผลที่ออกไปร่วมชุมนุมมากที่สุดคือ เกิดความไม่พอใจในฝ่ายตรงกันข้าม จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น มีความไม่พอใจต่อการกระทำของอีกฝ่ายมากกว่าที่จะออกไปด้วยเหตุผลทางการเมืองอื่นๆ ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักของกลุ่มคนเสื้อหลากสีคือออกมาเพื่อเรียกร้องและหยุดการกระทำของฝ่ายที่ตนไม่เห็นด้วย

3.2 เหตุผลที่ไม่ต้องออกไปชุมนุมทั้งที่สามารถแสดงตนผ่าน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้

โดยกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 2 รูปแบบคือ

3.2.1 ต้องการแสดงพลังให้คนในสังคมได้เห็น

3.2.2 บรรยากาศร่วมในเหตุการณ์การชุมนุม

ผลการวิจัยมีดังนี้ กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยส่วนใหญ่ได้มีการเลือกในข้อต้องการแสดงพลังให้คนในสังคมได้เห็น ซึ่งมีจำนวน 27 คนจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ออกไปชุมนุมทั้งหมด 35 คน และมีผู้ที่ต้องการบรรยากาศร่วมในเหตุการณ์ชุมนุมเพียงแค่ 7 คนเท่านั้น

จากข้อมูลทั้งหมดนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยต้องการที่จะออกไปแสดงออก เนื่องจากต้องการแสดงพลังให้กลุ่มคนหรือประชาชนได้เห็นถึงความไม่พอใจในตนเองที่มีต่อความคิดเห็นทางการเมืองของอีกกลุ่มรวมถึงบรรยากาศในสถานที่ชุมนุมที่ได้ไปสัมผัสทำให้เกิดอารมณ์ร่วมมากกว่า จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยออกไปร่วมชุมนุม

3.3 รูปแบบในการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจากผลวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการแสดงออกในรูปแบบการมีส่วนร่วมอยู่ 2 รูปแบบคือ

3.3.1. แสดงออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตนตามที่ทำงาน หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเอนเอียง

3.3.2. แสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์เช่นป้ายให้กำลังใจตามสถานที่ต่างๆ

ผลการวิจัยมีดังนี้ กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกที่จะแสดงออกแสดงออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตนตามที่ทำงาน หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเอนเอียง จำนวน 8 คน และในส่วนของแสดงออกด้วยรูปแบบสัญลักษณ์เช่นป้ายให้กำลังใจมีจำนวน 4 คน จากทั้งหมด 40คนซึ่งจะเห็นได้ว่ามีผู้ที่ไม่ได้แสดงออกเลยซึ่งมีมากกว่าครึ่งจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยทั้งหมด โดยมีการให้เหตุผลออกเป็น 4 ประการที่ไม่ต้องการแสดงออกเลยคือ

- ก.สถานภาพในสังคมที่ทำงานและสังคมภายนอก
- ข.กลัวความอันตรายส่วนบุคคล
- ค.ไม่ต้องการให้เกิดความแบ่งแยกของสังคมเกิดขึ้นอีก
- ง.ไม่มีความจำเป็นเพราะออกไปชุมนุมแล้ว

จากจำนวนของผู้ที่ไม่แสดงออกเลยนั้นสามารถแจกแจงได้ดังนี้ มีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ตอบเหตุผลที่ไม่แสดงออกเพราะสถานภาพในสังคมที่ทำงานและภายนอกจำนวน 12 คน รองลงมา กลัวความอันตรายส่วนบุคคล 8 คน และ ไม่ต้องการให้เกิดความแบ่งแยกของสังคมเกิดขึ้นอีก อีกทั้งไม่มีความจำเป็นเพราะออกไปชุมนุมแล้ว ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ตอบเป็นจำนวน 4 คนเท่าๆกัน

สรุปผลในส่วนของรูปแบบในการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยพบว่ารูปแบบการแสดงออกในการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะมีเพียง 2 รูปแบบเท่านั้นคือการแสดงออกด้วยคำพูดและการแสดงออกด้วยสัญลักษณ์ต่างๆว่าเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสี แต่มีข้อสังเกตว่ากลุ่มเป้าหมายเลือกที่จะไม่แสดงออกเลยในสังคมที่ตนอยู่อาศัยเป็นส่วนมากเนื่องจาก กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้มีความกลัวต่อการใช้ชีวิตในสังคมไม่ว่าจะเป็นด้านที่ทำงาน หรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นในสังคมจึงทำให้กลุ่มเป้าหมายมีการแสดงออกที่น้อยว่าเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสี

3.4 ส่วนของความเข้าใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้ทำการตอบทั้งหมด 14 ข้อซึ่งสามารถ สรุปผลได้ดังนี้

- 1.การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งเร้าทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 3 คน
- 2.การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 33 คน
- 3.การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 25 คน
- 4.การที่บุคคลพยายามพูดจาหวานล่อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง มีจำนวนผู้ตอบ 25 คน
- 5.การที่บุคคลคิดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า มีจำนวนผู้ตอบ 29 คน
- 6.การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 18 คน

7.การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

8.การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 37 คน

9.การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 35 คน

10.การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่งเช่น เป็นสมาชิกพรรคโดยทำงานให้พรรคการเมืองเป็นประจำเสมอ มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

11.การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค มีจำนวนผู้ตอบ 19 คน

12.การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค มีจำนวนผู้ตอบ 40 คน

13.การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 40 คน

14.การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับการเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 14 คน

สรุปผลในส่วนของความเข้าใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้ทำการตอบทั้งหมด 14 ข้อ ทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบเกือบทุกข้อ แต่มีเพียง 2 ข้อเท่านั้นที่ไม่มีการตอบเลย เพราะ ใน 2 ข้อนี้เป็นรูปแบบการเมืองที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นในเมืองไทยและยังไม่เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองที่นิยมในสังคมไทยมากนัก แต่จะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีแนวโน้มที่จะตอบในข้อที่มีการเห็นการกระทำของกลุ่มนักการเมืองหรือผู้ที่มีส่วนร่วมกับพรรคการเมืองในคะแนนที่สูงเกินกว่าครึ่ง เพราะสามารถเห็นการกระทำเหล่านี้ได้จากสื่อต่างๆที่มีการนำเสนอในช่วงของการเลือกตั้ง หรือหาเสียง เป็นต้น

ในส่วนของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจำนวน 14 ข้อซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.การที่บุคคลสนองตอบต่อสิ่งรื้อทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

2.การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 40 คน

3.การที่บุคคลริเริ่ม อภิปราย ถกเถียงทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 20 คน

4.การที่บุคคลพยายามพูดจาหวานล่อมให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งทางใดทางหนึ่ง มีจำนวนผู้ตอบ 33 คน

5.การที่บุคคลคิดเครื่องหมายหรือแผ่นป้ายโฆษณาทางการเมืองบนเสื้อผ้า มีจำนวนผู้ตอบ 10 คน

6.การที่บุคคลติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรือผู้นำทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 4 คน

7.การที่บุคคลช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

8.การที่บุคคลเข้าร่วมในการประชุมทางการเมือง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

9.การที่บุคคลสละเวลาเพื่อช่วยหาเสียงเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 15 คน

10.การที่บุคคลและสมาชิกผู้กระตือรือร้นของพรรคการเมืองหนึ่งเช่น เป็นสมาชิกพรรคโดยทำงานให้พรรคการเมืองเป็นประจำเสมอ มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

11.การที่บุคคลเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค หรือการประชุมวางแผนของพรรค มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

12.การที่บุคคลช่วยหาทุนให้กับพรรค มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

13.การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

14.การที่บุคคลเข้าสมัครเป็นผู้รับการเลือกตั้ง มีจำนวนผู้ตอบ 0 คน

สรุปผลในส่วนของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่ได้มีการตอบทั้งหมด 14 ข้อนั้นพบว่าในส่วนมากนั้นมีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเลือกไม่ตอบเลยซึ่งมีจำนวนถึง 9 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 14 ข้อ และมีผู้ตอบเต็มจำนวนอยู่ 1 ข้อคือ การที่บุคคลลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องทำตามกฎหมายการเลือกตั้งของประเทศไทยอยู่แล้ว เป็นต้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายผลเพิ่มเติมได้ตามประเด็นต่างๆดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย
2. ปัจจัยการเกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
3. กระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี
4. รูปแบบการแสดงออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

จากผลของงานวิจัยในส่วนของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีลักษณะที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัสนัย นุตาลัย(2540) ที่ระบุว่ากลุ่มคนชั้นกลางนั้นมีลักษณะที่มีความคิดที่รับได้รับอิทธิพลจากตะวันตก มีการศึกษาดี มีความคาดหวังในชีวิตที่สูง มีความตื่นตัว ติดตามและรับรู้ข่าวสารทางการเมืองอย่างกว้างขวาง รวมไปถึงมีความสามารถในการสื่อสารทางการเมืองค่อนข้างดี โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีรูปแบบลักษณะที่มีความคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับแนวคิดข้างต้น

ในข้อมูลทางกายภาพของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะเป็นกลุ่มคนที่มีการศึกษาสูง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะที่มีความเป็นชนชั้นที่มีการศึกษาและไม่นิยมความรุนแรงหรือความไม่สุภาพทั้งทางวาจาและการแสดงออกภายนอกทางสังคม โดยสังเกตจากคำตอบของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยในหัวข้อของความคิดเห็นที่มีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีนี้ จะเห็นได้ว่ามีคำตอบที่บ่งบอกถึงความไม่ชอบในความรุนแรงและความไม่สุภาพในการชุมนุมของกลุ่มอื่น ซึ่งทำให้กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีลักษณะที่มีความแตกต่างเชิงกายภาพและตอบโต้ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้ดีที่สุดในการเลือกที่จะร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี อีกทั้งกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความสามารถในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีความรู้ และอาชีพของคนในด้านต่างๆ ซึ่งทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีรูปแบบในการรับข่าวสาร ตรวจสอบข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีและข่าวสารทางการเมืองในช่วงนั้นได้หลายช่องทาง

จากข้อมูลในงานวิจัยจะพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเป็นกลุ่มที่มีความสนใจทางการเมืองอยู่ในระดับที่ต่ำมาก เนื่องจากในผลวิจัยในส่วนของการเข้าร่วมชุมนุมในครั้งต่อไปของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเลือกตอบในส่วนที่มีคำตอบที่เป็นลักษณะไม่แน่ใจหรือขอคูเหตุการ์ณที่จะเกิดขึ้นก่อนจะออกมาชุมนุมอีกครั้ง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะที่ไม่มีความจงรักภักดีต่อกลุ่มของคนเสื้อหลากสีอย่างชัดเจน ซึ่งต่างจากกลุ่มคนที่เป็นสมาชิกของกลุ่ม นปช.(เสื้อแดง)หรือกลุ่มพันธมิตร(เสื้อเหลือง)เนื่องจากเหตุผลที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยออกมาร่วมชุมนุมนั้น มีลักษณะคำตอบที่เป็นความเดือดร้อนส่วนบุคคล ในส่วนของการแสดงออกทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นจะเห็นได้ว่า มีจำนวนมากกว่าครั้งที่ไม่มีการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสีเลย เนื่องจากเหตุผลที่มีลักษณะในการเกิดความอันตรายหรือไม่สะดวกในการใช้ชีวิตประจำวันในสังคมของตน

ในส่วนของการรวมกลุ่มของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นได้มีลักษณะการรวมกลุ่มที่เป็นเครือข่ายเกิดผ่านทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีบนเฟซบุ๊ก(Facebook) โดยจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการรวมตัวของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเป็นรูปแบบของการเชิญชวนระหว่างเพื่อน ญาติ หรือคนรักของตน โดยการเกิดกลุ่มของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นมีลักษณะเป็นการเกิดกลุ่มที่มีรูปแบบจากความเดือดร้อนหรือความรู้สึกไม่พอใจต่อสถานการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ก่อนที่จะได้มีการรวบรวมคนในสังคมโดยการสร้างแฟนเพจ (Fanpage) ขึ้นมาเพื่อเป็นแหล่งรวมบุคคลที่มีความสนใจและความรู้สึกทางการเมืองในลักษณะเดียวกันและก่อให้เกิดการนัดหมายเพื่อร่วมชุมนุมเกิดขึ้นมา

ปัจจัยที่ทำให้เกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีพบว่า เหตุผลที่กลุ่มคนเสื้อหลากสีเกิดการรวมตัวเกิดขึ้นเนื่องจาก ความไม่พอใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะช่วงเวลานั้น ไม่ว่าจะเป็นความไม่พึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมในสังคมที่ส่งผลกระทบต่อการทำงาน การใช้ชีวิตประจำ และความไม่ชอบกลุ่มชุมนุมอีกกลุ่มด้วยความคิดเห็นส่วนตัว จึงเกิดการรวมกลุ่มของกลุ่มคนเสื้อหลากสีเกิดขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Feldman และ Arnold(2532) เรื่องการแบ่งประเภทกลุ่มตามลักษณะที่เกิด คือกลุ่มจากการรวมตัวตามธรรมชาติ คือกลุ่มเพื่อน คือกลุ่มไม่เป็นทางการ ซึ่งปัจจัยนี้ทำให้เกิดความสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลสันน์ กฤษณะภูติ(2532) กล่าวว่าปัจจัยที่เกิดการรวมกลุ่มได้แก่

1. ปัจจัยด้านสังคม คือ ความต้องการเป็นกลุ่มก้อนทางสังคม เพื่อช่วยเหลือและพึ่งพาอาศัย กลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นในส่วนมากล้วนมีการรวมตัวที่เกิดจากการชักชวนจากเพื่อนคู่เพื่อนที่ตนรู้จัก เข้ามาร่วมกลุ่มเพื่อที่จะต้องการแสดงพลังหรือความไม่เห็นด้วยต่อเหตุการณ์ในขณะนั้น

2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ คือการมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน การรวมกลุ่มของคนเสื้อหลากสีในช่วงนั้นจะเห็นได้ว่าบางบุคคลที่ได้เข้ามาร่วมกลุ่มนั้นเกิดจากความเดือดร้อนส่วนบุคคลในหน้าที่การงานหรือการค้าขายของตนเอง ซึ่งไม่ใช่เหตุผลทางการเมืองเลย

3. ปัจจัยทางเทคโนโลยี เช่นการสื่อสาร คมนาคม กล่าวคือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมไม่สามารถอยู่เพียงลำพังได้ การที่มนุษย์อยู่ได้ในสังคมนั้นจึงจำเป็นต้องทำการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นวัจนภาษาหรืออวัจนภาษา เมื่อมีการสื่อสารจึงเกิดการรวมกลุ่ม ซึ่งรูปแบบการรวมกลุ่มนั้นทำให้เกิดการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสาร โดยในกลุ่มคนเสื้อหลากสีถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้นเกิดข่าวสารที่มีทั้งความจริงและการถูกบิดเบือน รวมถึงยังใช้เพื่อเป็นการตรวจสอบหรือนัดแนะกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆ

4. ปัจจัยทางชีวภาพและจิตวิทยา คือความต้องการการยอมรับในความสามารถ สืบเนื่องจากในเหตุการณ์ นั้นกลุ่มคนเสื้อหลากสีต้องการออกไปชุมนุมแสดงพลังเพื่อแสดงถึงความต้องการไม่

เห็นด้วยต่อบุคคลหรือกลุ่มที่ได้กระทำการขุ่นนวมอยู่ และเพื่อให้ประชาชนที่อยู่ในสังคมเกิดการยอมรับกลุ่มของตน

และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ นักกร บุญมาเลิศ 2552:28 ที่กล่าวว่า การที่มนุษย์มาอยู่รวมกันนั้นจำเป็นที่จะต้องใช้การสื่อสารมาเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงบุคคลในกลุ่มเข้าหากัน การรวมกลุ่มเพื่อฉีกกำลังในการสื่อสารกับสังคมหรือระบบจึงเป็นทางออกที่ช่วยให้เกิดพลังในสารสื่อสาร เพราะเรื่องบางเรื่องคนเพียงคนเดียวไม่สามารถนำไปให้เกิดความน่าเชื่อถือหรือสร้างอำนาจต่อรองใดๆ ได้ แต่เมื่อเกิดการรวมกลุ่มของคนที่มีความคิด ทักษะ และจุดหมายที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกันมารวมตัว ผลที่ได้จึงแตกต่างจากการแยกกันอยู่แยกกันทำซึ่งไม่ก่อให้เกิดพลังในการสื่อสาร

ซึ่งจะสอดคล้องกับผลของงานวิจัยที่พบว่ารูปแบบการสื่อสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่เป็นเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเกิดจากรูปแบบของการชักชวนจากเพื่อนสู่เพื่อน หรือบุคคลที่อยู่ในสังคมและมีการรู้จักกันมาก่อนเป็นหลัก เนื่องจากความใกล้ชิดสนิทสนม ความไว้วางใจ หรือความน่าเชื่อถือของผู้ที่ชักชวนหรือให้ข่าวสารแก่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเพื่อเข้าร่วมกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยจะเห็นได้ว่าข้อมูลที่บอกถึงการที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยรู้จักกับ เฟซบุ๊ก (Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี หรือแม้กระทั่งข้อมูล ประเภทของสื่อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เลือกรับข่าวสารมานั้น จะเห็นได้ว่าข้อมูลที่ได้มักจะมีสื่อบุคคลที่ได้รับการเลือกใช้มากที่สุดในทุกข้อ

สื่อบุคคลนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากของกลุ่มคนเสื้อหลากสี เป็นสื่อที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีความรู้จักกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยผลงานวิจัยในครั้งนี้พบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีส่วนมากที่ได้เข้าร่วมกลุ่มเพื่อที่จะชุมนุมเป็นครั้งแรก ซึ่งมีสื่อบุคคลเป็นตัวกลางที่คอยโน้มน้าวใจ แนะนำ ชักชวน ทำให้รู้จักกลุ่มของคนเสื้อหลากสี หรือบอกกล่าวข่าวสารของคนเสื้อหลากสี

ข้อค้นพบนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Berscheid and Walster (1978) ในของทฤษฎีความคล้ายคลึงและแรงดึงดูดระหว่างบุคคล (Similarity and Interpersonal Attraction) ที่ว่าบุคคลจะชอบหรือแสวงพื้นที่แห่งความคล้ายคลึง หรือความเหมือนกัน (Similarity) ถ้าพฤติกรรม, ทักษะ, ค่านิยม, ความสามารถ และบุคลิกลักษณะของบุคคลอื่นที่มีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเรา เรา

มักจะพบว่าเราจะมีทัศนคติในด้านบวกกับคนคนนั้น และจะเป็นแรงจูงใจที่นำไปสู่การพัฒนาความสัมพันธ์ ซึ่งมีอยู่ 6 รูปแบบ คือ

1. ทัศนคติ (Attitude) คือ มีความคิดเห็น หรือมองโลกไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มคนเชื้อหลากสีนั้นมีทัศนคติและความคิดไปในทิศทางเดียวกันในขณะเวลานั้น กล่าวคือ มีความไม่พึงพอใจต่อการกระทำของอีกกลุ่มที่มีการแสดงออกทางการเมืองไปในทิศทางที่มีความรุนแรง
2. บุคลิกภาพ (Personality) คือ มีลักษณะท่าทาง หรือนิสัยใจคอคล้ายกัน คล้ายกัน โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มคนเชื้อหลากสีนั้นมีรูปแบบในการรวมกลุ่มที่เกิดจากเพื่อนของตนเอง โดยมีลักษณะรูปแบบการชักชวนจากปากสู่ปาก หรือเพื่อนสู่เพื่อน
3. ลักษณะทางกายภาพ (Physical Characteristics) คือ มีรูปร่างหน้าตา ในข้อนี้ไม่สามารถวัดจากข้อมูลที่เกิดขึ้นได้เนื่องจาก ลักษณะทางกายภาพนั้นไม่มีผลต่อการรวมกลุ่มในกลุ่มคนเชื้อหลากสี
4. ลักษณะทางสังคม (Social Characteristics) คือ อยู่ในสังคมระดับเดียวกันหรือ มีต้นทุนทางสังคมคล้ายกัน จะเห็นได้ว่ากลุ่มคนเชื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะทางสังคมหรือต้นทุนทางสังคมที่มีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือมีความไม่พอใจในลักษณะเดียวกัน เกิดความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นในสังคมคล้ายกัน
5. สติปัญญา (Intelligence) คือ มีความสามารถในระดับเดียวกันหรือในเรื่องเดียวกัน ในข้อนี้ไม่สามารถนำมาวัดได้ แต่กลุ่มคนเชื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้ มีความรู้สึกรู้ว่า กลุ่มคนเชื้อหลากสีนั้นมีระดับหรือรูปแบบในการชุมนุมที่ออกไปในทางสุภาพคูมีการศึกษามากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง
6. ระดับการศึกษา (Education) คือ อาจจะเรียนหรือจบการศึกษาในระดับเดียวกัน ในลักษณะข้อนี้พบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้เป็นเพื่อนสมัยเรียนกัน มีระดับการศึกษาเดียวกัน หรือแม้กระทั่งผู้นำกลุ่มการชุมนุมที่มีลักษณะการศึกษาที่มีอยู่ในระดับที่สูง จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยเกิดความเชื่อถือในการชุมนุม

ส่วนทางด้านความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยที่มีต่อกลุ่มคนเสียหลักสินนั้นจากข้อมูลของงานวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีทัศนคติที่ดีต่อกลุ่มคนเสียหลักสิน โดยมีความคิดเห็นซึ่งออกมาเป็น 3 รูปแบบคือ

1. มีความรู้สึกดีต่อกลุ่มคนเสียหลักสินที่ออกมาชุมนุม
2. มีความชอบรูปแบบการชุมนุมของกลุ่มคนเสียหลักสิน

ซึ่งจะเห็นได้ว่าในข้อที่ 1 และ 2 แสดงถึงรูปแบบของทัศนคติที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความรู้สึกดีต่อกลุ่มคนเสียหลักสินไปในทิศทางที่มีความเห็นด้วยและรู้สึกชื่นชอบต่อการออกมาชุมนุมของกลุ่มคนเสียหลักสิน ซึ่งจะเห็นได้สอดคล้องกับรูปแบบของ การแสดงทัศนคติของบุคคลที่เป็นทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) กล่าวคือ เป็นทัศนคติที่ชักนำให้บุคคลแสดงออกในทางที่ดี มีความรู้สึก มีสภาพจิตที่ดีต่อสังคมต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ สถานการณ์ เป็นต้น

3. มีความแสดงออกทางการเมืองโดยการแสดงจุดยืนว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับกลุ่มที่ออกมา

ในส่วนที่ข้อที่ 3 นั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีรูปแบบในการแสดงออกทางทัศนคติที่เป็นทางลบ โดยจะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นมีความไม่ชอบในส่วนของกลุ่มอีกกลุ่มที่ออกมาชุมนุมจึงทำให้เกิดการแสดงออกไปในทิศทางที่มีความรู้สึกลบต่ออีกกลุ่มหนึ่งจึงได้ออกมาซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบของ การแสดงทัศนคติของบุคคลที่เป็นทัศนคติทางลบ (Negative Attitude) กล่าวคือ เป็นทัศนคติที่สร้างความรู้สึกในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้รับความเชื่อถือไว้วางใจ ระแวงสงสัยรวมทั้งเกลียดชังสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์ และอื่นๆ

ในส่วนของการตัดสินใจจะไปร่วมชุมนุมอีกครั้งในอนาคตของกลุ่มคนเสียหลักสินนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีลักษณะในการตอบที่ไปในทิศทางที่ไม่มีความแน่นอน โดยส่วนมากนั้นจะมีการขอคู่สถานการณ์และเหตุผลที่จะออกมาชุมนุมในครั้งต่อไปของกลุ่มคนเสียหลักสิน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการชุมนุมของกลุ่มคนเสียหลักสินนั้นมีลักษณะการชุมนุมที่เกิดขึ้นเป็นเฉพาะกิจหรือเป็นกลุ่มพลังเงียบ โดยไม่มีความเชื่อมั่นและให้คำสัญญาว่าจะออกมาอีกซึ่งต่างจากกลุ่มอีกกลุ่มที่ได้มีการปลุกฝังให้คนที่เข้าร่วมกลุ่มกับตนนั้นเกิดการออกมาอีกครั้งไม่ว่า

ด้วยเหตุผลใดก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พັນนัย นุตาลัย(2540) ที่ว่าคนชั้นกลางที่ทำการต่อสู้ด้วยวิธีนี้เป็นการมีส่วนร่วมในการจับต้องผลประโยชน์เพียงบางส่วน โดยไม่เข้าไปยึดถือหรือเชื่อมโยงประเด็นทางการเมืองเข้าไว้กับอุดมการณ์ของตนมากนัก ซึ่งอาจมีสาเหตุจากการเป็นคนชั้นกลางมีความเชื่อซาและรักสะดวกสบาย อย่างไรก็ตามชนชั้นกลางนั้นยังไม่ได้มีการละทิ้งอุดมการณ์และผลประโยชน์ทางการเมืองของตนไปสักทีเดียว เมื่อสังคมเกิดวิกฤติที่ต้องการพลังจากผู้สูญเสียผลประโยชน์ทางการเมือง เช่น ถูกฉ้อโกงอำนาจทางการเมืองโดยการยึดอำนาจ ฝ่ายพลังเงียบจึงเริ่มคลายตัวออกมาสู่เวทีใหญ่ซึ่งมีประชาชนเป็นผู้ร่วมแสดงด้วยอย่างมากมายและปนเปไปด้วยอุดมการณ์ที่แตกต่างแต่มีผลประโยชน์ในทางเดียวกัน ซึ่งมีรูปแบบตรงกับการรวมออกมาชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อหลากสีเป็นอย่างมาก เนื่องจากการชุมนุมนั้นมีเหตุผลในหลายๆข้อที่กลุ่มคนเสื้อหลากสีออกมา แต่ก็มีผลประโยชน์ในทิศทางเดียวกันคือความต้องการให้ประเทศเกิดความสงบ

สรุปปัจจัยที่ทำให้เกิดเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีพบว่าการรวมกลุ่มเกิดจากความไม่พึงพอใจส่วนบุคคลที่มีอีกกลุ่มออกมารวมชุมนุมไม่ว่าจะเป็นความไม่พึงพอใจในด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่ตนอยู่ ในการใช้ชีวิตประจำวันของตน โดยรูปแบบการเกิดกลุ่มนั้นจะมีสื่อบุคคลเป็นตัวกลางในการดึงดูบุคคลที่มีความรู้สึกร่วมหรือมีทัศนคติในทิศทางเดียวกัน เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับกลุ่มคนเสื้อหลากสี โดยที่บุคคลเหล่านั้นจะมีทัศนคติในทิศทางที่ดีต่อกลุ่มคนเสื้อหลากสี และมีทัศนคติที่เป็นลบต่ออีกกลุ่มที่เป็นพื้นฐานก่อนที่จะเข้าร่วมกลุ่ม

กระบวนการสื่อสารทางการเมืองผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

กระบวนการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มคนเสื้อหลากสีจากข้อมูลพบว่า กลุ่มคนเสื้อหลากสีมีรูปแบบการใช้สื่อ ทั้งหมด 3 ประเภท คือ

1. สื่อบุคคล
2. สื่อออนไลน์
3. สื่อมวลชนทั่วไปเช่นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

1. สื่อบุคคล

ผลของการวิจัยนั้นพบว่าสื่อบุคคลเป็นสื่อที่สำคัญมากต่อการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มคนเสื้อหลากสี เนื่องจากสื่อบุคคลมีความสามารถในการส่งต่อข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงความน่าเชื่อถือของตัวผู้ส่งข่าวสาร ไปยังผู้รับซึ่งเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Rogers and Shoemaker 1971(อ้างถึงใน วริทธิ์ โอนพรตน์วิบูล,2549) กล่าวว่าในกรณีที่ต้องการให้บุคคลใดๆเกิดการยอมรับในสารที่เสนอไป หรือให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพที่สุด สื่อที่ใช้ในการกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจยอมรับสารนั้นควรใช้การสื่อสารระหว่างบุคคล โดยใช้สื่อบุคคลเป็นผู้เผยแพร่ข่าวสาร สื่อบุคคลนั้นจะเป็นประโยชน์มากในกรณีที่ผู้ส่งสารหวังผล ให้ผู้รับเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมยอมรับข่าวสารนั้น นอกจากนี้ยังเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้รับสารมีความเข้าใจสารได้อย่างชัดเจนและตัดสินใจได้อย่างมั่นใจขึ้น ซึ่ง Rogers and Shoemaker(1971) ได้กล่าวถึงประสิทธิภาพของสื่อบุคคลไว้ดังนี้

- 1.สามารถทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารแบบบุคคลวิธี กล่าวคือหากผู้รับสารไม่เข้าใจก็สามารถไต่ถามหรือขอข่าวสารเพิ่มเติมจากผู้ส่งสารได้เป็นเวลาอันรวดเร็ว ส่วนผู้ส่งสารก็สามารถปรับปรุงแก้ไขข่าวสารที่ส่งออกไปให้เข้ากับความต้องการและความเข้าใจของผู้รับสารได้ในเวลาอันรวดเร็วเช่นกัน การที่ช่องทางการสื่อสารที่เป็นสื่อระหว่างบุคคลมีระดับปฏิริยาตอบสนองหรือปฏิริยาสะท้อนกลับสูง สามารถลดอุปสรรคของการสื่อสารที่เกิดจากการเลือกรับสาร การเลือกตีความสารและเลือกจดจำสารได้

2.สามารถจูงใจให้บุคคลเปลี่ยนทัศนคติฝังรากลึกได้

การสื่อสารระหว่างบุคคลนี้ Rogers and Shoemaker (1971) แบ่งออกได้เป็นการติดต่อสื่อสารโดยตรงและการติดต่อสื่อสารโดยกลุ่ม ดังนี้

2.1การติดต่อสื่อสารโดยตรง (Direct Contact) คือ การใช้สื่อบุคคลในการเผยแพร่ข่าวสาร หากผู้รับสงสัยหรือไม่เข้าใจ ก็สามารถซักถามทำความเข้าใจกับผู้ส่งสารได้อย่างทันที นอกจากนี้ผู้เผยแพร่ข่าวสารยังสามารถสำรวจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้รับสารได้ด้วย ฉะนั้น ในกิจการเผยแพร่ข่าวสารเพื่อสร้างความเข้าใจหรือชักจูงโน้มน้าวใจ จึงนิยมใช้การติดต่อสื่อสารโดยตรง

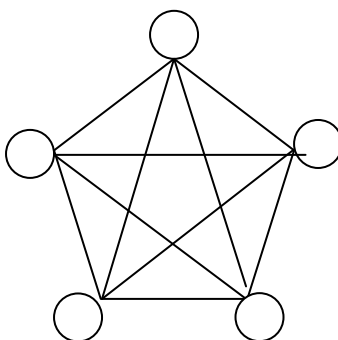
ซึ่งในกรณีของกลุ่มคนเลื้อหลากสีที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการใช้รูปแบบการสื่อสารชนิดนี้เยอะมากเนื่องจากเป็นรูปแบบในการส่งต่อข่าวสารที่มีความรวดเร็วกล่าวคือ เมื่อกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับข่าวสารใดๆที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเลื้อหลากสีมานั้น ก็จะมีการส่งต่อข่าวสารหรือการตรวจสอบข่าวสารต่างๆ โดยเลือกที่จะใช้สื่อบุคคลมากที่สุด

2.2การติดต่อโดยกลุ่ม (Group contact of community public) คือ การติดต่อโดยผ่านกลุ่มผู้มีอิทธิพลต่อบุคคลส่วนร่วม กลุ่มต่างๆ ช่วยให้การสื่อสารของบุคคลบรรลุเป้าหมายได้ การติดต่อโดยกลุ่มนี้ อาจทำโดยการประชุมสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีปฏิริยาตอบโต้กัน ซึ่งจะมีส่วนในการตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนั้นๆ

ในกรณีของผลงานวิจัยของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้พบว่ารูปแบบของการติดต่อโดยกลุ่มนั้น กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยจะใช้ในการตรวจสอบข่าวสารโดยมีการนำเอาข่าวสารหลายๆรูปแบบที่ตนได้รับมาเอามาเปรียบเทียบหรือหาข้อบกพร่องในกลุ่มเพื่อสรุปหาความจริงหรือความน่าเชื่อถือในกลุ่มของเพื่อนหรือกลุ่มของคนที่คุณรู้จักในสังคม เพื่อที่จะหาข้อสรุปของข่าวสารที่ตนได้รับมา โดยมีความสอดคล้องกับเหตุผลของลาซาร์เฟลด์ และเมนเซน(Lazarsfeld and Menzel, 1968;97) ที่อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้การสื่อสารด้วยบุคคลมีประสิทธิภาพได้ว่า ผู้รับสารส่วนใหญ่ นั้นมักเชื่อถือในข้อตัดสินใจ และความคิดเห็นของผู้ที่เขารู้จักและนับถือมากกว่าบุคคลที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อนแล้วมาติดต่อสื่อสารด้วย นั่นเอง

2. สื่อออนไลน์

ในส่วนของสื่อออนไลน์นั้นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการใช้ในรูปแบบของการส่งต่อข้อมูลที่ตนได้รับมา การแสดงออกความคิดเห็นต่างๆ หรือการส่งข้อมูลรูปภาพที่ตนได้มาจากที่ต่างๆ ซึ่งในส่วนของสื่อออนไลน์นั้นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการเลือกใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่มีการรวมกลุ่มของคนเชื้อหลากสื่ออยู่แล้ว หรือที่ตนได้ใช้เป็นประจำก็คือ เฟซบุ๊ก (Facebook) โดยที่ เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นมีลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง (Two-way Communication) ซึ่งเป็นการสื่อสารที่มีการสื่อสารกลับ (Feed Back) คือมีการโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารกล่าวคือ เมื่อกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้มีการส่งต่อข้อมูล หรือแสดงความคิดเห็นของตนออกไปโดยผ่าน เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นก็จะมีผู้ที่เข้ามาตอบหรือแสดงความคิดเห็นในข้อความหรือรูปภาพนั้นๆ ทำให้เกิดประเด็นหรือข้อถกเถียงเกิดขึ้น โดยรูปแบบการสื่อสารของ เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นมีลักษณะสอดคล้องกับรูปเครือข่ายการสื่อสารแบบทุกช่องทาง

กล่าวคือ เครือข่ายการสื่อสารแบบทุกช่องทาง (All Channel Network) ได้แก่ เครือข่ายการสื่อสารที่สมาชิกทุกคนสามารถติดต่อกับสมาชิกคนอื่นได้โดยตรงไม่ต้องผ่านสมาชิกคนอื่นๆ ทั้งในการรับข่าวและส่งข่าว อาจถือได้ว่า เป็นเครือข่ายการติดต่อที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะไม่มีข้อจำกัดการสื่อสารของสมาชิกโดยเครือข่ายนี้ จะเปิดโอกาสให้มีปฏิริยาย้อนกลับสูงที่สุด (อ้างถึงในยุบล เบ็ญจรงค์กิจ : 2534) และในส่วนของการใช้สื่อออนไลน์ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ McQuail (2000) ได้กล่าวถึงชุมชนที่เกิดขึ้นผ่านการสื่อสารคอมพิวเตอร์ว่า ชุมชนเหล่านี้เปิดโอกาสในการเข้าถึงให้แก่สังคม มีการเปิดกว้างทางความคิดในขณะที่สังคมปกติไม่สามารถทำได้ โดยผู้ที่มีปัญหาหรือ

ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน สามารถส่งผ่านความคิดและทัศนคติถึงกันผ่านตัวกลางนี้ เช่น ผู้ที่ชื่นชอบเพลงในแนวเดียวกันก็จัดตั้งเว็บไซต์ขึ้นมาเพื่อรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน (Jones, 1997,1998)

และยังได้สอดคล้องกับแนวคิดของ William Gibson (อ้างถึงใน กรรณิกา เชาว์วัฒนกุล:2549) ที่กล่าวว่าชุมชนไซเบอร์สเปซ(Cyberspace Community) นั้นหมายถึงอาณาบริเวณหรือพื้นที่เสมือนจริง(Virtual Reality) ที่เชื่อมโยงบุคคลต่างๆ เข้าด้วยกัน โดยผ่านสื่อกลางคือระบบเมคานอลยีสารสนเทศ การเกิดชุมชนไซเบอร์สเปซก็เป็นผลจากที่บุคคลมีทักษะพื้นฐานในการใช้คอมพิวเตอร์ สามารถติดต่อสื่อสารสนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันได้โดยอิสระ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในหลากหลายรูปแบบวิธีการ เช่น การส่งข้อความผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์(E-mail),IRC กระดานสนทนาออนไลน์โปรแกรม Chat โปรแกรมสนทนา ICQ การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บบอร์ดต่างๆ บนหน้าเว็บไซต์(WWW) เป็นต้น จนเกิดการรวมตัวกลุ่มกันขึ้นผ่านการติดต่อสื่อสารในอินเทอร์เน็ต และใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อหลักในการสื่อสารในลักษณะกลุ่มหรือชุมชน

โดยจะเห็นว่าการใช้สื่อออนไลน์ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการสื่อเพื่อส่งข่าวของบุคคลแล้วยังมีการใช้เพื่อส่งข่าวของกลุ่มคนสื่อหลากหลายสื่อ โดยใช้หน้าแฟนเพจ(Fan Page) ของกลุ่มคนสื่อหลากหลายที่มีอยู่ใน เฟซบุ๊ก(Facebook) นั้นเป็นสื่อกลางเพื่อที่จะส่งข่าวให้แก่สมาชิกของกลุ่มที่มีความสนใจทางการเมืองในลักษณะเดียวกัน เพื่อร่วมชุมนุมหรือทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความรู้และความสามารถในการใช้สื่อสมัยใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจากจากกลุ่มชุมนุมอื่นๆ ที่มีลักษณะความรู้ที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้สามารถรับข่าวสารทางการเมืองได้เพียงด้านเดียว กล่าวคือ จะรับข่าวสารได้ก็ต่อเมื่อมีคนมานำเสนอให้และผ่านการควบคุมข่าวสารมาก่อนที่จะทำการเสนอให้แก่กลุ่มบุคคลที่อยู่ในการชุมนุม

3. สื่อมวลชนทั่วไปเช่นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

ในส่วนของสื่อมวลชนทั่วไปจากผลวิจัยพบว่ามีกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยใช้น้อยมากเมื่อเทียบกับสื่อสองชนิดดังที่กล่าวมา เนื่องจากสื่อมวลชนทั่วไปจำพวก สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์นั้นมีข้อจำกัดในรูปแบบของการรับส่งข่าวสาร เช่นกรณีของโทรทัศน์นั้นจะเห็นได้ว่าเป็นรูปแบบของการสื่อสารทางเดียว (one-way communication) กล่าวคือ สามารถส่งข่าวสารได้เพียงเท่านั้น โดย

ผู้รับสาร ไม่สามารถที่จะตอบ ได้ได้กับแหล่งข่าวสารที่เป็น โทรททัศน์ และข้อมูลข่าวสารที่ออกมา ผ่านสื่อมวลชนนั้น มักจะมีการตรวจสอบและควบคุมให้เป็นไปในทิศทางของความเป็นทางการ โดยที่มีบางข้อมูลที่ถูกบิดเบือนจากความเป็นจริง ซึ่งสื่อมวลชนทั่วไปนั้นกลุ่มเป้าหมายได้มีการใช้ เพื่อการตรวจสอบข้อมูลและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้นจึงทำให้เกิดการบิดเบือนข้อมูลที่ กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้รับจากสื่อชนิดอื่นๆ รวมถึงความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่กลุ่มเป้าหมาย ในงานวิจัยได้รับ

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของRogers and Shoemaker(1971) ที่กล่าวไว้ในแนวคิดอิทธิพล ของสื่อมวลชนไว้ว่า สื่อมวลชนหมายถึง สื่อที่สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้รับที่มีจำนวนมากอย่างรวดเร็ว ในการเพิ่มพูนความรู้ แพร่กระจายข่าวสาร รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ไม่ฝังลึกได้

และยังได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษณ์ ทองเลิศ(2534) ในหัวข้อ การร้องทุกข์ผ่าน สื่อมวลชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล จากรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ผู้รัฐบาลนาย อานันท์ ซึ่งผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เข้าถึงกระบวนการและบทบาทของสื่อมวลชนในการ นำเสนอเรื่องร้องทุกข์จากประชาชนในช่วงเปลี่ยนผ่านคณะรัฐบาล โดยสื่อมวลชนได้แสดงบทบาท ในการเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ร้องทุกข์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่บทบาทดังกล่าวไม่ได้ดำเนินไป อย่างเสรีและไม่ได้เปิดโอกาสให้เรื่องร้องทุกข์ทุกประเภทได้รับการนำเสนอผ่านสื่อมวลชน โดยจะ เป็นรูปแบบการสื่อสารจากประชาชนสื่อสารถึงรัฐบาล ทั้งนี้เพราะกระบวนการนำเสนอเรื่องร้อง ทุกข์ต้องผ่านการคัดเลือกนำเสนอ โดยการคัดเลือกนั้น ผู้ทำการสื่อสารมวลชนต้องคำนึงถึงบริบท ต่างๆ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกองค์กรสื่อมวลชน ซึ่งก็พบว่าบริบททางการเมืองในช่วงเวลา ดังกล่าวมีผลกระทบต่อ การคัดเลือกการนำเสนอเรื่องร้องทุกข์ของหนังสือพิมพ์โดยอย่างยิ่งเรื่อง เกี่ยวกับการเมืองเป็นอย่างมาก

ซึ่งจากงานวิจัยเห็นว่าสื่อมวลชนนั้นมักจะถูกควบคุมก่อนที่จะถูกทำการเผยแพร่เสมอ เพราะที่สื่อมวลชนในปัจจุบันนั้นมักจะมี ความเกี่ยวข้องกับการเมืองและถูกจับจ้องจากสังคม ภายนอกเป็นพิเศษเมื่อนำเสนอเรื่องราวข่าวสารทางการเมืองออกไป ซึ่งจะถูกลั่นกรองหรือ ควบคุมก่อนที่จะมีการนำเสนอทำให้ข่าวสารที่ได้ในช่วงเวลานั้นเกิดความขัดแย้งจากความจริงใน บางส่วนรวมถึง อาจจะมีการนำเสนอที่มีเนื้อหาขาดหายไปบางส่วน

รูปแบบการแสดงผลออกและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

จากผลงานวิจัยในส่วนของรูปแบบการแสดงผลออกและการมีส่วนร่วมนั้นพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีรูปแบบในการแสดงผลออกอยู่ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. การแสดงผลออกในสังคมทั่วไป

ผลของงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายมีรูปแบบในการแสดงผลออกทางสังคมทั่วไปคือ ผลออกด้วยคำพูด เช่นการประกาศตนตามที่ทำงาน การส่งข่าวสารหรือเล่าข่าวต่างๆของกลุ่มคนเสื้อหลากสี และแสดงผลออกเชิงสัญลักษณ์ เช่น ป้ายให้กำลังใจในสถานที่ชุมนุม และการนำรูปหรือข้อความที่แสดงถึงว่าตนเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสีมาไว้ตามสถานที่ต่างๆที่เป็นของตน เช่นหลังรถไต่ะทำงาน เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นมีรูปแบบในการแสดงผลออกอย่างชัดเจน เพื่อให้สื่อให้กลุ่มหรือบุคคลอื่นได้รับรู้ถึงความคิดเห็นทางการเมืองของตนเอง

จากผลการเก็บข้อมูลในวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีการออกมาร่วมชุมนุมกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีขณะเวลานั้นมากถึง 35 คนจากทั้งหมด 40 คน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการแสดงผลออกการมีส่วนร่วมอยู่ในเกณฑ์ที่สูงมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Robert G. Meadow (1980) ให้ความเห็นว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นเสมือนเครื่องมืออย่างหนึ่ง ที่ไม่ใช่เป็นเครื่องมือที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบาย แต่เพื่อความพอใจของบุคคล ทำให้บุคคลรู้สึกดีขึ้น การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นเสมือนแหล่งที่มาของการสื่อสารทางการเมือง

2. การแสดงผลออกบนสื่อออนไลน์

ผลในงานวิจัยพบว่ารูปแบบของการแสดงผลออกบนสื่อออนไลน์ของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการแสดงผลออกเชิงการแสดงทัศนคติของตนเอง หรือการแสดงผลออกทางรูปภาพที่แสดงถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวในขณะนั้นที่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีลงบนสื่อออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก(Facebook) ของตน หรือบน เฟซบุ๊ก(Facebook) ของกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ McQuail (2000) ได้กล่าวถึงชุมชนที่เกิดขึ้นผ่านการสื่อสารคอมพิวเตอร์ว่า ชุมชนเหล่านี้เปิดโอกาสในการเข้าถึงให้แก่สังคม มีการเปิดกว้างทางความคิดในขณะที่สังคมปกติไม่สามารถทำได้ โดยผู้ที่มีปัญหาหรือความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน สามารถส่งผ่านความคิดและทัศนคติถึงกันผ่านตัวกลางนี้ เช่น ผู้ที่ชื่นชอบเพลงในแนวเดียวกันก็จัดตั้งเว็บไซต์ขึ้นมาเพื่อรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน นอกจากนี้ยังมีการรวมกลุ่มกันโดยคนที่มีปัญหาในลักษณะเดียวกัน เช่น ปัญหาเรื่องเพศ หรือปัญหาสุขภาพจิต (Jones, 1997,1998) โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้น มีการแสดงออกและส่งผ่านความคิดเห็นต่างๆของตน รวมถึงข่าวสารโดยใช้สื่อออนไลน์เป็นตัวกลางในการสื่อสารเพื่อแสดงทัศนคติและความคิดเห็นของตนให้แก่บุคคลที่มีแนวคิดทางการเมืองอยู่ในรูปแบบเดียวกัน

แต่จากผลข้อมูลของงานวิจัยนั้นพบว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีรูปแบบของการแสดงออกอยู่เพียงแค่ส่วนหนึ่ง แต่จะมีส่วนที่ไม่แสดงออกใดๆเลยที่มีจำนวนมากกว่า โดยมีเหตุผลที่ไม่ต้องการแสดงออกดังนี้

- 1.สถานภาพในสังคมที่ทำงานและภายนอก
- 2.กลัวความอันตรายส่วนบุคคล
- 3.ไม่ต้องการให้เกิดความแบ่งแยกของสังคมเกิดขึ้นอีก
- 4.ไม่มีความจำเป็นเพราะออกไปชุมนุมแล้ว

โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความกลัวในเหตุผลที่ได้กล่าวมาจึงทำให้เกิดอุปสรรคในการแสดงออกหรือการแสดงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของตนให้แก่บุคคลที่อยู่ในสังคมได้รับรู้ถึงความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยมีกรอบดังกล่าวที่ได้ปิดกั้นเอาไว้ ซึ่งในส่วนของของกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ได้แสดงออกนั้นพบว่ามีความสอดคล้องกับคำถามเกี่ยวกับการชุมนุมในอนาคตของกลุ่มคนเสื้อหลากสีที่บอกว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นไม่ได้มีการตัดสินใจที่ออกไปร่วมชุมนุมทันทีแต่ในส่วนใหญ่ที่ตอบจะเป็นการขอกิจคู่ก่อนหรือรอดูเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายจำนวน 28 คนซึ่งมีมากกว่าครึ่งของจำนวนทั้งหมดนั้นเป็นกลุ่มที่มีการตัดสินใจก่อนที่จะออกไปร่วมชุมนุมอีกครั้ง เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเป็นชนชั้นกลางโดยเลือกพิจารณาข่าวสารจากสื่อที่รับก่อนตัดสินใจ

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัสนัย นุตาลัย(2540) ที่กล่าวว่า ชนชั้นกลางนั้นมีการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง โดยมี 2 แบบแผนคือ กรเปิดรับสื่อทั่วไปทุกประเภท และแบบแผนของการเปิดรับสื่อเฉพาะสิ่งพิมพ์ แต่ในงานวิจัยนี้นั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการเลือกใช้สื่อในหลายๆประเภทเพื่อการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองในช่วงนั้น แต่จะเลือกสื่อมวลชนทั่วไป ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก และจะเลือกใช้สื่อบุคคล เพราะความน่าเชื่อถือของตัวบุคคลและความสนิทสนมไว้วางใจมากกว่าสื่อประเภทต่างๆ

ส่วนของความเข้าใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยสรุปข้อมูลว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีความเข้าใจคำว่ามีส่วนร่วมทางการเมืองโดยวัดจากการตอบ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบที่อยู่ในเกือบทั้งหมดและมีการเลือกไม่ตอบในข้อที่ไม่ได้เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองในประเทศไทย เช่น การช่วยเหลือทางการเงินต่อพรรคการเมือง หรือผู้รับสมัครเลือกตั้ง เป็นต้น และมีข้อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีการตอบทั้งหมด เช่นการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การที่บุคคลเข้าแข่งขันสมัครเป็นผู้รับเลือกตั้ง ซึ่งในข้อที่มีผู้ตอบเป็นจำนวนทั้งหมดนั้นสอดคล้องกับแนวคิดของ Robert G.Meadow, (1980) ที่กล่าวว่า การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เกิดขึ้นเมื่อผู้ลงคะแนนเสียงเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองเพราะว่าเขามีเนื้อหาที่จะสื่อสารเกี่ยวกับผลประโยชน์บางประการ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความต้องการถูกแสดงออกโดยผ่านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งพลเมืองบางคนถูกจำกัดการมีส่วนร่วมทางการเมือง ดังนั้น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจึงเป็น โอกาสครั้งหนึ่งที่พวกเขาจะสามารถสื่อสารผู้นำทางการเมือง ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมีมุมมองว่าบัตรลงคะแนนเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของเขา

ข้อค้นพบในงานวิจัย

1.ด้านกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ข้อค้นพบของกลุ่มเป้าหมายว่า กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีลักษณะที่มีความสัมพันธ์เชิงกายภาพกันก่อนที่จะเข้าร่วมกลุ่มกล่าวคือ มีความเป็นเพื่อน หรือคนรู้จักกันมาก่อนที่จะมีการชักชวนให้ร่วมกลุ่มด้วยสื่อต่างๆ ซึ่งรูปแบบของการรวมกลุ่มคนสื่อหลากหลายในงานวิจัยชิ้นนี้พบว่าเป็นรูปแบบการรวมตัวแบบเฉพาะกิจ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นไม่ได้มีความจงรักภักดีต่อตัวของกลุ่มคนสื่อหลากหลายเป็นอย่างมาก เนื่องจากเหตุผลในสภาพแวดล้อมในการชีวิตประจำวันของตน และความรุนแรงทางการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นของกลุ่มอื่นๆ ซึ่งการรวมตัวของกลุ่มคนสื่อหลากหลายในงานวิจัยชิ้นนี้พบว่ามีเหตุผลที่รวมตัวกันเนื่องจากมีความเดือดร้อนส่วนบุคคล หรือความไม่พึงพอใจในการกระทำของอีกฝ่าย และจากข้อมูลทั้งหมดจากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายบางคนในงานวิจัยนั้นมีการเปลี่ยนกลุ่มจากกลุ่มคนสื่อเหลืองที่ได้มีการชุมนุมก่อนหน้านี้ มาเป็นกลุ่มคนสื่อหลากสี อยู่จำนวนหนึ่ง ด้วยเหตุผลเพราะจุดมุ่งหมายของกลุ่มเดิมของตนมีการเปลี่ยนแปลงไป จึงทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นสามารถมีการเปลี่ยนแปลงกลุ่มตามความชอบส่วนบุคคลและสถานการณ์ในช่วงเวลานั้น โดยไม่มีความจงรักภักดีต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างชัดเจน

2.ด้านการสื่อสารของกลุ่มเป้าหมาย

ในการวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบใหม่คือ สื่อมวลชนในปัจจุบันนั้นมีความนิยมน้อยลงเนื่องจากสื่อออนไลน์มีการเกิดขึ้นและรูปแบบของสื่อออนไลน์ในปัจจุบันนั้นมีรูปแบบในการรวมข้อเด่นของสื่อมวลชนรวมไว้ในที่เดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น รูปภาพและตัวอักษรของสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหวของสื่อโทรทัศน์ เสียงของสื่อวิทยุ โดยรูปแบบของสื่อออนไลน์สมัยใหม่นั้นสามารถมีการทำซ้ำหรือเก็บข้อมูลได้เป็นเวลานาน จึงทำให้เกิดความน่าดึงดูดในการรับข่าวสารของประชาชนที่ต้องการเลือกรับข่าวสารในขณะเวลานั้น

และสื่อบุคคลนั้นก็ยังไม่คลายความสำคัญในตัวตนของตนเอง เนื่องจากสื่อบุคคลเป็นสื่อที่มีความน่าเชื่อถือในตัวเองเป็นอย่างมาก เพราะผู้ส่งสารนั้นเป็นตัวสร้างความน่าเชื่อถือในการส่ง

ข่าวสาร ไม่ว่าจะเป็นจากเพื่อนสู่เพื่อน ญาติสู่ญาติ เป็นต้น ซึ่งจากงานวิจัยครั้งนี้พบว่าสื่อบุคคลมีความสำคัญแทบจะทุกขั้นตอนในการนำเสนอข่าวสาร การตรวจสอบข่าวสาร เนื่องจากในช่วงเวลานั้นข่าวสารที่ออกมาจากสื่อชนิดต่าง ๆ นั้นมีความแตกต่างกันมาก การที่สื่อบุคคลไม่ว่าจะเป็นเจ้านาย คนรู้จัก หรือบุคคลที่อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ นั้น ทำให้ผู้รับสารเกิดการตรวจสอบข่าวสารกับบุคคลดังกล่าวเพื่อความแน่นอนมากที่สุด ซึ่งถ้าเทียบกับสื่อออนไลน์แล้วพบว่า สื่อออนไลน์มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาดได้ง่ายกว่าเนื่องจาก สื่อออนไลน์นั้นมีรูปแบบเด่นที่สุดของการสื่อสารคือความเร็ว และมีความสามารถแสดงจุดเด่นของหลายๆ สื่อไว้ในที่เดียวกัน แต่เนื่องจากความรวดเร็วทำให้ข้อมูลข่าวสารที่ส่งต่อมานั้นก็จะเกิดความบิดเบือนได้อย่างเช่นกัน

3.ด้านการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัย

รูปแบบการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยครั้งนี้พบว่าการสื่อสารทางการเมืองในงานวิจัยนั้นมีข้อจำกัดในการแสดงออกต่าง ๆ มา สืบเนื่องจากเหตุผลความหวาดกลัวอันตรายที่จะเกิดกับตนไม่ว่าจะเป็นทางสังคมภายนอก หรือแม้กระทั่งที่ทำงาน ซึ่งต่างจากกลุ่มอื่น ๆ ที่มีรูปแบบการแสดงออกของตนเองตามสถานที่ชุมนุมอย่างชัดเจน โดยจะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นเลือกที่จะแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ที่มีจำนวนน้อยมาก ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีรูปแบบการแสดงออกที่เป็นเฉพาะกิจกล่าวคือ จะมีการออกมารวมตัวและร่วมแสดงออกกับกลุ่มคนเสื้อหลากสีก็ต่อเมื่อมีเหตุการณ์ที่ตนเห็นด้วยเท่านั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่ต้องแสดงออกให้บุคคลรอบข้างรับรู้ว่าคุณเป็นกลุ่มคนเสื้อหลากสี

ในความเข้าใจเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยพบว่าสื่อมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการนำเสนอการแสดงออกทางการเมืองในปัจจุบันเนื่องจาก ข้อที่กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยได้เลือกนั้นมักจะพบและเกิดขึ้นในสื่อมวลชนในช่วงที่มีการลงรับเลือกตั้งหรือการประชุมวาระต่างๆทางการเมือง และในข้อที่ไม่ได้เลือกนั้นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยก็ได้พบเห็นจากสื่อต่างๆ และสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นกิจกรรมทางการเมืองที่ไม่เคยเกิดขึ้นในเมืองไทยเลย และพบว่ารูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนั้นมีน้อยมากจากคำถามทั้งหมด 14 ข้อ ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำถามทั้งหมดนั้นเป็นคำถามในรูปแบบการเมืองแบบประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน (Representative democracy) กล่าวคือมีสมาชิกผู้แทนราษฎรทำหน้าที่

แทนประชาชน เพื่อแสดงความคิดเห็นผ่านสภาในเรื่องต่างๆ แต่จะเห็นได้ว่าการชุมนุมและเคลื่อนไหวทางการเมืองครั้งนี้ของกลุ่มคนเสื้อหลากสีนั้นจะเป็นรูปแบบการเมืองแบบประชาธิปไตยโดยตรง (Direct democracy) คือประชาชนมีการแสดงออกโดยตรงเพื่อให้รัฐบาลหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทางการเมืองได้รับรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น

ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. ผู้วิจัยมีข้อจำกัดในด้านของแหล่งข้อมูลในการสัมภาษณ์เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่เป็นแกนนำของกลุ่มคนเสื้อหลากสีได้ เนื่องจากเหตุผลต่างๆของกลุ่มเป้าหมาย เช่น อาชีพ หน้าตาทางสังคม เป็นต้น ซึ่งจากงานวิจัยชิ้นนี้จะเห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายนั้นจะมีการปิดบังชื่อจริงและนามสกุล รวมถึงอาชีพของตน

2. ระยะเวลาของการชุมนุมนั้นผ่านมานานมากแล้วจึงทำให้ไม่สามารถหาแหล่งข้อมูลได้อย่างสะดวก และข้อมูลบางส่วนที่ได้จากการสัมภาษณ์นั้นอาจได้ไม่ครบถ้วนเนื่องจากการสัมภาษณ์ของแหล่งข้อมูลจึงทำให้มีข้อมูลบางอย่างเกิดความบิดเบือนไม่ตรงกับคำถามที่ผู้วิจัยได้วางไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยชิ้นต่อไป

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการเกิดการชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมไทยเพื่อที่จะสามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกันได้ ในเรื่องรูปแบบการเกิดขึ้น ความแตกต่างในวัตถุประสงค์การชุมนุม และรูปแบบการสื่อสารของแต่ละกลุ่มที่เกิดการชุมนุมเพื่อสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงลึกได้

2. ควรมีรูปแบบการเก็บข้อมูลงานวิจัยด้วยการลงภาคสนามกับกลุ่มที่เป็นเครือข่ายทางการเมือง เพราะว่าข้อมูลบางอย่างที่ผู้วิจัยได้มาจากการสัมภาษณ์, นั้นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยมีรูปแบบการตอบที่ระวังความปลอดภัยของตนเอง

3. ควรมีการประยุกต์เครื่องมือในงานวิจัยให้เกิดความเหมาะสมแก่ปัจจุบัน เนื่องจากบางรูปแบบของการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก เพราะเกิดรูปแบบการสื่อสารทางการเมืองใหม่ๆเกิดขึ้น พร้อมกับการสื่อในยุคปัจจุบันดังนั้นควรมีการปรับให้เหมาะสม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฤษณ์ ทองเลิศ. 2535. การร้องทุกข์ผ่านสื่อมวลชนในช่วงเปลี่ยนแปลงคณะรัฐบาล จากรัฐบาลพล

เอกชาติชาย ชุณหะวัณ สูร์รัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน (พฤศจิกายน 2533 – พฤษภาคม 2534). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรรณิกา เชาว์วัฒนกุล. 2549. การก่อตัว วิถีชีวิต และปฏิกริยาในช่วงวิกฤติของชุมชนท่องเที่ยวทาง
อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ทรคั้งไทยดอทคอม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชา
วารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา แก้วเทพ. 2552. การวิเคราะห์สื่อ แนวคิดและเทคนิค. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์.

ขจร ฝ่ายเทศ. 2548. การสื่อสารทางการเมืองในเพลงลูกทุ่งไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,
คณะภาควิชาวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

จิตติมา ธารรัตน์กุล. 2548. กระบวนการสื่อสารกลุ่มและอัตลักษณ์ของ “ศิลปินเพลงอินดี้”.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ต้องจิตต์ สุวรรณศร. 2543. ความต้องการข่าวสารทางการเมือง การเปิดรับข่าวสารด้านการเมือง และ
การใช้ประโยชน์ข่าวสารจากเว็บไซต์การเมืองไทยของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว. ข่าวสารการเมืองของคนไทย. รายงานการวิจัย เสนอต่อสภาวิจัยแห่งชาติ 2523,

157 หน้า. งานวิจัย.

พัสนัย นุดาลัย.2540. การสื่อสารทางการเมืองของชนชั้นกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ

ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว. 2534 . ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของ

ประชาชนในชนบท : ศึกษากรณีอำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์

ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยุทธพร อิศรชัย.2544. อินเทอร์เน็ตกับการเมืองไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ,ภาควิชาการ

ปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วริทธิ์ โอนพรัตน์วิบูล.2549. กระบวนการตัดสินใจและอิทธิพลของสื่อบุคคลและสื่อมวลชนที่มีต่อ

การตัดสินใจเลือกเล่นพนันฟุตบอลของกลุ่มผู้เล่นการพนันฟุตบอล.วิทยานิพนธ์ปริญญา

โทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วนิดา จันทร์จิรากร.2543. อินเทอร์เน็ตมิติใหม่ของการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพมหานคร :

เชิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.

วราวุธ แสงอร่าม.2552.อินเทอร์เน็ตกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะ

รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิมลรัตน์ ทรัพย์เพ็ญภพ.2548. ปัญหาทางจริยธรรมในการโต้ตอบบนเว็บไซต์ในเว็บไซต์ผู้จัดการ

ออนไลน์.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ,ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริชัย ศิริกาษา และ กาญจนา แก้วเทพ. 2531.ทฤษฎีสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศ

ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิทธินันท์ มานิตกุล.2539. การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของ

ข้าราชการสำนักงานความมั่นคงแห่งชาติ.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,ภาควิชาการ
ปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกัญญา ตั้งเรืองเกียรติ. 2545.การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของนิทานไทยบนสื่ออินเทอร์เน็ต.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ฤดีพร ผ่องสุภาพ.2551. การแสวงหาข่าวสารการประชาสัมพันธ์และความพึงพอใจในการสื่อสาร

ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ ของนิสิตนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,ภาควิชาการ
ประชาสัมพันธ์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

10 อันดับเว็บไซต์ Social Network ยอดนิยมในประเทศไทย.[ออนไลน์].2550.แหล่งที่มา:

www.alexa.com/topsites/country;0/TH [2533,กรกฎาคม,15]

Fan page ยอดนิยมของกลุ่มคนเสื้อหลากสี.[ออนไลน์].2553

แหล่งที่มา:<http://www.oknation.net/blog/prompzy/2010/04/19/entry-2> [2553,กรกฎาคม
,19]

ความนิยม Facebook ในประเทศไทย โดยข้อมูลของ Google Trend.[ออนไลน์].2553.แหล่งที่มา:

<http://www.crunchbase.com/company/facebook> [2553,กรกฎาคม,4]

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย วันจักร์ โกมลวิวัฒน์ เกิดเมื่อ 5 พฤษภาคม พ.ศ.2527 ที่จังหวัดกระบี่ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีนิเทศศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สาขาการประชาสัมพันธ์ ในปีการศึกษา 2550 และเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษา 2552